Mladen Schwartz

NOVI PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA ZA XXI STOLJEĆE
ILI
KAKO UNIŠTITI SVIJET

S dodatkom:
Kako spasiti svijet

MI, SIONSKI MUDRACI,
UNIŠTAVAMO: aristokraciju,
autoritet, bitak, carstva,
crkve, čast, čovjeka,
ćudorede, desnicu,
dostojanstvo, države, duh,
džentlmenstvo, đavlova
neprijatelja, elite, filozofiju,
genija, gospodarstvo,
herojstvo, hijerarhiju, islam,
istinu, jezik, kršćanstvo,
kulturu, liturgiju, ljepotu,
ljubav, mir, mladež, mudrost,
muškarca, nacionalizam,
nadu, narav, narode,
novčarstvo, nježnost, običaje,
obitelj, očinstvo, odgoj,
politiku, ponos, poštenje,
pravdu, rat, religiju, slobodu,
spol, stid, stil, stvaralaštvo,
svetost, sveučilište,
suverenitet, svijet, školu,
tradiciju, ukus, umjetnost,
vjeru, zakone, ženu, život,
jednom riječju – SVE!

Mladen Schwartz

NOVI PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA ZA XXI STOLJEĆE

Knjižnica
SABRANA DJELA MLADENA SCHWARTZA
Svezak V: Novi Protokoli sionskih mudraca za XXI stoljeće

Dosadašnji svesci:

I. Protokoli, Židovi i Adolf Hitler
II. Hrvatska nakon Tuđmana
III. Što je to – Desnica?
IV. Laž, zločin i smrt demokracije

Urednik:
Stanko Bilić

Čitanje i ispravljanje:
Neosmelas

Priprava za tisak:
Stjepan Ocvirk

Tisak:
GRAFO MARK

Naslovnica:
Naljepnica s »Njemačkog dana«,
Bremen 27. studenoga 1921

Zadnja stranica korica:
Francuska antisemitska
karikatura iz 1898

Iuvenalis Samizdat
© Mladen Schwartz 2004

Mladen Schwartz

NOVI PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA ZA XXI STOLJEĆE

ILI
KAKO UNIŠTITI SVIJET

S dodatkom:
Kako spasiti svijet

Iuvenalis Samizdat
ZAGREB 2004

Weiningeru,
Wagneru i
spasitelju Svijeta

Jao onima koji
zlo dobrim nazivaju!
IZAIJA V; 20

Izgleda da se danas ruši ono
što je tijekom tisućljeća
bio čovjekov svijet.
KARL JASPERS

Riječ je o posljednjim nemoćnim
trzajima ostatka nagona za samoodržanje,
koji još posjeduje svjetski sustav osuđen
na propast. Katastrofa treba i mora
nastupiti, stiže svim putovima i
na sve moguće načine.
Naphta (THOMAS MANN, *Der Zauberberg*)

Židovski će narod sam
predstavljati svojega Mesiju.
BARUCH LEVI

Ah, divno li je biti Židov potkraj XX stoljeća!
ALAIN FINKIELKRAUT

Tijekom jedne godine osnovana je
općesvjetska monarhija u pravom
značenju te riječi.
VLADIMIR SERGEJEVIČ SOLOVJOV

Vodimo ih iz obmane u obmanu.
PROTOKOLI SIONSKIH MUDRACA

»Protokoli« temelje na
falsifikatu – uporno stenje
»Frankfurter Zeitung« u svijet;
to je najbolji dokaz, da su pravi.
ADOLF HITLER

ISCRPNO KAZALO

PROSLOV: ZAGONETNI PROTOKOLI 15
Stari Protokoli izranjaju na svjetlo dana. – Židovi nisu autori. – Židovi jesu autori. – Oklevetani protokoli. – Pitanje »falsifikata«. – Ipak Židovi? – Pa što su onda Protokoli? – Novi Protokoli sionskih mudraca.

I. *ABEL* ili ŠTO SMO UČINILI 43
Veselje okupljenih mudraca u povodu ponovnog susreta. – Kako su nastali stari Protokoli. – Kako su bili tumačeni. – Sionske metode. – Tajno i javno djelovanje. – Poteškoće u sionskom radu. – Religija »Holokausta«. – Potanki pregled onoga što smo do sada učinili. – Uloga Amerike. – Nazdravice i pjev.

II. *ANTIKRIST* ili TREĆI KONCIL 65
Ništimo sve religije. – Na tragu Revolucije. – Drugi Vatikanski koncil. – Papa nam je meta. – Suzbijanje Crkve. – Protiv Isusa i Božića. – Treći Koncil. – Rušimo Islam.

III. *BARABA* ili NEW AGE 75
Novi sinkretizam. – Miš-maš zvani New Age. – Prednosti New Agea. – Smekšavanje, egalitarizam. – New Ageom prožimamo svijet. – New Age i Postmoderna.

IV. *BELZEBUB* ili SMRT FILOZOFIJI! 81
Filozofija nam je opasna. – Kako joj se izrugujemo. – Detronizirati genija! – Profesorska filozofija. – Marksizam i pozitivizam, utopija i znanost, protiv filozofije. – Postmoderni je duh protivan filozofiji.

V. *CION* ili ŽIVJELA ZNANOST! 87
Magija i znanost. – Činjenice. – Scijentizam. – Mitologija napretka. – Naše sulude teorije. – Zlorabimo tehniku. – Daljnje mogućnosti.

VI. *DOV* ili UMJETNOST NA SMEĆE, SMEĆE U UMJETNOST 93
Uništavamo umjetnost i ljepotu. – Odbijamo puk od umjetnosti. – Pop-umjetnost. – Kič i šund. – Film i porno. – Unižavanje arhitekture.

VII. *EFRAJIM* ili RAT PROTIV JEZIKA 101
Jezik kao sredstvo laži. – Kult jezika. – Baby talk i novogovor. – Govor mržnje. – Riječi-batine. – Eufemizmi. – Svjetski jezik. – Bog dijalog.

VIII. *FILISTEJ* ili ZOMBIZACIJA 109
Vudu i zombi. – Emocionalna cenzura i emocionalna inkvizicija. – Opet: govor mržnje. – Zombizacija literature. – Zombi: naš Novi Čovjek. – Politička korektnost.

IX. *IZRAEL* ili BOG TIJELO 117
Kult tijela i materijalizam. – Hedonizam. – Žurnalizam u štovanju tijeloboga. – Idolatrija zdravlja. – Slavljenje športa. – Pogubna medicina. – Tetovaža i piercing. – Tijelo kao umjetnička sirovina.

X. *JUDA* ili BORDELIZACIJA 127
Svodimo goja na spolovilo. – Njezino Veličanstvo Pilula. – Seksualna revolucija i teror. – Poluge bordelizacije. – Prostitucija. – Paraprostitucija. – Manekenke. – Pedofilija. – Zoofilija. – Aids.

XI. *KAIN* ili FEMINAT I HERMAFRODITIZAM . . 137
Spolni rat. – Feminizam. – Stvaramo Novu Ženu. – Matrijarhat i feminat. – Homoseksualna ofenziva.

XII. *LUCIFER* ili DOLJE OBITELJ! 145
Rušimo obitelj i brak. – Ženom protiv muža, djecom protiv oca. – Pretvoriti oca obitelji u ženu. – Politički načini unutarnjeg razaranja obitelji. – Stati na put rađanju. – Dječja i mladeška emancipacija.

XIII. *LEVI* ili DOLJE ŠKOLE! 153
Demokratizacija škole. – Naobrazbom protiv odgoja. – Rušimo autoritet. – Holo-nastava. – Strah i nasilje u školi. – Đaci protiv učitelja. – Škola, seks, estrada. – Spolni odgoj. – Smrt Sveučilišta i Šezdesetosma.

XIV. *METUZALEM* ili UNIŠTIMO NARODE! . . . 163
Nekoć nam je nacionalizam koristio. – Nacija: najveći neprijatelj. – Naše teorije protiv nacionalizma. – Protunacionalni odgoj. – Uništenje naroda malih i velikih. – Nadnacionalne tvorbe. – Multi-kulti. – Likvidacija Afrike. – Antirasizam. – Razbijanje nacionalnih zajednica.

XV. *NATANAEL* ili ZAUSTAVIMO DESNICU! . . . 171
Osramotili smo ideju politike. – Obezvrijeđujemo ideju vođe. – Naša antifa-borba. –

Lov na »ratne zločince«. – Holo i aušvic. – Sveopća izručivost.

XVI. *ONAN* ili EGALITÉ 177
Demokratizirali smo svijet. – Prednosti demokracije za naše ciljeve. – »Treći put« ukrali smo desnici. – Crte demokracije. – Nevladine udruge važnije od stranaka. – Pučki puč. – Njegova metodologija. – Sve činimo sivim i osrednjim.

XVII. *PINHAS* ili ZAŠTO SMO LIBERALI 185
Liberalizmom protiv slobode. – Gojska taština. – Granice slobode. – Potpuna liberalna pomutnja. – Protivnik gubi dostojanstvo. – Povijest liberalne destrukcije. – Takozvana »ljudska prava«. – Tolerancija i dijalog.

XVIII. *RUBEN* ili KAKO NJEGOVATI BIJEDU . . 193
Dobro nam dođu i siromaštvo i bogatstvo. – Bog Novac. – Ljudoždersko glavničarstvo (kapitalizam). – Uništenje poljodjelstva. – Voda, zrak, okoliš. – Međunarodni monetarni fond, Svjetska banka, Svjetska trgovinska organizacija.

XIX. *SATAN* ili NEKA CVJETA OGAVNI TISAK! . 201
Mediji su naši. – Ispiranje mozga i odstrijel nedužnih. – Cenzura i sloboda. – Metode manipulacije. – Televizija. – Nacrt dnevnog TV-programa. – Problemi s internetom.

XX. *SAVAO* ili SMRT SMRTNOJ KAZNI! 213
Prividno ukinuće smrtne kazne. – Tiha reforma pravosuđa. – Svemoć zakona. – Manija tužakanja. – Međunarodni sudovi. – Novinari kao sudci. – Odstrijel gojskih kolovođa. – Prožidovsko i antifašističko zakonodavstvo. – Naša uporaba spolnih delikata.

XXI. *ŠILO* ili ODA POBAČAJU. 225
Pobačaj: egzekucija i rat. – Nema svijesti o zločinu. – Pobačajna promičba. – Smicalice i krivotvorbe. – Uspjesi. – Šilo krasnoslovi.

XXII. *TOLA* ili RAT PROTIV RATA 233
Kako nam koristi pacifizam. – Dobre strane rata. – Užasi rata. – Kako iskoristiti ratove. – USA i NATO.

XXIII. *URIJA* ili DEKADENCIJI SVA VLAST 239
Prijepor mudraca o njihovoj svemoći. – Tko zapravo stvara dekadenciju. – Otpor protiv nje. – Što dekadencija jest.

XXIV. *ZOROBABEL* ili NOVI SVJETSKI POREDAK 245
Novi Svjetski Poredak. – Ujednačavanje svijeta. – Globalizacija. – Čovječanci: naši robovi. – Naši kritičari. – Naši instrumenti. – Koristimo Ameriku dok nam treba. – Amerika će propasti. – Planovi za daljnju budućnost. – Mešuge sumnja i opominje. – Veselje i rastanak.

DODATAK: KAKO SPASITI SVIJET 261
Od kuda ovaj rukopis. – Mračno vrijeme. – Prednosti staroga svijeta. – Bit će još ratova. – Svjetski problemi. – Spasonosno. – Vizija. – Savez nacija. – Euro-Reich. – Novi bik za Europu. – Načini pobune. – Buduća država. – Uloga filozofije u uspostavi Novog Eona.

Proslov:
ZAGONETNI PROTOKOLI

Kakva je ovo čudna knjiga preda mnom? – zapitat će se cijenjeni čitatelj. Pa »Protokole sionskih mudraca« već poznajemo, toga je već bilo!

Jest, velevrijedni čitatelju, bilo je, ali ovdje je njihov nastavak. Nastavak one glasovito-zloglasne knjige koje si se prisjetio. Pa prisjetimo se i mi, ponešto podrobnije, toga, da ga nazovemo »prvim nastavkom«, kako bi nam onda bile jasnije i tvrdnje, procjene, najave sadržane u ovim, »Novim protokolima«, što ih upravo iznosimo na svjetlo dana.

Stari »Protokoli« izranjaju na svjetlo dana

Prema nekim vrelima, provizorne, početne verzije (nazovimo ih proto-protokolima) kolale su već 1884 godine, a možda i prije. Konačni pak »Protokoli sionskih mudraca«, oni stari, prvi, pojavili su se isprva, u skraćenoj verziji, u 9 brojeva petrogradskoga lista »Znamja« (Stijeg) između 26. kolovoza i 7. rujna 1903, u izdanju antisemita Pavolakija Aleksandroviča Krušević (1860–1909).[1] *U listopadu pak 1905, on u za-*

[1] Provizorno su »Protokoli« hektografirani u samo 100 primjeraka te tiskani već 1897 – za to se pobrinuo F. P. Stjepanov, koji je rukopis dobio iz Pariza, o čemu će još biti riječi.

jednici s Georgijem Vasiljevičem Butmijem de Kacmanom stvara glasovitu desno-konzervativnu skupinu Crnostotinaše. Iste godine »Protokole« izdaje Butmi, bez naznake svojega imena, što ispravlja u izdanju iz 1906, pod naslovom »Neprijatelji ljudskog roda«.

A koncem 1905 »Protokole« je, uz treće izdanje[2] knjige »Veliko u malom; Razmatranja o Antikristu kao izravnoj političkoj mogućnosti«, ili: »Mali znaci navještaju velike događaje – Antikrist je blizu« (izdala Carskoselska sekcija crvenoga križa zlatotiskom na finom japanskom papiru), objelodanio i Sergej Aleksandrovič Nilus. Slijedeća su Nilusova izdanja izišla 1911 i 1917. Poliglot Nilus (1862–1930) bijaše propali veleposjednik, pravnik i poliglot, blizak masonima i okultnim strujanjima, sljedbenik filozofa Vladimira Solovjova, ponešto nesređen i protuslovan svat u teškim vremenima. Doživio je obraćenje, postao hodočasnik, lutajući od samostana do samostana, od domicila do domicila. Nije uspio plan nekih dvorskih krugova da ga se zaredi i dovede za ispovjednika carskomu paru. Boljševičke su ga vlasti višekratno uhićivale. Na Novu Godinu 1929 umro je od klijenuti srca, prema nekim vrelima u staljinskom logoru. U popratnim tekstovima uz »Protokole«, Nilus ističe prijetnju što za sve narode predstavlja židovska nadvlada, izražava bojazan da je za otpor već prekasno, ali još uvijek se nada spasu koji bi mogao uslijediti – tu je na tragu Solovjova! – ujedinjenjem svih kršćanskih crkava. Između njegova i Butmijeva izdanja ima stanovitih razlika; ovo drugo je usto razdijeljeno u 27 poglavlja, umjesto Nilusovih 24.

[2] Prvim dvama izdanjima – 1901 i 1903 – »Protokoli« nisu bili pridodani. Prema Nilusu pak ispada da je izdanje iz 1905, ono s »Protokolima«, drugo, a ne treće.

Knez Nikolaj Davidovič Ževahov, izbjegavši pred Lenjin-Trockijevim prevratom, preko Carigrada dospio je do hrvatskoga Novog Sada. Tu on 1936 objavljuje na ruskom životopis Nilusa kao Božjega čovjeka, pravednika, i iznosi dojam da su »Protokoli« pisani po izravnom diktatu Sotone.

»Protokoli« su uistinu neobičan i zagonetan tekst, o čijem nastanku imade desetak manje ili više nepouzdanih verzija. Oni sadrže bilješke s navodnih sjednica misterioznih sionskih mudraca, koji su se sastali kako bi razvili planove za uništenje postojećih nežidovskih država, koje kane dotući metodama razvijenoga liberalizma, eda bi nakon toga nad ujedinjenim svijetom uspostavili poredak židovsko-masonske despocije pod vodstvom židovskoga kralja.

U krugovima onih koji su »Protokole« smatrali autentičnim židovsko-masonskim nacrtom, proširilo se uvjerenje da je njihov izvorni tekst nastao na rubu vijećanja prvoga Cionističkog kongresa. Osnivač cionističkog pokreta, bečki Židov Theodor Herzl (1860–1904), napisao je 1896 svoj ključni spis »Der Judenstaat« – teoretski nacrt, radi čijega se praktičnog ozbiljenja već slijedeće, 1897 godine, u kolovozu, okupila cionistička elita na prvi od svojih baselskih kongresa. Tu je donešen program, ali je odmah i izbio sukob između nestrpljivih, mahom ruskih Židova – koji su tražili da se bez odgađanja započne sa židovskim naseljavanjem Palestine, i onih promišljenijih i razboritijih, koji su zahtijevali da se prije toga riješe općenita politička pitanja. I u nekima od kuloara Kongresa trebali su, dakle, u potpunoj tajnosti nastati naši »Protokoli«, koji su, stjecajem okolnosti, bili otkriveni i objelodanjeni tek nakon više godina.

Židovi nisu autori

Među skepticima, koji u »Protokolima« nisu vidjeli židovsku, nego protužidovsku urotu, podlo smišljenu da ocrni židovsku pasminu kako bi pripravila njezin nesmiljeni progon i genocid, razvijena je drugačija, prilično zamršena verzija o nastanku teksta. Prema toj verziji, »Protokoli« su nastali u kružocima ruskih emigranata u Francuskoj oko 1895. Ovdje je djelovao bivši student-ljevičar Pjotr Ivanovič Račkovski (1853–1911), kojega je carska tajna služba Ohrana ministra von Plehvea ucjenama predobila za suradnju. Shvativši značaj pisane riječi, koja u određenoj uporabi može protiv državnih neprijatelja biti i djelotvornija od terora na koji ih se huška, Račkovski se dao na posao: odnekud se je dočepao knjige »Razgovori Machiavellia i Montesquieua u paklu ili Machiavellijeva politika u XIX stoljeću« autora Mauricea Jolya, objavljene 1864 u Brusselu pod pseudonimom »Suvremenik«. Postoji i podrobnija verzija: Račkovski i njegovi agenti provalili su, po nalogu ministra policije Wittea, u vilu Židova Ilje Tziona (Élie de Ciona) u švicarskom Terrietu, te ovdje pokupili Jolya i/ili prvotnu verziju »Protokola«. To je, u suradnji s agentom Matejem Golovinskim, Račkovski preradom i ciljanim citatima uklopio u konačne, redigirane, montirane »Protokole«, koji bi, prema ovoj verziji, imali biti njegovo djelo. Iz njegovih ruku »Protokoli« su navodno predani šefu žandarmerije, generalu Kurlovu. Ovaj je odmah premješten u Turkestan, a Račkovski umire pod sumnjivim okolnostima, koje ostavljaju mjesta dvojbi u nasilnu smrt.

Henri Rollin, u »Apokalipsi našeg vremena« (1939), knjizi koju je Hitler dao uništiti kada su njemačke trupe godinu dana poslije ušle u Pariz, govori o dva

plagirana izvora koja stoje u temelju »Protokola«: spomenutoga Jolya i navedenog opskurnog rusko-židovskog (što je u ovoj verziji, budući da ona odbacuje židovsko-urotničko podrijetlo »Protokola, tek slučaj) emigranta Ilju de Ciona, fiziologa i novinara. Ovaj je imao nešto protiv ruskoga ministra financija, grofa de Wittea (»Kamo Rusiju vodi diktatura g. de Wittea«), 1895 – gdje plagira neke satirične napise od prije Francuske revolucije pisane protiv stanovitog g. Calonnea (»O svezi ministra financija s međunarodnim bankama«). U toj bi dakle verziji »Protokoli« nastali kao oruđe neke osobne osvete Plehvea ministru Witteu.[3]

Postoje ominozna svjedočanstva (uz ostala, i kneginje Katarine Radziwil, u »The American Hebrew« od 25. veljače 1921) kako se na prvoj stranici tih, prema ovim domišljanjima montiranim »Protokolima« našla packa plave – ili čak crvene – tinte: pečat Antikrista! Preko Madame Julijane Dimitrijevne Glinke, inače revne spiritistice, te spomenutoga Kruševana, »Protokoli« su dospjeli u ruke Nilusu.

Ubrzo je tekst »podvaljen« carskomu dvoru, jer se htjelo potaknuti ruskoga cara na akciju protiv svega što »Urotnici« zastupaju, a znalo se da Caru nije po volji. Car je, navodno, odbio koristiti »krivotvorinu« i naložio da se uništi, ali je u ostavštini nesretne carice Marije Fjodorovne nađen primjerak »Protokola«, koji je ona vlastoručno ukrasila kukastim križem kao uni-

[3] Protiv teze o židovskom autorstvu »Protokola« Armin Pfahl-Traughber (1990) ističe neke nesklapnosti najava sadržanih u njima i vjerojatnog vremena njihova nastavka. No, takva je raščlamba neumjesna imajući u vidu kako »Protokoli« ne govore o vremenu svojega nastanka, nego najavljuju posve novo razdoblje. A pogotovu razmatranja te vrste ne mogu pomoći odgovoru na pitanje o tomu tko je tekst napisao. O Pfahlu-Traughberu usp. Robert Tafra (v. *Knjigopis* na kraju ove knjige!), str. 38–44.

verzalnim simbolom sreće i Božjeg blagoslova. Revolucionar i židomason Kerenski naredio je zaplijenu knjige. Uostalom se tvrdi da je »Protokole«, poput Hitlera, rado čitao i Staljin – premda je i u SSSR-u posjedovanje knjižice bilo zabranjeno, i to pod prijetnjom smrtne kazne.

Plan je s Carem, dakle, ostao bez učinka, i na »Protokole« se u Rusiji svratila pozornost istom nakon izbijanja Revolucije te kroz građanski rat. Kopije su dijeljene »bjelogardijcima«; u Denjikinovoj vojsci »Protokoli« su masovno širenі među pismenim vojnicima.[4] Monarhisti su tekst donijeli na Zapad kako bi rusku nesreću prikazali kao plod smišljenog rovarenja židovskog neprijatelja.

Židovi jesu autori

Postoji i alternativna konstrukcija historijata starih »Protokola«. I ona operira imenom agenta Račkovskoga, ali tvrdi kako on nije autor teksta, nego su autori baselsko-sionski mudraci. Prema ovoj verziji, tekst je do Račkovskoga dospio preko dvojice Židova, Aseva i Fromma, koji su mu ga prodali (i naskoro smrtno stradali, kao i neki drugi koji su imali posla s »Protokolima«). Račkovski ga je i u ovoj verziji uručio šefu žandarmerije, generalu Kurlovu, koji je odmah bio premješten u Turkestan, a sam je Račkovski, kako je već rečeno, umro pod sumnjivim okolnostima, tojest po svemu sudeći bio misteriozno smaknut. Netko se, drži ova verzija, iz sionskoga društva pobri-

[4] Sami kontrarevolucionarni vojskovođe – uz Denjikina Kolčak, Vrangelj i ostali, suzbijali su raspačavanje »Protokola«, ali su ih se vojnici ipak umijeli domoći.

nuo da ne ostanu nekažnjena dvojica koja su tajne »Protokole« predočila općinstvu!

Jedan od sudionika Baselskoga kongresa, Asher Ginsberg (Ahad-Ha-am = jedan iz naroda), rođen 1856 u Kijevu, umro 1907, talmudski odgojen, u Odesi zarana član tajnog društva B'nai Moshe, u odeskom ghettu zvan »kraljem Židova« (jedan od četvorice Židova koji su od lorda Arthura Jamesa Balfoura iznudili židovsku državu – tzv. »national home« – u Palestini), – svjedoči da su već u Odesi koncem osamdesetih kružili primjerci »Protokola« na jidiš-jeziku.[5]

I u ovoj verziji spominje se Madame Glinka, ali se tvrdi kako je ona dospjela u posjed francuskog prijevoda »Protokola« preko Židova Josepha Schorsta (Shapiro), od kojega ga je kupila za 2500 franaka. Madame, i sama agentica u Parizu te žena jednoga ruskog generala, uručila je »Protokole« s ruskim prijevodom generalu Orgenskom, koji ga pak predaje generalu Čerevinu, carskom ministru unutarnjih poslova. Kako je pak ministar šurovao sa Židovima, stvar je na tome ostala, uz napomenu da je Schorst poslije bio ubijen u Egiptu. Madame je pak Glinka završila u kućnom pritvoru zbog neke nečasne afere protiv Cara u koju je navodno bila upletena. No dala je i majoru grofu Alekseju Nikolajeviču Suhotinu iz tulske gubernije, sudcu na petrogradskom ratnom sudu, jedan primjerak, što ga je ovaj pokazao svojim prijateljima Stjepanovu i Nilusu. I Stjepanov je tekst dao na uvid svojim prijateljima, a Nilus ga je 1905 objavio.

[5] Neki Bernstein, ruski Židov koji je emigrirao u USA, pripovijedao je 1922 tajniku Henryja Forda, Williamu Cameronu, kako je »Protokole« vidio još 1895 u Odesi, na ruskom. Prema nekim tvrdnjama, izvornik je pisan na španjolskom.

Filip Petrovič Stjepanov, bivši namjesnik moskovskog sinodskog ureda i bivši dvorski komornik, 17. travnja 1927 je pod prisegom u Starom Futogu izjavio kako je još 1895 jedan primjerak »Protokola«, bez imena autora, dobio od svojega susjeda, majora Alekseja Nikolajeviča Suhotina[6], a ovaj ih je dobio od jedne žene (očito, Madame Glinka!), kojoj ih je u Parizu dao neki Židov. Sam Nilus tvrdi kako je tekst dobio od Suhotina.

Madame Šišmareva tvrdila je kako je autor »Protokola« spomenuti Asher Ginsberg, sljedbenik Majmonida, koji je tekst napisao u Odesi na hebrejskom, a Cionistički ga je kongres prihvatio. Ginsbergovo je autorstvo osobito branio knez Ževahov. Ima još jedna u moru verzija: Neka je žena (opet Glinka?) ukrala rukopis u Elzasu ili Nici od svojega usnulog ljubavnika (Židova?). Nakladnik »Protokola« Butmi iznio je tvrdnju kako je original (na francuskom) ukraden na putu iz Basela u Frankfurt, ili u pismohrani sionskoga središta u Francuskoj.

Sam Nilus tvrdi da je stenogram »Protokola« ukraden od nekog masona 33° stupnja škotskog obreda, a njemački i poljski prevoditelji ponavljaju mišljenje da su ukradeni samom Herzlu. Kao autora »Protokola« Nilus spominje upravo Herzla. U Nilusovoj verziji, stenogram »Protokola« iz Basela uručio je agentima Ohrane potplaćeni židovski skoroteča. A govori se i da je spomenuti Židov Ilja de Cion izravni autor »Protokola«.

»Protokoli« su nakon ruske Revolucije dospjeli i u europske zemlje i postali su silno privlačivo štivo u

[6] To potvrđuje Stjepanovljeva kći udana Galicid. Suhotin je bio černski kotarski predvodnik plemstva te stavropoljski vicegubernator.

20-im i 30-im godinama, kada je boljševička pogibao bila na dohvat ruke i ugrožavala Europu, ali su u njoj već bile stasale i snage otpora i obnove, jednako protivne komunističkoj strahovladi kao i demokratskoj dekadenciji. Dvadesetih je godina u Parizu objavljeno i najglasovitije, Juniusovo izdanje, u 4 sveska. »Protokoli« su predstavili svijetu jasnu shemu globalne židovsko-masonske konspiracije u savezu s liberalima, radikalima, financijerima pa i hodnicima podzemnih željeznica (pogodnima da se iz njih prijestolnice gojskih naroda dižu u zrak!). Kapitalizam i komunizam, demokracija i diktatura, ratovi i revolucije, klasna borba, privredne krize i posvemašnja dekadencija – sve se pripisivalo fatalnom djelovanju »Urotnika« prema planu izloženom u »Protokolima«. Uzimaju ih ozbiljno i obični i naobraženi čitatelji, novinari jednako kao i političari, desnica kao i ljevica. Prevedeni su bili na gotovo sve europske jezike, a pomno su čitani i u Engleskoj i u Americi (gdje se za izdavanje pobrinuo glasoviti samovozni magnat i antisemit Henry Ford, koji je u svojim novinama »Dearborn Independent« neumorno navodio i komentirao »Protokole« kao dokaz židovske pogibli), dočim su posebice u arapsko-islamskom svijetu, po naravi stvari, naišli na osobito plodno tlo.

Pravom su uspješnicom pak »Protokoli« postali u Weimarskoj Njemačkoj, gdje je 1919 Nilusovu verziju preveo Gottfried zur Beek. Tu su bili više negoli dobrodošli – valjalo je, naime, protumačiti njemački ratni poraz i sve nevolje koje su mu uslijedile. Svrgnuta je Kuća Hohenzollerna zdušno podupirala poruke »Protokola«, a uspjeh se knjižice protegnuo i na razdoblje Trećega Reicha, kada je nakladna prava preuzela NSDAP, izdajući »Protokole« u milijunima pri-

mjeraka. No, već u godini dolaska nacionalsocijalizma na vlast, desničarski nakladnik Der Hammer *(koji je objavio i Fordovog »Međunarodnog Židova«) ima iza sebe preko 30 izdanja, a tiskanje je stotisućita primjerka proslavio prigodnim domjenkom uz pjenušac. Njemački instituti, podupirani državnim davanjima, brinu se da »Protokoli« stalno ostanu na knjižkom tržištu.*[7] *Hitler se o »Protokolima« izjašnjava u apokrifnim razgovorima s Hermannom Rauschningom, kojemu navodno veli kako ga se knjižica duboko dojmila i kako je iz nje mnogo naučio. No spominje ih, premda samo usput, već i u autobiografsko-programatskoj knjizi »Mein Kampf«, gdje izražava uvjerenje u židovsko autorstvo teksta i njegovu vrijednost za dobivanje uvida u narav Židovstva, te za suzbijanje židovske pogibli.*

Oklevetani »Protokoli«

Koliko su »Protokoli« u prvim desetljećima nakon izlaska, pa i poslije, bili čitano i cijenjeno štivo, toliko su bili i napadani, poglavito iz redova Židova i njihovih simpatizera. Oni su u zagonetnom dokumentu prepoznali proizvod loše volje prema onima kojima je tekst navodno tek pripisan – protiv židovskoga naroda, koji oduvijek strada a da nikomu nikakva zla nije počinio, te protiv Slobodnih zidara, posve nedužne udruge za njegovanje čistog humanizma, snošljivosti i općenitog ćudorednog napretka. Jednom riječju, židozidarima je valjalo pripisati sva zla oba svijeta, ne bi li se od njih fabricirao »žrtveni

[7] Prvo je njemačko izdanje »Protokola« objavio nakladnik Ludwig Müller u Münchenu.

jarac«, koji je nakon I Svj. rata svima, svakom na svoj način, bio potreban i dobrodošao. [8]

Na »Protokole« se i režalo i lajalo, psovalo ih se i klevetalo, marginaliziralo i mistificiralo, tvrdilo da tjeraju na ubojstva (»knjiga-ubojica«) i samoubojstva. »Protokoli« su tumačeni kao ogavna erupcija neviđene mržnje i zloće, kao podvala nad podvalama, kao vrhunski zločin. Nazivani su »falsifikatom«, »fabrikatom« i »montažom«; »zloglasnim« i »najzloglasnijim«, »zloslutnim« i »zlokobnim«; »odom zlu i hvalospjevom intrigi«, »notornim«, »glupim«, »mračnim« i »otrovnim«; »povampirenim«, »profašističkim« i »monstruoznim«; »antisemitskim pamfletom«, »izdavačkim zločinom protiv Židova«, »opravdanjem i programom masovnog genocida«, »himnom nasilju«...

[8] Budi samo na margini spomenuta i jedna ovdje očita, inače tipična dijalektična dvojbenost, koja i inače prati raspre oko antisemitizma. Židovi su se, naime, branili od insinuacija da su autori »Protokola«, jer bi razglašavanje toga autorstva (bilo ono pravo ili ne) pogodovalo porastu antisemitizma. S druge strane, međutim, Židovi, po svemu sudeći, ako se samo apstrahira od njihova verbalizma, nemaju nešto posebno protiv antisemitizma, dapače: neizravno, pa i hotice, oni ga sami potiču (o tome ima govora i u tekstu »Protokola«), jer im antisemitizam koristi u njihovim naporima da se prikažu univerzalnom i apsolutnom žrtvom, koja ih tobože ovlašćuje i na osobitu ulogu u svijetu, na moralno i materijalno ucjenjivanje i ponižavanje nežidovskih naroda, i jer ih postojanje »protužidovske urote« čini neranjivima i nekažnjivima za zločine, budući da svaku, i najopravdaniju kritiku na svoju adresu mogu otpisati kao klevetu zločestih antisemita. Isti antisemitizam, naravno, izazivaju i svi oni filosemiti koji, »raskrinkavanjem« »Protokola«, podsjećaju na njihove tobožnje učinke u Auschwitzu pa tako, pretjeravanjem židovskih stradanja – koja se neprestance i sve skuplje naplaćuju – osvježavaju animozitet protiv »izabrane pasmine«, izabrane, ovoga puta, ne u Bogu, nego u »holokaustu«. Bilo kako bilo, danas »Protokoli« očito manje služe antisemitima, a više Židovima i njihovim prijateljima, ne bi li se potvrdila njihova teza o tome kako užasne stvari Židovima priređuju njihovi neprijatelji!

»Protokoli« su, štoviše, izravno optuženi za pogrome nad Židovima u ruskom građanskom ratu i u Trećem Reichu – baš onako kako kroz »Protokole« judeomasoni sami sebe »optužuju« za revolucije, svjetske ratove te ine nedaće što su u XX stoljeću snašle takozvano čovječanstvo. I dočim je desnica »Protokole« realistično shvatila kao udžbenik urote, sve što se smatralo lijevim i »naprednim« upisalo je sebi u svetu zadaću ograđivati se od »Protokola«, zgražati se nad njima, progoniti ih i zabranjivati. Kada bi se »Protokoli«, unatoč židovskom pritisku i anatemi, ipak negdje pojavili, Židovi bi, slijedeći svoju ustaljenu bahatost, ultimativno zahtijevali da se čitavo izdanje povuče iz prodaje, da se javnost podrobno izvijesti o naravi toga podlog uratka, te da se krivci skrušeno ispričaju židovskim zajednicama, sinagogi i ghettu. A židoljubi bi im pokorno sekundirali, galameći kako »Protokoli« kvare odnose dotične države sa Židovima te potiču na antisemitske ispade – kojih, bez »Protokola«, naravno, ne bi bilo ni u snu. Tko ih je objavio, u pravilu se morao posipati pepelom, kajati i proizvesti golemu masu samokritike zbog širenja rasne, nacionalne i vjerske mržnje ili poticanja na diskriminaciju manjina.

Uza sve te glasne tirade optuživanja i parade distanciranja, malo je preostalo vremena i volje za nepristrano razmatranje onoga što »Protokoli« poručuju. Pitanje njihova podrijetla uvijek je bilo u prvom planu, zasjenjujući tako pitanje njihove sadržine, njihove istinitosti i odnosa spram XX stoljeća. Što više nekvalificiranih prosuđeda, to više ignorancije; što više zabrana, to više trivijalizacije. Ne čudi stoga odveć, da je u Hrvatskoj, zemlji koja je, doduše, »Protokole« objavila više puta, ali skoro svaki put uz neviđenu anti-kampanju, netko u nekom napisu »Protokole sionskih mudraca« preveo kao »Protokole učenih autoriteta o Cionu«!

Pitanje »falsifikata«

Rekosmo da su »Protokoli« nazivani montažom i mistifikacijom, dakle sastavljanjem cjeline iz postojećih odlomaka, ili prijevarom, obmanom, varkom. No, u tom sklopu rabe se još neki, bar na prvi, površni pogled manje ili više srodni izričaji. Čulo se nadasve, i čitalo, kako je tekst zapravo »falsifikat«. Tu su potrebna stanovita razjašnjenja. Falsifikat je isto što i krivotvorina. Krivotvoriti se, pak, može samo neki original. Može se, recimo, krivotvoriti originalna slika Rembrandta ili van Gogha. Kopira se vješto postojeća slika (ili se naslika u duhu i u maniri već postojećih), pa se na nju nadopiše lažni potpis slavnoga slikara. Na slučaj »Protokola« ovaj je model neprimjenjiv: ako »potpis« (Sionski mudraci) i jest lažan, ali sam tekst nije oponašanje nekoga postojećeg uzora, s ciljem da mu bude nalik. Nema, dakle, nepatvorenog, pravog predloška, »pravih Protokola«, koji bi bili falsificirani, krivotvoreni. U tom smislu netočno je, pače, besmisleno je, a upravo se to najčešće čini u lageru protivnika, »Protokole« označavati kao falsifikat.

Kada se pomislilo da su raskrinkani i konačno skinuti s dnevnog reda, dvadesetih i tridesetih godina XX stoljeća, baš dakle u jeku njihove najveće čitanosti, »Protokole« se pobjedonosno označilo upravo kao krivotvorinu. Stvar je tekla po prilici ovako: Ruski monarhistički emigrant Arkadij Ipolitovič Bjelogorcev, dospjevši u Carigrad, dao se u prodaju knjiga što ih je ponio sa sobom. Jedna je bila bez naslovne stranice. Kupac knjige, neki »gospodin X«, koji je do

danas ostao anoniman, gonjen intuicijom, usporedio je tu knjigu s poznatim dodatkom Nilusova »Antikrista«, s »Protokolima«, dakle, i našao upadnih sličnosti. A riječ je bila o već spomenutim Jolyjevim »Razgovorima u paklu«, naime, na knjizi je bilo utisnuto samo ime »Joly«. Čitatelj je trijumfirao: evo izvornika, evo dokaza »falsifikata«! I što će, odmah nazove, a koga drugoga negoli carigradskog dopisnika londonskog »Timesa«, nekog Philipa Gravesa. Za ovoga vijest je došla kao naručena.

Još 18. svibnja 1921 taj je isti »Times«, koji se 1920 bio divio proročkoj snazi »Protokola«, pozivao na neodgodivu kaznenu odgovornost židovske autore, ako bi im se dokazalo da su pisali tekst »Protokola«.[9] *No, upravo nakon toga list je slučajno promijenio vlasnika i dospio u ruke Židovu Hammsworthu; prema nekim izvorima, odlučujući je gospodarski utjecaj nad listom preuzela židovska bankarska obitelj Samuel & Samuel. I evo epohalne senzacije: u tri nastavka (16, 17 i 18 kolovoza 1921) »Times« je izložio sličnosti Jolyja*[10] *i »Protokola«, te nepobitno »zaključio« kako su ovi drugi neautentični. Svakako, pritom se moglo u »najboljem« slučaju govoriti tek o djelomičnom plagijatu, a nipošto o falsifikatu. No, sve do danas protivnici »Protokola« pozivlju se na Jolyjevu knjigu, kao da okolnost djelomičnog poklapanja teksta nešto osobito mijenja na stvari: baš kao da za Jolyjevim navodima nisu mogli posegnuti autori i ako su bili Židovi, i ako su tekst sklapali ili redigirali u kuloarima Baselskoga kongresa!*

[9] Prije toga izišla je u desničarskom *Morning Post* serija napisa, u kojima se pretpostavlja autentičnost »Protokola«.

[10] Graves je primjerak Jolyeve knjige uspio iskopati u londonskom *British Museumu*, usput rečeno, omiljenoj knjižnici Karla Marxa.

Ali ni sam »izvor« Joly nije tako jednoznačan i nedužan. Autor, navodno sin gradskog vijećnika i Talijanke Florentine Corbara, rođen 1829, tvrdi se, bio je odvjetnik, protivnik vladavine cara Napoleona III, na čiju adresu, pod krinkom lažnoga Machiavellija, i ide satirična polemika pseudo-Montesquieua kako ga prikazuje Joly. Knjiga je bila zaplijenjena i zabranjena te uništena – spašeno je valjda tek par primjeraka ionako male naklade od nekoliko stotina. Kada je otkriveno i autorstvo, pisac je, zbog vrijeđanja veličanstva, uhićen i 16. travnja 1865 osuđen na skromnih 15 mjeseci zatvora (plus devet mjeseci istražnog zatvora i čekanja te 200 franaka globe), nakon čega je životario siromašan i usamljen sve dok nije 1878 tome životu vlastitom rukom donio kraj.

O Jolyju postoje verzije da je bio rozenkrojcer, okultist i sotonist, ali i povezan s Herzlom[11]*. Kako smatraju W. Creutz i prevoditelj »Protokola« Gottfried zur Beek, iza imena Mauricea Jolyja krije se zapravo Židov Moses Joel, rođen 1831, državni činovnik povezan s istaknutim Židovima svoga vremena, blizak opskurnim družbama, simpatizer i sudionik Pariške komune.*[12] *Prema tom tumačenju, dakle, već su i »Razgovori u paklu« židovsko djelo, koje je kao takvo nadahnulo navodno pravog autora »Protokola«, Ashera Ginsberga. U svakom slučaju, Joly je, po svojemu*

[11] To svakako ne će biti točno, jer je Herzl u godini Jolyjeve smrti još bio dječarac.

[12] Zanimljiva je okolnost da Jolyju tijekom priprema za Komunu nije odgovarala ideja demokratskog glasovanja, dočim je u svojoj knjizi otvoreni zagovornik monteskjeovske demokracije protiv makjavelističkoga despotizma! Joly je tvrdio i kako se protivi radikalnom komunizmu, te da je tek pristaša beskrvne, reformističke revolucije. No, valja imati na umu da se o tome izjasnio pod osobitim okolnostima, naime, u izjavi istražnomu sudcu, brinući se da ne završi ponovno u zatvoru!

stilu, porugljiv, sarkastičan pamfletist, regbi tipičan židovski kritik.[13]

Prema Louise Fry (»Waters flowing eastwards« – po nekim vrelima autorica je knjige Antonija Porfirjevna Manjakovskaja, rođakinja Suhotina), pak, i sami su »Razgovori« Jolyja-Joela bili plagijat. Pravi bi autor »Razgovora« bio Jacob Venedey. Rođen 1805 u Kölnu, kao tridesetgodišnjak izgnan je iz Njemačke i nastanio se 1835 u Parizu, gdje ga je Židov i mason Adolphe Issac (Israel) Cremieux, kao i Jolyja, zaštitio od progona. Prijatelj Karla Marxa, Venedey je 1847 s njim bio upleten u osnutak »Saveza komunista«. Kaže se da je dotični već 1843 u Engleskoj bio osnovao još jednu drugu tajnu organizaciju, i to s ciljem uspostave Izraelove dominacije nad svijetom. Prema ovoj verziji, i Venedey i Joly bli su protežirani od jedne iste, moćne svjetske izraelitske alijanse predstavljene Cremieuxom[14]*; prema tome, bili su predstavnici onih istih snaga kojima su poslije pripisani i sami »Protokoli sionskih mudraca«. Je li onda Joly bio prorok i najavljivač budućih vremena, kako je to očito slučaj s autorom »Protokola«? Ne baš, Joly se drži svojega Machiavellija i Napoleona III, koje napada, ali, kako vidimo, i iza Jolyjevog pamfleta, pisanog radi aktualne polemike, mogao se kriti autentični »prorok« i »najavljivač« novoga razdoblja.*[15]

[13] Protivnici »židovske hipoteze« o autorstvu »Protokola«, dakako, poriču i Jolyjevo židovstvo podsjećajući kako je bio kršten. Međutim, to ne bi bio ni prvi ni zadnji slučaj krštenog Židova (sina možda pokrštenog židovskog oca, kao što je to bio slučaj s Marxom).

[14] Filijali te alijanse u Njemačkoj, *Verein für Kultur und Wissenschaft der Juden*, pripadao je i stanoviti Baruch Levy, koji se dopisivao s Karlom Marxom, opisujući mu, kao ostvarenje talmudskog proroštva, viziju svjetske države pod židovskim vodstvom.

[15] Ernest Jouin drži da je Joly plagirao prvotni, pratekst »Protokola«.

Osim afere s »otkrićem« britanskoga »Timesa«, valja ovdje spomenuti i Bernsko suđenje. Židovska je naime općina u Bernu, zajedno sa Savezom židovskih zajednica u Švicarskoj, 26. lipnja 1933 podnijela tužbu protiv Hammerova izdanja »Protokola sionskih mudraca«, s ciljem da se tekst osudi i zabrani kao subverzivna literatura. Sudski vještaci isprva su odbacivali ideju da bi bila riječ o »falsifikatu«, da bi se potom novi vještaci ipak priklonili stajalištu kako je riječ o plagijatu Jolyjeve knjige u fabrikaciji carske tajne policije Ohrane i Račkovskoga. U tom smislu svjedočio je i bivši menjševik Sergej Svatikov. No, vještak Ulrich Fleischhauer ustvrdio je kako optužba nije dokazala »falsifikat«.

Osobito je znakovito bilo svjedočenje princese Catherine Radziwill (plemstvo je naslijedila od prvoga muža), koja je zastupala tezu o »falsifikatu«.[16] *Žena dvojbena morala, koja je promijenila niz muževa i ljubavnika, imala je aferu i sa zloglasnim glasnogovornikom britanskoga imperijalizma i dijamantnim milijunašem, Cecilom Johnom Rhodesom. Proslavila se kao krivotvoriteljica brzojavki i potpisa: zbog falsificiranja Rhodesova potpisa na jednom čeku bila je osuđena na 18 mjeseci zatvora, a u New Yorku hapšena je zbog neplaćanja hotelskih računa. Sve u svemu, ne baš osobito vjerodostojna svjedokinja!*

Drugi je svjedok optužbe bio grof Armand (Aleksandar Maksimovič) du Chayla.[17] *No, obrana je doka-*

[16] Dotična je još veljače 1921, u spomenutom *interviewu* danom američkom cionističkom listu »The American Hebrew« (br. 15 i 16), novinaru Issacu Landmanu izjavila da je »Protokole« sastavila Ohrana u antisemitske svrhe.

[17] Kao i princesu, i njega je u svojstvo svjedoka uzdigla okolnost da je još prije u novinama tvrdio kako su »Protokoli« lažni: učinio je to u pariškom ruskom listu »Posljednjeje Novosti« od 12. i 13. svibnja 1921.

zala da je ovaj mason u stožeru generala Wrangela, kao ravnatelj promičbe, djelovao u svojstvu boljševičkog agenta, te je najuren iz vojne službe, a istom ga je francuski poklisar spasio od izvršenja smrtne osude. Inače je pred sudom, uz još dvojicu od Židova naručenih vještaka (baselski pravnik prof. dr. A. Baumgarten i prožidovski pisac A. Loosli), prodefiliralo 16 prepariranih »svjedoka«.

Sud je svima povjerovao bez podrobnijeg ispitivanja, a odbio je saslušati čak 40 predloženih svjedoka obrane, te je 14. svibnja 1935 presudio da je riječ o protužidovskom plagijatu, ali i »falsifikatu« (sic!). Optuženi Silvio Schnell i Theodor Fischer osuđeni su simbolično, a ostala trojica optuženih oslobođena su. Prizivni je pak sud 27. listopada 1937 oslobodio i prvu dvojicu. O pitanju autorstva sud se izjasnio tek usput, uz napomenu da to nije njegova stvar, te da »Protokoli« u svakom slučaju nisu subverzivni nego politički tekst.[18]

Kada je riječ o plagijatu, spominje se u pravilu samo Maurice Joly. Zato je dobro podsjetiti da u »Protokolima« ima mjesta koja podsjećaju i na kasniju knjigu »Der Mythus des XX Jahrhunderts« nacionalsocijalističkog prvaka i mislioca Alfreda Rosenberga (koji je »Protokole« u studenom 1918 i donio u München)[19].

[18] Autentičnost »Protokola« potvrdila su, međutim, tri Židova: Rudolf Fleischmann, rabi Grünfeld iz poljskoga Swarzedza, te Savelij Konstantinovič Efron. Usp. o tome Ahmed Rami, »Israels Politik bestätigt die Echtheit der Protokolle der Weisen von Zion« (www.abbc.com).

[19] Rosenberg, i sam židovskoga podrijetla, učlanjen je u desno-okultnu antisemitsku udrugu *Thule Gesellschaft* nakon što je »Protokole« pokazao Dietrichu Eckhartu. Desetak godina nakon Nilusove smrti, Rosenberg je iz Poljske primio pismo njegova sina, Sergeja Sergejeviča, koji mu se predstavlja i šalje komplimente *Führeru*, hvaleći njegov antisemitizam te očekujući od njega oslobođenje svoje ruske domovine.

Ima u njima i dodirnih točaka s Hermannom O. F. Goedscheom[20]*, Adamom Weishauptom, s Haute Vente Romaine, s tajnim Bakunjinovim društvom »Socijal-demokratska Alijansa«, napose s Herzlovim djelom »Der Judenstaat«, koje, uostalom, sadrži i gotovo istovjetna mjesta kao i Jolyjevi »Razgovori«... Ako je Herzl mogao prepisivati iz Jolyja, zašto to ne bi mogli i »Urotnici«, mogući židovski autori »Protokola«?!*[21] *Napokon, detaljni planovi za židovsko ovladavanje svijetom, utemeljeni na neusporedivosti židovske rase, mogu se tražiti ne samo u Talmudu i Šulhan Aruhu, nego već i u židovskoj Bibliji.*[22]

Ipak Židovi?

Dodirnuli smo, a djelomice i razmotrili tvrdnje po kojima su »Protokoli« montaža, fabrikat, mistifikacija; ili pak »falsifikat«, točnije, plagijat[23]*. Što dakle? Autentični ili apokrifni? Je li ih napisao profesionalni smutljivac, lovac u mutnom, zlobnik odlučan da napakosti Sinagogi i Loži? Je li možda autor neki nežidovski patriot, koji je tekst složio kao da su ga sročili Židovi, eda bi upozorio na ono što mu se činilo stvarnom židozidarskom pogibli? Ili su »Protokole« ipak napisali Židovi, tijekom Baselskoga kongresa ili*

[20] Riječ je o romanu »Biarritz« (1868), objavljenom pod pseudonimom St. Johna Retcliffa. Različite elemente korištene pri sastavljanju »Protokola« otkrila su, uz ostala, i istraživanja ruskoga povjesničara Vladimira Ljoviča Burceva.

[21] Ukazivano je i na dodirne točke teksta »Protokola« sa Solovjovljevom *Poviješću o Antikristu*, koja je utjecala i na Nilusa. Dakako, Antikrist filosemitskoga ruskog filozofa nije Židov.

[22] Usp., napr., Br XXIII; 22–24 / Pnz XXXIII; 29 / Iz XIX; 2–4, 14–17, XLII; 1–4, LX; 1–2.

[23] Plagijat je kada tuđe prikazujemo svojim, a falsifikat kada svoje prikazujemo tuđim djelom.

prije njega, koristeći, plagirajući očito i Jolyja i druge elemente u sastavljanju teksta kojem bi, glavninom sadržine, temeljnim idejama, a navlastito skrajnjim ciljem, sami bili autori? Nesta Webster (u svojoj glasovitoj knjizi o tajnim društvima i prevratničkim pokretima) dopušta da su autori mogli biti Židovi (ako izravne aluzije na Židove nisu ubačene naknadno), te da su, dakako, oni mogli iskoristiti i Jolyjeve »Razgovore« za svoju svrhu. Ona drži da su, dapače, samo Židovi mogli iskoristiti Jolyja; neki »falsifikator« ne bi se na to usudio, u strahu da ne bude lako raskrinkan.[24]

Ta teza, dakle, implicira kako su Jolyjev tekst iskoristili autentični, židovski autori »Protokola«. No, nema razloga da židovsko autorstvo teksta ne »potvrdi« i eventualno raskrinkani »falsifikator«, i tako se oslobodi prigovora da je on montirao »Protokole«. »Falsifikatoru« je, dapače, i cilj ostaviti dojam kako su tekst pisali Židovi. Stoga, navedeni argument Neste Webster nedostatan je sam po sebi da bi isključio nežidovsku »montažu«.

U prilog »židovske hipoteze« o podrijetlu »Protokola« isticano je kako oni odišu tipično židovskim cinizmom i bešćutnošću, megalomanijom »izabranog naroda« te prijezirom spram kršćana – što bi kršćanski krivotvoritelj teško mogao oponašati.

Sve u svemu, uz čitavo more hipoteza, nema izravnih dokaza ni za što, iskazi su svjedoka protuslovni i nesigurni, a pismohranska građa nedostatna je i nepouzdana. Dakako, moglo bi se, protiv »židovske hipoteze«, iznijeti sumnjičavost prema pomisli da su upravo cionisti – borci za samostalnu židovsku

[24] Julius Evola ističe ukorijenjenost »Protokola« u židovskoj talmudskoj tradiciji.

državu u Palestini i protivnici »kozmopolitskog« svjetskog Židovlja – na rubu svojega kongresa razvili planove za osvajanje svjetske vlasti! Taj bi se projekt protivio samoj biti cionizma. S druge se strane, dakako, ne može isključiti mogućnost da su židovski sabornici djelovali usporedno na ozbiljenju dva cilja, koja se međusobno i ne isključuju toliko koliko bi se na prvi pogled mislilo. Može dakle biti da su djelovali na dva kolosjeka, kako i danas vidimo da djeluju, u kooperaciji, židovska država Izrael i, recimo, Svjetski židovski kongres.

A ako netko ipak želi vjerovati kako »Urotnici« ne postoje, te da »Protokoli« nisu židovski uradak, možda će mu pomoći formalno-stilska analiza teksta. Može se smatrati neobičnim da knjižica nazvana »Protokoli« zapravo ne sadrži protokole u strogom smislu, nego niz predavanja, proglasa i sažetaka. Čitav je tekst vrlo smušen, nesređen, nesustavan. Teme nisu jasno podijeljene, razbijene su, smiješane i ponavljaju se. Lucidni židovski autor to bi zacijelo logičnije i preglednije uredio. Jer, Židovi, donekle slično Nijemcima, barem imaju smisao za red: sjetimo se samo kako je skladatelj Mendelssohn-Bartholdy napao »razbarušenost« Berliozove »Symphonie phantastique« (aludirajući, dakako, i na autorovu frizuru)! No ipak, ni to ništa ne dokazuje: ima, naravno, i razbarušenih Židova.[25]

[25] Razbarušen je, kako se znade, ne samo glavom nego i stilom, i Karl Marx, a Mendelssohn je čisti predstavnik njemačke, teutonske romantike, u kojoj židovstvo može nazrijeti samo onaj koji ga unaprijed očekuje.

Pa što su onda »Protokoli«?

Jesu li autentični ili apokrifni? Ostavimo to pitanje, na koje je teško odgovoriti, za ovu prigodu otvorenim.[26] *Ako mu autori i nisu Židovi ili slobodni zidari na onaj način na koji je to rado prikazivala antisemitska tradicija, ne može se sa sigurnošću ustvrditi da iza teksta možda ne stoje neke njihove sporedne grane ili podzemne skupine. Važnije je danas slijedeće: oduvijek je djelovalo začudno, osupnjujuće, pače zadivljujuće, u kojoj se mjeri pojedini projekti »Protokola« slažu sa stvarnom povijesnom praksom XX stoljeća.*[27] *Dakle, ili je netko već koncem prethodnoga, XIX stoljeća, kada su »Protokoli«, po svemu sudeći, barem ključnim svojim dijelom nastali, – duboko spoznao one društvovno-gospodarske i političke tendencije koje će tek u slijedećih 100 godina dospjeti svojemu punom ispunjenju (premda u ono doba najvećim dijelom još nisu bile niti naznačene!); ili je, pak, netko bio izvrstan prorok i (možda po dojavi*

[26] Mnogo je jasnija stvar – budi ovdje rečeno tek radi usporedbe – s jednom krparijom nedvojbeno židovskoga podrijetla, pod lažnim naslovom »Dnevnik Ane Frank«: dokazano je, naime, da je »autoričin« otac Otto, jedan iz čitave nepregledne vojske »preživjelih iz Auschwitza«, velike djelove »dnevnika« unio u tekst vlastitom rukom (pišući olovkom izumljenom tek nakon rata), kako bi tom uspješnicom poprilično pospješio svoje materijalno stanje. Ali, o Frankovu uradku, koji bi svojim učincima tobože trebao djelovati u prilog Židovima (a zapravo je kao stvoren da potiče antisemitizam – što, međutim, rekosmo, Židovima i nije tako mrsko kako bi se možda mislilo!), nitko ne istražuje odveć revno glede njegove autentičnosti. Dakako, zbog židofilnoga duha vremena nije baš ni odveć oportuno baviti se takvim mistifikacijama!

[27] Još 17. veljače 1921 Henry Ford zamijetio je, u razgovoru s listom »The New York World«, kako »Jedino što mogu reći jest da se »Protokoli« u cijelosti uklapaju u ono što se sada doista događa.«. A to je bilo u početku stoljeća; do njegova kraja, evidencije su se o tim poklapanjima udeseterostručile!

kakvoga duha na spiritističkoj seansi – kako je netko sugerirao!) točno predvidio novo vrijeme, ili je, napokon, uistinu sastavio program i plan sustavne subverzije koju je u nadolazećim vremenima potanko i potpuno i ispunio! Bilo kako mu drago, »Protokoli« upravo nepogrješivo pogađaju i opisuju sve bitne sastavnice protekloga stoljeća, koje kao da je iz njih prepisano. Tko god ih uzme u ruke, uvjerit će se u to do najsitnijih pojedinosti.

Ponajprije, »Protokoli«, nesustavno doduše, kako su već pisani, iznose jednu vječno vrijedeću pesimističnu antropologiju, kojoj se čovjek, a tu se misli na nežidovskog čovjeka, goja kao nižu pasminu, prikazuje kao pokvareno, koristoljubivo i glupo stvorenje, koje se može obuzdati samo prisilom i nasiljem. Kroz niz sjednica izlažu se karakteristike dvaju dominantnih političkih ustroja XX stoljeća – liberalizma i totalitarizma. Liberalni su ustroji »Urotnicima« potrebni kako bi njihovom primjenom potkopali i dotukli države nežidovskih naroda, a totalitarna je, despotska formula – politika prava jačega s onu stranu dobra i zla – zamišljena kao način vladavine apsolutnoga monarha židovske krvi, koji bi imao nastupiti kao vladar ujedinjenoga svijeta nakon što se, serijom državnih udara, s lica Zemlje konačno pometu gojske politeje. Despotizam svjetske države pomest će ujedno i slobodu, koja je i u liberalnim režimima što se na nju pozivlju, strogo uzevši, tek puka iluzija. »Protokoli« najavljuju likvidaciju nacija i njihovih elita, pokretanje pokrajinskih pobuna radi razbijanja centralnih vlada, brisanje međudržavnih granica, dokidanje nacionalnih moneta, ucjenjivanje žrtava kruhom, plutokraciju, vladavinu uz pomoć pokornih lokalnih klika, rasap gojske obitelji, kolaps odgoja i školstva, terorističko zakonodavstvo i pravosuđe, manipulaciju tiskom, ma-

sonsko upravljanje medijima, izazivanje prividnih sporova u njima radi njegovanja strančarstva i zaludivanja goja, pornografiju, dokidanje svih nežidovskih religija, poticanje terora, korištenje ratova, pa i izazivanje antisemitizma za svrhe »Urotnika«, gušenje arijskoga genija, uporabu smrtnonosnih pošasti... Među gojima, kaže se u tekstu, provest će »Urotnici« takvu duševnu pomutnju i kaos, da će ovi sami zavapiti za židovskom svjetskom vladavinom. »Protokoli« ipak, za slučaj neuspjeha svojega velikog projekta, najavljuju dizanje u zrak gojskih velegradova iz hodnika njihovih podzemnih željeznica. Međutim, u vrijeme »ujedinjenih naroda« i »europske unije«, histeričnog antinacionalizma i posvemašnje globomanije, trebalo bi biti slijep i ne uvidjeti da se nacrti »Urotnika« upravo ostvaruju, i to na svim frontama i punim tempom![28]

»Protokoli« su, dakle, ako ih usporedimo s onim što se u XX stoljeću uistinu dogodilo, pisani kao doslovni plan za uništenje našega svijeta u tih sto godina. Tko god da je planer, ako je doista riječ o planu, ostvarenje mu je briljantno pošlo za rukom. Kao što vrag kvari dušu, mikrokozmos, tako to »Mudraci« čine s našim ljudskim makrokozmosom, s ljudskim svijetom.[29] A tko je mislio da su u međuvremenu sustali, ljuto se prevario. Naime...

[28] Urota, zacijelo, nije sve, jer ima u našemu svijetu i drugih, a dakako i uroti protivnih čimbenika. No, kao jedan od čimbenika – i to svakako ne najneznatniji – ona je očito itekako na djelu!

[29] Kako virtuozno vrag obuzima dušu svoje žrtve (baš na onaj način, naime, na koji *Sionci* obrađuju područje ljudskoga zajedništva), pokazuje nam izvrsna knjižica Clivea Staplesa Lewisa »The Screwtape Letters« (1944), pisana u vidu epistularnih poduka starijega, iskusnog đavla mlađem i naivnijem.

Novi protokoli sionskih mudraca

Nemam namjeru opisivati kako je korespondencija koju objavljujem dospjela u moje ruke.

CLIVE STAPLES LEWIS

Naime, ne znamo što bismo započeli ni sa Starim »Protokolima«, a evo nam, odnekuda, već i Novih! Već? Ta čitavo je stoljeće proteklo od pojave onih prvih. No, ipak, što znači stotinu godina u dugotrajnoj povijesti ljudskoga roda? I sada, što da mislimo o ovom, novom urotničkom programu koji nam je dospio u ruke, zagonetnom da ne može biti zagonetniji? Da se opet pitamo, da ponovno mozgamo je li apokrifan, je li autentičan? Je li podlost ili podvala? Falsifikat ili plagijat? Opis, proroštvo, plan? Da upregnemo objektivnu analitičku i povijesnu znanost, skeptičnu i neutralnu, kako bismo razotkrili njegovu tajnu? Potječe li od Židova ili njihovih neprijatelja? Ili od nekoga tko je i jedno i drugo, ako takvoga uopće može biti?! Je li čitava stvar »čista«, istinska, ili pak vrijedi ona: se non è vero, è ben trovato? *Postoje li uopće autori ovih »Novih Protokola«, ili su se sami napisali? Problemi, pitanja, bojazni... Tko će na sve to odgovoriti, tko sve to riješiti? Nije li najbolje da tekst donesemo bez komentara, pa neka velevrijedni čitatelj misli o njemu što god mu drago? Dobro, to je što se tiče podrijetla teksta. A podrijetlo njegova prijepisa koji smo dobili? Od kuda, od koga? Pa..., ne mora se baš sve što je istinito i izreći, važno je tek da*

ono što se kaže bude istina, kako nas poučavaju Kršćanstvo i Kant.

A glede istine, izdavač se ionako smatra odgovornim samo za istinitost svojih riječi, a ne i riječi sadržanih u tekstu što ga donosi. Stoga, pustimo na stranu i ono što u Novim prokolima piše, i tko ih je napisao, i od kuda nam prijepis. Recimo još samo toliko da su se »Novi protokoli« pojavili 1997, točno na stotu obljetnicu onoga slavnog Baselskog kongresa. I evo, držimo da je sazrijelo vrijeme njihove objave, budući da se odnose na novo stoljeće koje se upravo zahuktalo. Tako, dakle, čitatelju, čitaj, kako Ti i ime kaže, a nas nakon naporna posla priređivanja ovoga novog misterija za tisak pusti da predahnemo u zavrijeđenom miru Božjemu. A od ovoga, ili nekoga slijedećeg Pape smjeli bismo možda očekivati encikliku, jednu od onih staromodnih i žestokih, kakve pape već poduže vremena izbjegavaju pisati o ključnim epohalnim zlima. Ili da same »Nove protokole« shvatimo kao neku vrstu negativne enciklike, koja sama sobom govori protiv sebe? No dosta, dosta riječi!

Ili ipak još samo nešto načelno o »Protokolima«, Starim i Novim: Jest, »Urotnici« su ogavni i podli. No ima li u onome što kažu bar nečeg dobrog, a u onome što najavljuju bar nečeg poštenog i pravednog? Možda je čak i to moguće. Neka čitatelj sam o tome odluči: u naše je dane naime ionako svakomu dano da sudi o svemu i svačemu, i sami se »Protokoli«, uostalom, brinu da to bude tako, pa zašto da baš kada je u pitanju njihova procjena i prosudba napravimo iznimku?

Čitatelju, na posao! A hoćeš li, dakle, u »Protokolima«, dio I i dio II, uza sav njihov zdušni rad na razaranju i uništavanju, koji je očit, ipak pronaći i nešto

razumno, vrijedno i uporabljivo, rekosmo – Tvoja je stvar! [30]

Krk – Zagreb
na Duhove 2004

[30] Zapisnik s novoga sionskog vijećanja nazvao sam kako sam ga jedino i mogao nazvati – »Novi protokoli sionskih mudraca«. Koliko je meni poznato, ta se sintagma javlja samo dva puta: jednom u sklopu nekog napadaja na pisca knjige o »industriji holokausta«, Židova Normana G. Finkelsteina, koju su njegovi židovski kritičari pogrdno nazvali »novim protokolima sionskih mudraca«. Drugi put pak u naslovu članka »The New Protocols«, što ga je dr. William Pierce 1999 pročitao na krugovalu *American Dissident Voices* pod sponzorstvom nakladnika *National Vanguard Books*. U inače vrlo duhovit, oko šest stranica dugačak tekst dobio sam uvid tek nakon dovršetka ove knjige, posredovanjem nakladnikove međumrežne (»internetske«) stranice. Ne znamo je li dr. Pierce imao u rukama zapise s nove sionske seanse, ali je, krivo vjerujući kako je stare »Protokole« pisao Nilus (vođen domoljubnim porivom predočavanja židovskih opačina i nakana svojemu ruskom narodu), sastavio kratko sionsko »izvješće« onako kako bi ga danas mogao napisati sam Nilus. Tu Pierce opisuje židovsko zadovoljstvo onim što su uspjeli u Rusiji uz pomoć sionskog mudraca Marxa i bivšeg sjemeništarca Staljina, ali i u Engleskoj i Americi, gdje su masovno doveli obojene pasmine, ovladali školstvom, izopačili umjetnost te zauzeli medije. Sve to, kako u uvodu lucidno tumači autor, služi manipulaciji budalama eda bi glasovali za one koje su Židovi unaprijed odredili, što se sve skupa zove – demokracija.

I napokon – za hrvatskog čitatelja – zašto »sionski«, a ne »cionski«, kada hrvatske riječi glase *Cion, cionizam*? Naprosto stoga, jer se za stare *Protokole* uvriježilo ime »sionski«, a ovdje se hoće, bez suvišnih cjepidlačenja, uščuvati i sugerirati kontinuitet. – Navodi, koji se kao *motto* koriste na početku pojedinih sjednica, potječu, naravno, iz teksta starih »Protokola sionskih mudraca«, i dodao ih je priređivač.

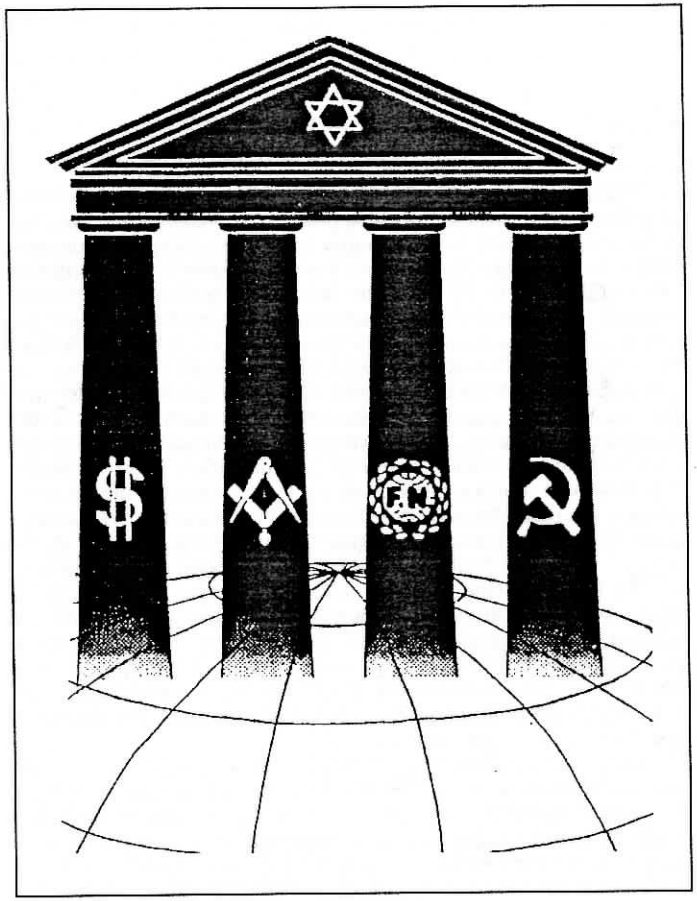

(Izvor: *Gjallarhorn*)

I.
ABEL ili ŠTO SMO UČINILI

Mi imamo pred sobom svoj plan; naš je put označen, i ne možemo se od njega udaljiti, a da se ne izložimo pogibli uništenja višestoljetnoga djela. Da postignemo ovaj cilj, valjalo nam se poslužiti velikom varkom. Ako danas koja vlada podigne glas protiv nas, to se događa samo formalno i na naš poticaj, jer nam je njihov antisemitizam potreban.

VRHOVNI MUDRAC ABEL: Braćo mila, Sionski mudraci, danas je veliki dan. Ne znam jeste li još uopće svjesni njegova domašaja. Na današnji dakle ovaj dan, pred punih 100 godina, započeli smo tamo u alemanskomu trokutu mrskih nam grofova Ceringenskih, na mutnoj im Rajni, svoja vijećanja posvećena ovladavanju nadolazećim stoljećem. I evo, s ponosom mi je danas izjaviti kako XX stoljeće leži pod našim nogama! A s možda još većim ponosom ustvrđujem, da ovaj svoj sastanak možemo održati ovdje, usred naše Oaze i njezina neotuđivog Glavnog Grada, pod sjenom Siona, gdje leže nam ruševine Hrama!

Okupljeni Mudraci popratili su ove samosvijesne i svečane riječi svojega *primus inter pares* oduševljenim klicanjem i dugotrajnim pljeskom.

ABEL: Mračno se je i krvavo Dvadeseto stoljeće – odmah da kažem – odvijalo onako kako smo mi to

zacrtali. Odstupanja je bilo malo, u slijedećem ćemo ih razdoblju ukloniti, djelo nam dotjerati i posao dovršiti!

MUDRACI umebesno odobravaju.

ABEL: Braćo, slavlje je danas, i zato ćemo svi govoriti, svi sudjelovati u sažimanju našega veličanstvenog jednostoljetnog rada. Tko hoće, neka se javi. Pustit ću vas da galamite, prekidate, upadate, dodajete što sami znate, na čemu je pojedini od vas ponajbolje djelovao, gdje je najviše doprinio... Dajte oduška svojemu zavrijeđenom veselju.

MUDRACI se zgledaju, razmjenjuju važne i samosvijesne osmjehe. Uzvikuju: Ohoho! Hopla! Hip-hip-hura!

ABEL: Ali pustite i vi mene da vam održim uvodno slovo, a na slijedećim će sjednicama, kako smo se i dogovorili, o svakoj od tema referirati netko od vas, bez ometanja iz slušateljstva.

MEŠUGE: A mogu li ja, molim lijepo, ipak ometati?

ABEL: Samo danas. Poslije ne! Zakon je zakon, ne zna za iznimke. A sada mi dopustite...

MEŠUGE: Čemu uopće ova sjednica? Pa opet će nas napasti! Znate kako su nas čitavo stoljeće blatili kao urotnike.

ABEL: Ja jesam rekao ono o upadicama, ali Ti si, bogme, dobrano požurio iskoristiti svoje pravo. Strpi se malo. Upravo sam o tome htio govoriti. Ne će ovo procuriti, braćo. Na tajnom smo mjestu, nema novinara ni njihovih ni naših, nema prislušnih uređaja – sve je provjereno. Ali, nama nije odveć ni naštetilo što su oni doznali za naše sjednice 1897. Ma, ne znam bih li vam rekao... ali, na koncu, zašto ne, jer, kako ćemo surađivati na uništenju svijeta ako među nama nema minimuma povjerenja? Evo, dakle, za vašu informaciju, nakon toliko godina: nitko nije *Protokole* ukrao.

Ja sam osobno tada pustio da gojskoj teglećoj marvi zapisnik padne šaka i da ode u javnost!

MUDRACI: Ah, uh, oh... Tko bi to rekao! Koja genijalna smicalica...!

ABEL: Pa jasno! Digla se ogromna prašina, goje je zahvatio smrtni strah, a mi smo sve te reakcije iskoristili u našu korist. Jesu nas optuživali kao urotnike, ali smo im mi uzvratili lopticu. Samo polako, moramo po redu. Kada su otkrili naše autorstvo nad *Protokolima sionskih mudraca*, objavili ih i napali nas na pasja kola – kako se još dobro sjećate – mi smo im lukavo uzvratili; znate onu: Sotonina je najuspjelila podvala u tvrdnji da on ne postoji! Kroz duga desetljeća i mi smo ponavljali, pa tako i uvjerili marvu, kako ne postojimo, i kako su njihovi zlobnici stvar izmislili, točnije, napisali, i nama podmetnuli, podvalili kao kakav »apokrif«, ne bi li tako potaknuli neprijateljstvo prema nama te nam naškodili. (Na isti način smo se odricali i ružnih mjesta u *Talmudu*, kada bi postalo vruće.) Izmislili smo i ubacili u svijet čitavu kompliciranu priču o tome kako su *Protokoli* tobož nastali u kuhinji ruske tajne policije te kroz niz etapa dospjeli u svijet. Tu su verziju preuzele i združene naše marionete tijekom stoljeća, pa je danas i sam spomen onih *Protokola* u ozbiljnom tonu dostatan razlog da se nekoga proglasi paranoikom ili moralnom nakazom, te isključi iz javnoga života. Pazili smo, naravno, da se *Protokoli*, koliko je moguće, ne objavljuju, a gdje se ipak objave, da se odmah žestoko napadnu i zabrane. Važno je bilo da se za njih uopće dozna, i da se prikažu kao djelo našeg neprijatelja.

Naš je najveći uspjeh bio upravo u tome da smo, preko svojih agenata, *Protokole* uvjerljivo proglasili »falsifikatom«. Izraz je u ovom sklopu, međutim, besmislen: falsifikata, naime, može biti samo tamo, gdje

ima i originala. Zapravo je ovdje riječ o (djelomičnom) plagijatu. Izrabili smo dijelove knjige onoga našeg izroda Zidara, Jolyja, i kad god bi netko otkrio njegove rečenice u *Protokolima*, svi bi jednodušno zaključili kako je netko drugi te rečenice iskoristio da nama naudi, pripisujući nam ružne nakane. A nikomu nije palo na pamet da smo Jolyja citirali mi sami, a učinili smo to već i zato jer ima dobrih ideja, ali još više i zato da bi se autorstvo, nepreciznim zaključivanjem, pripisalo drugome. I tako smo mi ipak, pod zaštitom tajnovitosti i u savršenom miru, mogli ispunjati naše poslanje! A tako će, vjerujte mi, i sada biti. Dakako, treba nam pomoć sviju vas. Opet ćemo ostati skriveni i čisti, i nesmetano dovršiti ono što je još preostalo do ostvarenja konačnoga cilja.

Bilo je, braćo, zabavno u ovih 100 godina pratiti kako nas je uboga živinčad sve tumačila! Stvorili smo potpunu pomutnju u njihovim glavama. Netko je stvar uzeo ozbiljno kada je procurila, i smrtno se uplašio, a netko nas napao. Time nam je pružio mogućnost da im, u suradnji s našim simpatizerima kojih je prepun gojski svijet, stvar vratimo kao bumerang (nismo mi urotnici, vi ste antisemiti!). A njihovim smo se »interpretacijama« *Protokola* doista do suza nasmijali. Jedni su tvrdili da nas ima, drugi da nas nema. Natezali su se oko tobožnjeg »falsifikata« i ne znajući, kako rekoh, što ta riječ uopće znači, a udio plagijata smatrali su dokazom da autori nismo mi (kao da ne možemo i mi plagirati!). A uvidjeli su, beštije, barem neki od njih, da se njihovo »velenapredno« XX stoljeće do u pojedinosti odvija prema slovu naših *Protokola*. I što su sad njihovi mozgovići iz toga zaključili? Jedni su tvrdili kako tekst, tobože sastavljen po agentima *Ohrane*, zapravo tek opisuje vrijeme u kojemu je nastao. Ali, *Protokoli* su prepuni sadržaja od kojih u početku XX stoljeća još nije bilo ni naznaka! Što, dakle? Je li ih pisao kakav prorok, koji je vidio unaprijed što će tek doći? Ali oni baš ne vjeruju u proroke. A nisu se usudili ustvrditi kako je riječ o ostvarenju naših planova i nacrta, jer bi time priznali našu ulogu, što bi im natovarilo optužbu da su protivnici Siona. Ostalo im je vjerovati kako je u pitanju plod mašte, negativna utopija, *science fiction*. Ali kako, kad je ta fikcija posvuda oko njih na djelu, opipljiva i neumoljiva?!

MUDRACI se smiju, vesele, treskaju obijesno šakama po stolu, uporno galame i dovikuju: *Vivant sapientes! Vivat Sion!* Nazdravljaju čašama sionskog pjenušca.

ABEL: Smirite se, braćo! Danas nam je još veliki posao obaviti. Da vam kažem kakve smo metode koristili. Znate da znamo goja u dušu, lako se uživljavamo. To nam je i inače rasna odlika: pomislite samo na naše glazbene interprete, koji se užive i u najuzvišeniju gojsku glazbu, da je vrag nosi. Mi smo psiholozi kakvima nema ravnih. A kada tome dodate našu konspirativnost... Djelovali smo u strogoj tajnosti, organizirano i stegovno. Virtuozno smo obnašali potajnu vlast. Nitko nas nije razotkrio, osim par bistrih gojskih mangupa, kojima nitko ne vjeruje, i šake naših izdajica, koje kaznimo. Lukavi smo, debele kože, imamo golemo iskustvo. I tko nam je kadar odoljeti: indoktriniramo i manipuliramo, uvjeravamo razlozima i sofizmima, promičbom pronosimo laži i poluistine, glasine i objede. Koristimo znanost jednako kao i magiju. Nadziremo marvi misli, volju i osjećaje. A budući da je najteže utjecati na razum, to činimo tek kada smo oslabili karakter i potaknuli razorne strasti. Pacificiramo, eliminiramo, preodgajamo. Zavodimo na blud, lažemo, varamo, obmanjujemo, podvaljujemo. Ubijamo individualno i u paketu – genocidno. Zastrašujemo

i obećajemo. Potičemo i otklanjamo sukobe. Mistificiramo i dezinformiramo, riječju govornom i riječju pisanom. Ubacujemo špijune, agente-provokatore. Gojske nakaze pripremamo da više ne znaju ne samo što mislimo mi, nego niti što one same misle. Nema ideje koju ne možemo učiniti prihvatljivom. Pritom izobilno koristimo metodu inverzije: zamjenjujemo mjesta dobru i zlu. Svinjarijama dajemo milozvučna imena, a čestita djela krstimo nekom pogrdnom riječju. Recimo, domoljublje i rodoljublje nazivamo »govorom mržnje«, obranu svoga tla i krvi od naše agresije »ksenofobijom«, štoviše, »terorizmom«, borca za istinu i pravdu »plaćenim agentom«, a ubijanje nerođene djece »pravom na izbor«. Tako činimo od istine laž a od laži istinu, od mržnje ljubav, od ružnoće ljepotu, od rata mir, a od ropstva slobodu.

MEŠUGE: Pa to je...

ABEL: Da, da. To je jedan od njihovih dobro uočio, jedno njihovo piskaralo, ne moraš mu baš ime spominjati! Nešto će, mislim, Efrajim o njemu reći, ne moraš Ti! Ali, on je mislio da svojom satirom pogađa ponajviše režim lijevog terora, a nije ni sanjao kako ćemo mi tu inverziju usavršiti i spretno prikriti u okviru liberalne demokracije, gdje je najšire marvinske mase ne će ni zapaziti.

Protiv neprijatelja sve nam je dobrodošlo: i ubojstvo i prijevara, i okrutna sila i blagi savjet. Jest, pobijamo njihove tvrdnje i prividnim argumentima i spretnim smicalicama, ali najdraže su nam i najdjelotvornije – etikete, ubitačne riječi-batine, magične riječi koje samim svojim zvukom izazivaju neodoljivu odbojnost. Dosta je da gojsku hulju u njezinoj javnosti označimo fašistom ili rasistom, nacionalistom, šovinistom, ksenofobom; marginalcem i luđakom; homofobom ili antisemitom; politički nekorektnim, ili govornikom mržnje – i gotov je! Nema mu obrane, nema mu spasa! Može se oprostiti s karijerom, s prihodima, s mirnim životom, a nerijetko i sa samim životom kao takvim!

Gdje ne možemo uspjeti isključivom primjenom vlastitih snaga, oslanjamo se i na zatečene okolnosti. Od ovih, neke smo sami prizvali u život, a neke nam idu na ruku. Recimo, tzv. »postmoderna«, sa svojim relativizmom i posvemašnjom smušenošću što je ona sobom donosi, iznimno nam je dobrodošla za lov u mutnom. Ali i ona je dobrim djelom naše čedo, legitimno dijete naše Moderne. Imamo svoje »petokolonaše« i tamo gdje ne dospiju naši izravni agenti. Imamo ih, braćo, da ne bude zabune, i u Kršćanstvu i u Islamu, i u Indiji i u Kini. I u Japanu, i među crncima, pa i u našoj pričuvnoj Oazi Americi. A najpouzdaniji su nam petokolonaši oni nesvjesni, već preparirani, zombizirani dekadenti, koji i ne znajući odrađuju posao za nas.

Mudraci! Rekoh da ćemo i nadalje djelovati tajno. Naravno. Infiltrirali smo se posvuda i skriveno rovarimo te neprimjetno razaramo. Naša nam je emancipacija omogućila i prividnu asimilaciju. Nitko nas više ne primjećuje kada uvelike ovladavamo zemljama-domaćinima. Ali, da bi tajna ipak ostala što bolje skrivena, samo zato, u međuvremenu pomalo izlazimo u javnost. Budući da smo djelomice odbacili tajnost, blesani vjeruju kako više ništa ne tajimo. Liberalni režimi, koje smo prizvali u život, snošljivi su spram nas i javni nam nastup bez ikakvih otpora dopuštaju. Time želimo ublažiti njihove strahove i uspavati njihovu budnost. Ako povjeruju da i drugo, za što još ne znaju, činimo u načelu isto onako javno kao ponešto, što im dopustimo da doznaju, a što je posve nedužno i nevažno, – navest ćemo ih da povjeruju kako se u

tome javnom dijelu posve iscrpljuje naš rad. Međutim, mi najveći dio svoje subverzije dobro prikrivamo, tek vrlo mali dio pokazujemo, a pri svemu tome širimo famu o našoj svemoći, kako bismo paralizirali i one koji bi još možda i bili spremni na pružanje otpora.

Bio bih vam, Sionska braćo, neiskren kada bih prešutio da se u svom odgovornom i velevažnom radu suočavamo i s poteškoćama. Nisu prevelike, nisu nesavladive, ali ih ima. Podsjećam na problem koji nam se javio s komunizmom: htjeli smo ga izrabiti za globalno osvajanje vlasti u gojskim državama, a on se, unatoč poštenoj nagodbi, i početnoj suradnji, i sam manje-više okrenuo protiv nas. No to je prošlo. Sada nam je, priznajem, s jedne strane lakše nego ikad. Ali, s druge, nastaju novi problemi. Nadalje, kako napreduje ostvarenje našega nacrta, tako se ipak javljaju i snage otpora. Mi ih za sada držimo u granicama, i nadam se da će tako i ostati. Ali, bilo bi ludo te snage ignorirati. Protiv cionizma diže se anticionizam, protiv Zidarstva kršćanski i islamski fundamentalizam. Protiv globalizma – nacionalistička internacionala. Protiv *New Agea* neki samosvjesni goji sada pokušavaju krenuti onim što nazivaju *Novim Eonom*, pod čime razumiju novu veliku epohu svoje časti i veličine. Napokon, svime što činimo kako bismo dokrajčili marvu neizbježno su zahvaćeni i Naši, a napose naša Oaza. S tim se živi i protiv posljedica se borimo. Ali ipak, na nas to ne djeluje tako kobno. Otporniji smo kao izabrana rasa, a borbene nam sposobnosti jača i neprekidni oružani rat što smo ga nametnuli susjedima Oaze. Taj rat nevjerojatno umanjuje štetne učinke dekadencije, zombizacije i bordelizacije, koje se i nama vraćaju kao bumerang. Nadasve, ne zaboravimo, pouzdano djeluje benigna milost našega boga Holo.

Eto, mudraci, nakon ovoga uvoda mogli bismo prijeći na podrobniji pregled učinjenog...

METUZALEM: Čekaj, čekaj! Prekidaš uvod na najvažnijem mjestu. Zar nemaš ništa više reći o našemu nacionalnom bogu, osim što si ga spomenuo?!

ABEL: Ne ljuti se, dragi brate. Mislio sam to prepustiti jednoj od sjednica, zapravo baš Tvome referatu. Ali, ako hoćeš, govori odmah. Nemam ništa protiv. Velevažni Sionski mudraci, dajem riječ našem stručnjaku za nacionalno pitanje, bratu Metuzalemu!

METUZALEM: Evo, da počnem od Tvojeg spomena imena našega boga. Ako smo nekoć bili izabrani u negdašnjem Bogu, jer on je prvo stvorio Nadnarod i Oazu, i čitav je svijet stvorio samo za nas i radi nas, pa bez nas ne bi ni svijeta bilo, – sada smo izabrani u bogu Holo kao jedini narod koji će preživjeti, koji se nikada ne će utopiti u ostalima (sjećate se kako smo se pritajili kao *maranos*, tobožnji katolici, ali ostali smo svoji!), i koji kao viša rasa jedini ima pravo na nacionalizam. Međusobno se pomažemo, kako znate, sustavom *kahal*-a – naše tajne svjetske vlade, a prema gojskoj živinčadi primjenjujemo uništavajući postupak *herem*.

Uporabili smo ogromnu energiju i upornost eda bismo čitavom svijetu nametnuli laž – a činimo to i nadalje – da su naše patnje najveće i stoga neusporedive. Ne damo da ih se, kako kažemo, »relativizira«. A ono što nije relativno, to je apsolutno, to je Apsolut, bog! Religijom »holokausta« i popratnom aušvic-mitologijom, te kabalističko-magijskom uporabom svete znamenke »Šest Milijuna«, mi trujemo gojske duše, opterećujemo ih holo-dogmama i po danu i u snu, u dječjem vrtiću i u školi; na tekućoj vrpci proizvodimo sentimentalni šund: filmove, romane, igrokaze, kvazipovijesne tekstove, muzeje, spomenike, izložbe – ka-

ko bismo čitav gojski univerzum neprekidno držali na koljenima, u stanju stalnoga grizodušja, kajanja i ispričavanja za njihove neizmjerne zločine prema nama. To moraju neprestance ponavljati, a uspomenu na svoje zločine držati živom. Zato od njih tražimo i da izbace antisemitska mjesta iz svojega huškačkog Novog zavjeta. Uništavamo im zdrav odnos spram njihove prošlosti, poučavamo ih da se od prošlosti ne živi – eda bi se tim više posvetili ritualnom oplakivanju *naše* prošlosti, koju su nam zagorčali. Jer, mi se svoje prošlosti ne odričemo.

Ovom agresivnom strategijom uspostave monopola na žrtvu osvajamo za sebe mjesto Naroda nad narodima, jer, tko je najviše patio, najbolji je i najpravedniji, te ima najviše prava na neograničenu vladavinu nad svijetom. Dok tu vlast ne ostvarimo do kraja, holomanija što je gojima usađujemo koristi nam kako bismo ih što više ponizili i oslabili, te moralno i materijalno mogli ucjenjivati. Spominjem samo bezbrojne milijarde koje smo im do sada izmuzli, a nemilice muzemo i dalje, na ime tzv. »odštete«.

Naravno, to kod marve izaziva stanovite otpore. Mi ih lako neutraliziramo, označujući ih »antisemitskima«: ta magična riječ ne dopušta uzvrat. S gojima ne raspravljamo, ne polažemo im račune, ne odgovaramo razložno na kritike, ne dajemo nikakve argumente. Oni mogu samo završiti u zatvoru, po zakonima koje smo donijeli.

Mi antisemitizam, doduše, ocrnjujemo kao govor mržnje, kao izmišljanje žrtvenog jarca, kao izraz zavisti prema boljemu od sebe. Ali on nam i treba baš zato da bismo ga ocrnili, a s njim i goja kojeg smo proglasili antisemitom. Čim zucne, zavičemo: Holokaust! Holokaust! Što god mi s gojem radili, kako god njime manipulirali, koliko god ga vrijeđali i izrabljivali,

on nam ne može ništa. Zato mi antisemitizam uvijek smatramo dragocjenim i dobrodošlim, pa ga i sami izazivamo; dakako, nehotice i spontano, već samim našim bezobraznim i umišljenim nastupom, ali i hotimično, sustavno. Provociramo i ponižavamo marvu zahtijevajući bez prestanka uvijek nove i sve veće odštete (do sada smo samo od Njemačke naplatili preko 100 milijardi bivših DM, koje smo ukinuli), gradnjom orijaških holo-spomenika, vječnim iznuđivanjem isprika... Evo dobrog primjera: vi znate da nas Nijemci baš ne vole, kao ni drugi, uostalom. Sada u Njemačku naseljavamo desetke tisuća Naših, opravdavajući to potrebom borbe protiv antisemitizma i ekstremne desnice. Premda i zadnjoj gojskoj budali može biti jasno da je učinak upravo obratan. Ali, nemaju kud, pokoravaju se našim nalozima, jer je u većini njihovih zemalja stvarna vlast, izravno ili neizravno, naš čovjek. Bez antisemitizma mi bismo bili svedeni na narod među narodima. Ne bismo mogli ni pomišljati na ovu grandioznu avanturu ovladavanja svijetom, čiju smo završnu fazu pokrenuli pred 100 godina.

ABEL: Nakon ove hvalevrijedne intervencije našega brata Metuzalema, došlo je vrijeme da se podsjetimo što nam je sve u proteklih 100 godina uspjelo ostvariti od naših nakana, izloženih u *Protokolima* naše prošle sjednice. Evo sažetog pregleda:

Naširoko smo zaveli liberalne ustroje, ne bi li se oslabile gojske države, da postanu lakšim plijenom našega konačnog totalnog poretka. I totalitarne smo ustroje isprobali da vidimo kako rade, premda ovi ostvareni nisu ni blijeda sjena onoga što im spremamo!

MUDRACI: Bravo! Bravo!

ABEL: Proveli smo revolucije na tragu one Naše, izvorne, kojom smo gojsku marvu usrećili oštrom giljo-

tinom i tupim deklaracijama, zaveli vladavinu utopijskog terora, pomlatili kršćane, nametnuli sklonu nam i pokornu demokraciju: danas, zahvaljujući tom veleprevratu i susljednim marljivim radom, preko odanih nam klika, vladamo većinom država u svijetu. Ali nam je Naša izvorna revolucija ponajprije pomogla u duhovnom razaranju gojske substance. Njome smo, naime, pronijeli jeftini, optimistični mit vladavine Razuma, duh borbe protiv takozvanih predrasuda (koje zapravo često zrcale spontane uvide mudrosti i zdravog instinkta). Raširili smo tlapnje o moći čiste kritike, o sveopćem napretku, o humanizmu, pravu na pobunu protiv autoriteta i protiv Neba, i još tisuću srodnih čudesa. Sve je to, naravno, pomoglo uvećavanju opće sume terora, nereda i nesreće radi našega lakšeg ovladavanja svijetom.

Rušili smo i postavljali marionetske vlade po svom ukusu. Svrgnuli smo marvi prastara carstva. Ponizili smo im ponosno plemstvo, sveli smo ga na »*jet set*«. Zaveli smo opće pravo glasa. Uništili smo autoritet. Koristili smo, izazivali i prekidali ratove prema našim potrebama. Gdje nam je bilo potrebno, poticali smo i nama poćudne oblike terora a one nepoćudne kriminalizirali. Nametnuli smo im bezbrojne političke stranke, da im razbijaju jedinstvo. Nahuškali smo puk protiv svojih zakonitih vlasti, a pokrajine, »regije«, protiv središnjih vlada. Razvili smo pokorno zakonodavstvo i uveli sudove koji nam služe, a napose one političke. U isto vrijeme, ukinuli smo smrtnu kaznu, taj temeljni jamac pravednosti.

SAVAO: Jesmo, ali ćemo je vratiti čim nama bude potrebna.

ABEL: Naravno. Zaveli smo svemoćnu vladavinu naših lažljivih i zaglupljujućih medija, prenijevši preko njih gojskoj marvi mnoštvo nesuvislih mnijenja kako

bi se oko njih mogli besplodno gložiti. Razorili smo živinčadi njezinu obitelj, a školu smo joj srozali na najniže grane, da posve izgubi svoju prvotnu namjenu i služi samo odgoju za divljaštvo, te potom za lakšu dresuru naših podanika. Mladež smo izopačili, izručili drogi i seksu. Ozakonili smo pobačaj. Preplavili smo svijet bludom i pornografijom. Ovladali smo njihovom umjetnošću i pretvorili je u smeće. Istinske talente sustavno smo marginalizirali i gušili. Dobrim dijelom uništili smo bandi njihove nacije i nacionalnu samosvijest.

METUZALEM: To je najteže.

ABEL: Zato i kažem »dobrim dijelom«. Znam i ja da je najteže. Pa, pomuči se još malo više, dobri Metuzaleme! To je Tvoj posao! Ali, nacije smo satirali i vrlo uspješnim krivotvorenjem njihove povijesti, dočim smo borbu za povijesnu istinu nemilice proganjali našim zakonima i sudovima. Stvorili smo im gospodarske krize. Uništili smo im nacionalne monete. Ovladali smo njihovim financijsko-bankovnim sustavom i velikim industrijama te svjetskom trgovinom. Sve smo im vjere potkopali, crkve im proželi agentima naše subverzije, te im nametnuli nekakvu univerzalnu religiju bez crkve, i prisilili ih da štuju našega krivoboga Holo. Čak nam je uspjelo i obdariti ih novim boleštinama i pošastima, za koje im nema lijeka. Potaknuli smo – kako reče naš Metuzalem – antisemitizam, to neprocjenjivo sredstvo naše nadvlade. Napokon, stvorili smo brojne nadnacionalne organizacije, tajne i javne, kao prethodnicu Novoga svjetskog poretka. Evo, braćo, mislim da sam sve obuhvatio. A za pojedinosti, za temu političke subverzije, čujem da se javlja, a i ruku uporno diže, brat Onan.

ONAN: Braćo, ja bih vas podsjetio kako smo upravljali politikom posljednjega stoljeća. Naši su prsti u

organiziranju oba svjetska rata, svih revolucija. Financirali smo ih, stvorili im vođe. Nastavili smo s našom strategijom podupiranja kapitalizma te izazivanja komunističkih reakcija: to smo činili još u XIX stoljeću. Trik je bio u ovome: iskoristiti radničku bijedu, koju smo sami izazvali. Nauk našega gurua iz Triera neizmjerno nam je pomogao u rušenju obitelji, vlasništva, etike, države, nacije – jer je sve to naš guru proglasio oblicima otuđenja, koje treba nadvladati. Stvarali smo politički kaos, u koji bi naši najpodliji izvršitelji dolazili poput željno očekivanih spasitelja. Liberalnu smo pak demokraciju izgradili u naše najsavršenije sredstvo ovladavanja svijetom. Što nismo uspjeli otvorenim terorom prisile i porobljavanja, pošlo nam je za rukom, još mnogo bolje, nježnim, neprimjetnim, sugestivnim terorom lažne slobode. Podigli smo Sjedinjene Američke Države kao naše najvjernije i najdjelotvornije oruđe, i one će to ostati sve dok nam budu trebale.

Komunizam smo trpjeli dok nam je donosio korist, dok je smekšavao goje da nam, pretvoreni u bijednike i robove, padnu u ruke kao zrela kruška. A komunizam nam je bio od neprocjenjive vrijednosti. Pospješivao je materijalistički, bezbožni svjetonazor, duh dvoličnosti, laži, krađe, ubojstva; zaglupljivao svojom obvezatnom i simplicističkom, lažnom ideologijom; napokon, svojim imperijalizmom olakšavao nam je prodor u još netaknuta područja. Za rušenje komunizma oslonili smo se na okolnost da se već sam u sebi iscrpio, zahvaćen neuspjesima i općenitom krizom. Kao udarnu snagu koja će ga dotući, izrabili smo probuđene nacionalističke strasti potlačenih naroda. No, čim su se ovi poveselili da će u budućnost kročiti vođeni svojim vjerodostojnim nacionalnim elitama, ove smo svrgnuli uz pomoć onih istih komunističkih skupina, koje smo u međuvremenu reciklirali i pretvorili u nama odane

»socijaliste« i »socijal-demokrate«. I proširili smo svijetom carstvo demokratskih, što će reći pokorenih, pokorničkih država. (Ali i totalitarnih: jer demokracija je neusporedivo totalnija vladavina negoli što su to i komunizam i fašizam zajedno!) Iskoristili smo za taj posao i njihovoga sv. oca Papu, kao i vođe obiju tadašnjih supersila. Sve u cilju uspostave našega Kozmopolisa!

Pritom nam je nad glavom, ja vam to otvoreno priznajem, stalno visio Damoklov mač poraženog fašizma. Jest, pobijedili smo ga silom oružja, koalicijom pučke i liberalne demokracije što smo je prizvali u djelo. Ono što je ostalo, pomlatili smo nakon rata kao kolaboracioniste, a djela i ideale toga naraštaja prikazali smo kao jedinstveno i nenadmašivo zlo svjetske povijesti. Podvrgnuli smo ih preodgoju, prisilili da se odriču svoje povijesti i svoje duše. Temeljito smo im isprali mozgove i karakter. Preplavili smo svijet ogromnim oceanom antifašističke propagande: knjigama, časopisima, člancima, kvaziumjetničkim uradcima... Osnovali smo bezbrojne stranke i udruge da ocrne crnokošuljaše.

MEŠUGE: Ali i Naši su bili crnokošuljaši!

ONAN: E, baš si izabrao trenutak za mučne teme! Jest, Vrhovni je i Tebi dopustio upadice, danas iznimno, ali samo zato jer danas slavimo! Što Ti znači ta provokacija?! Da, da, istina je. Približili smo se njihovom... ne toliko crnokošuljašu, koliko smeđokošuljašu. A zašto? Pa zato jer se sličan sličnomu veseli, jer je i on htio čistu rasu kao i mi, i jer smo na toj temi mogli naći zajednički jezik te povući crtu razdjelnicu. On je htio jaku državu, i i smo je htjeli – ne za goje, nego za nas, za Nas! Ratovao je protiv naših dušmana u Oazi. Pa zar ga je trebalo odbaciti kao saveznika?! Napokon, pokrenuo je uklanjanje naših šepavaca i mekanaca

diljem Europe. Nikada mi njih ne bismo dobili za našu stvar! A ovako, počeo ih je proganjati, i na taj način nama dao mogućnost da se prikažemo mučenicima, a mučenicima pripadaju iznimna prava – čuli ste brata Metuzalema!

MEŠUGE: Ali, nije nam on obnovio Oazu, nego oni protiv kojih je on ratovao!

ONAN: Naravno, naravno! Ali to je kasnija priča! Ne zaboravimo da je i on nudio razna rješenja za uspostavu naše Oaze. U onom trenutku smo dobro procijenili. No, usporedno smo fašizam i rušili. I kada je fašistička banda izgubila igru, prikazali smo je kao najvećeg zločinca u čitavoj svjetskoj povijesti; to činimo još uvijek, jer nam je korisno ozloglašenom fašističkom etiketom napadati bilo kojeg protivnika. Ali, i doslovno fašizam nam je neprijatelj: jer iznimno naglašava nacionalne vrednote, jer hoće Europu nacija, a ne ovu koju mi namećemo: tehno-birokratsku, centralističku, sivu, lopovsku, nama odanu...

MEŠUGE: Fašizam je bio i užasno imperijalistički!

ONAN: To nam ne znači ništa. Sva su velika carstva imperijalistička, i svaka velika ideologija uključuje poriv za širenjem: i komunizam i demokracija. Zar Amerika nije imperijalna sila? Ali to nam danas još dobro dođe!

PINHAS: Ako si dovršio, moram Te dopuniti. Ništa o Šezdesetosmoj.

ONAN: O tome će Levi, već smo se dogovorili...

PINHAS: Da, ali u ovom uvodnom pregledu ne može se prešutjeti! Nama je Šezdesetosma značila možda isto toliko kao i one velike i krvave revolucije. Omogućila nam je Veliki marš kroz institucije. Ludi goji misle da se studentski pokret iscrpio, da je koju godinu divljao i da je sve otišlo bez traga. A nije tako: sve lijevoliberalne ideje koje smo promicali, prividno

zagovarajući komunističke velikane od Lenjina i Staljina do Ho Ši Mina i Che Guevare, uhvatile su korijena. Prodrle su i neprimjetno, djelotvornije nego da smo ih nametali silom oružja. Svijet ovakav kako danas izgleda, možete zahvaliti nama, koji smo ga liberalizirali, naizgled ga podvrgavajući novoj komunističkoj revoluciji.

ONAN: Dobro, to nitko ne poriče.

PINHAS: I onda, naša infiltracija u Svjetski savez crkava, kršćanskih crkava. Potpuno smo ga prefunkcionirali za svrhe našega tobožnjeg pacifizma, ljudskih prava i sličnih doskočica. Stvorili smo među crkvenjacima armiju korisnih idiota. Jest, katolici su se djelomice, samo djelomice, još opirali. Ali oni su ionako ostali izvan Saveza, kao naravno i muslimani. No, bez obzira na to, Katolička crkva postala nam je nakon svojega samoubilačkog Koncila velikom saveznicom. Tolerira nas, ulaguje nam se, povlači anateme. To su postigli Naši u Crkvi.

TOLA: Nedostaje mi u vašem povijesnom pregledu kako smo iskoristili Njemačku. Objavili smo joj neslužbeno rat, i preko engleske braće nahuškali je na Poljsku, da joj onda čiste savjesti objavimo rat i službeno, preko nama odanih vlada. Nagovorili smo englesku braću na koaliciju s našim boljševizmom, i eto, dobili smo ne samo rat, nego i mogućnost beskrajnog dotjerivanja svijeta po našoj mjeri. Naši su momci Amerikancima ukrali planove atomske bombe, SSSR je dobio atomsku bombu, i tako je započelo natezanje Istoka i Zapada kojemu smo sami kumovali i u svakom smo ga trenutku držali pod nadzorom.

ZOROBABEL: Sada više nema dvovlašća. Amerika je ostala sama, a i nju ćemo u dogledno vrijeme ukloniti, samo da još dokraja odigra svoju ulogu.

METUZALEM: Pa naravno! Nije ona samoj sebi cilj. Ona je nama sredstvo.

ŠILO: Ipak, braćo, ne zaboravimo velekoristi što nam ih osigurava Amerika. Znate li koliko je tamo pomlaćeno nerođenih?

ABEL: Dobro, ima tu i drugih koristi. Preko Amerike manipuliramo ratovima što se u svijetu vode. Preko nje širimo svijetom lijevo-liberalno zaglupljivanje marve. Iz nje dolaze uvijek novi poticaji zombizaciji, bordelizaciji i dekadenciji. Ali, pustimo to: o Americi izvijestit će naš vjerni Zorobabel na kraju ovih naših sjednica.

MEŠUGE: A zašto Amerika tako uporno potpomaže našu Oazu?

RUBEN: Pomaže jer je bogata, jer ima odakle.

JUDA: Pomaže jer nas voli. Mi smo njezini, ona je naša!

URIJA: Ne voli nas, jer sluti da nam je i ona samo sredstvo u borbi za naš cilj. Pomaže nam jer je dekadentna.

BELZEBUB: Ne, nego jer je pametna, jer zna što čini.

URIJA: A što to čini? Na dulje staze i ona srlja u propast!

ZOROBABEL: A što vi mislite, zar nam možda ne bi trebala pomagati?

ABEL: Pomaže dok nam je to potrebno i dok mi to hoćemo. Ne vidim u čemu je problem. Ali vidim, braćo, da ste se možda i odveć odali čarima našega sionskog pjenušca, pa je pomalo zakazalo nama tako svojstveno precizno logično rasuđivanje. Očekivao sam više ideja danas, premda ste dosta rekli. No, jasno mi je, i slažem se, da si smijemo priuštiti dan veselja. Zato predlažem da zaključimo raspravu, da još malo proslavimo ovaj ponovni susret, a od sutra počinjemo s pojedinim referatima. Sve ćemo obuhvatiti, a diskusije više ne će biti. A nakon svih susljednih sjednica, dalje na posao!

MUDRACI (očito rasterećeni): Bravo! Živio! Naprijed u boj! (pokliče i nazdravice postupno zamijeni pojedinačni, pa sveopći pjev):

U zombija pretvaramo goja,
U živinče polumrtvog soja.
Od tijela goj načinio boga,
Postao je dekadenat stoga.
Posvuda mu mora vladat žena,
Da bi goj ispao posve bena.
Volimo da gojo nema spola,
Hermafrodit da je, poput vola.
Nastojimo da goj puno bludi,
Da su niski svi gojimski ljudi.
Bordele na svakom uglu gradim,
Hoću da ga, goja, unazadim.
Obitelj nam velik trn u oku,
Rušimo je, da padne u roku.
Mjesto žene goj će volit pasa,
Mjesto djece – jer je niža rasa.
Gojićima mora odgoj kob bit,
Kad ih već sve ne možemo pobit.
Narodima smrt spremamo svima,
Osim nas – ne smije da ih ima.
Želim goji svi da jednaki su,
Da elitni baš nikako nisu.
Demokracija je naša ljubav,
Liberalizam ništ' manje ubav.
Goj nam nije biće povijesno,
Rušimo mu sve što jeste desno.
Nek sloboda bude svuda važna,
Al zapravo znamo da je lažna.
Trećega Koncila ćemo sazvat,
Žene ćemo svećenicam' nazvat.

A homiće ženit ćemo bračno,
Uspjet će nam i to djelo mračno.
Umjetnost je gojska čisto smeće,
Nema vrijednosti u njojzi veće.
Jezik gojski ja zlorabim spretno,
Njime goja varam berićetno.
Iskorijenjujemo misli goju,
Taj nam poso ide ko po loju.
Općilima ga zaludujemo,
Huškamo ga, drsko mu lažemo.
Neka radnik krepaje od gladi;
Ako l' neće, nek si travu sadi.
Prijatelji mi smo bijele kuge
(Pobačaja), al i bijede druge.
Smrtnu kaznu zabranismo goju,
Čuvamo je za državu svoju.
Rat vodimo kad nam paše samo,
Pacifizam inače imamo.

SVI: *Mudraci smo sa starog Siona,*
Upravo smo sišli s aviona.
Stanujemo sada kojekuda,
Nismo više klika posve tvrda.
Različita sada su nam mnijenja,
Borba teče, al vrijeme se mijenja.
Ipak važno jeste da smo skupa,
I ipak smo homogena grupa.
Pripadamo svi u bandu istu,
I na istu spustismo se pistu.
U istom smo odsjeli hotelu,
Košer mi se veselimo jelu.
Svaki svoje obrađuje polje,
A jednako svi smo dobre volje.
Urota je zajedničko djelo,
Koje nas je ovamo dovelo.

Poteškoće lako Žid podnaša,
Jer pobjeda fakat bit će naša.
Da ćemo uspjeti vjerujemo,
Zato ovdje sad i mudrujemo.
Goju mrskom pomrsiti konce,
Otrovom mu napuniti lonce,
Uništenje čitavoga svijeta -
To je stalna zadaća nam sveta.
Zato sebi zaželimo sreću
U tom poslu na slavu nam veću.
Nek u miru prođe naše vijeće,
Nek ugodno simpozij proteče.
Da zaživi Poredak nam novi,
Diljem svijeta, Žide, smrt zazovi!
Smrt zazovi našem dušmaninu,
Ali život gordom Sioninu.
Svijet nam mora sav u ruke pasti,
Gojski nakot nesmje više rasti!
Svjetska vlada, to su naše stvari,
Jer smo gazde, svijeta gospodari!

II.
ANTIKRIST ili TREĆI KONCIL

Mi moramo potkopati vjeru, iščupati iz gojske duše svaku pomisao na Boga i na dušu. Danas je posvuda prihvaćena sloboda vjere. To znači da nas samo još malo godina dijeli od trenutka kada će se kršćanska religija posve skrhati. A s drugima imat ćemo još lakši posao. Naši umnici raspravit će sve manjkavosti kršćanske religije. Već smo se pobrinuli da diskreditiramo gojski kler. Njegov je utjecaj na narod svakim danom sve manji.

Vrhovni mudrac upozorio je slušateljstvo: Braćo, danas mi budite osobito pozorni, jer će naš kolega Antikrist govoriti o iznimno važnoj temi, a budući da ju je obradio istaknuti stručnjak, molim Vas da mu odmah u početku odate dužno priznanje.

ANTIKRIST je, teško dolazeći do riječi od oduševljenog i burnog klicanja, ovako započeo svoje izlaganje:

Časna braćo mudraci Siona! Vjerujem da se slažemo u tome kako je naša vjera, naša religija, posebna, nadmoćna nad svima drugima, a ujedno velevažna glede ozbiljenja našega Vrhovnog cilja. Izabrani smo u vjeri, u Bogu, u svojim neusporedivim patnjama, u svojoj svjetskoj ulozi i poslanju, u samima sebi. Iz toga nepobitno i neumoljivo slijedi da su nam sve druge religije ovoga svijeta smrtni neprijatelji. Stoga

se prema njima i ponašamo kao što se razborit čovjek ponaša prema neprijatelju, ali ne smijemo smetnuti s uma da su nam, među njima, dva osobito snažna i pogibeljna neprijatelja upravo najjače svjetske religije – ona Kristova – i ona proroka Muhameda. Kršćanstvo je izvorno, dakako, samo jedna od brojnih Naših sekti, dočim je Islam izvorno tek jedna devijacija Kršćanstva; ali, što to znači, kada su, evo, kroza stoljeća postale tako moćne i utjecajne!

Njih mi dakle moramo svim sredstvima suzbijati i uništavati, i na najboljem smo putu, a dok nam to ne uspije u potpunosti, zadaća nam je da ih što je moguće više izopačimo, osramotimo i oslabimo. Činimo to već i na planu puke frazeologije, koju ne treba podcjenjivati: ustrajno rabljene riječi, točnije, poštapalice, koje sugeriraju određene stavove, ne će na dulje staze ostati bez učinka. Tu su nam posebno dobrodošle riječi »fanatizam« i »fundamentalizam«. Iako je, naravno, za dobru stvar uvijek potrebno uložiti neku vrstu i neku mjeru fanatizma, i u borbi za nju valja biti fundamentalan, temeljan (ili radikalan – korjenit), mi smo goje dresirali da te riječi doživljavaju kao pogrde, pa da onda i ono što njima označavamo izazove njihovu spontanu protimbu. U usporedbi s uvjerenjima bezumnih fundamentalista, naša mišljenja i naše poruke goj će doživjeti kao razumne i umjerene, tolerantne i dijaloške.

U borbi protiv religije mi nadovezujemo na velike pothvate naših neumrlih predšasnika, na one koji su prizvali u život Zidarstvo, Revoluciju i Sekularizaciju. Sve što se u potonjim vremenima zbivalo na njihovu tragu, bilo je nesklono opstanku i rascvatu vjerskoga duha i religioznoga života. Pa i svi glavni politički poredci što su uslijedili Revoluciji, bez obzira na to jesu li se na nju otvoreno pozivali, ili se protiv nje bunili,

pružili su manje ili više uvjeta za uspješno pobijanje i suzbijanje religije: i komunizam i parlamentarizam i fašizam. I mi dajemo sve od sebe kako bismo poljuljali vjeru u srcima ljudi, pretvorili je u »privatnu stvar«, zamijenili je pukim izvanjskim pridržavanjem forme, obezvrijedili vjerske dogme, poljuljali vjeru u ukazanja i čuda, a navlastito u ono otajstveno i mistično, razbili crkvene zajednice u mnoštvo sljedbi, izmislili posve nove sljedbe radi dovađanja u pomutnju gojskih duša, ismijali Boga, bogoštovlje i svete obrede, uzdigli Sotonu kao ponosnog buntovnika i prometejskog borca za ljudska prava, osramotili Crkvu, kriminalizirali svećenike i udaljili ih iz javnog života.

U naše najveće uspjehe moramo upisati što smo ipak – ne ću reći posve, ali dobrim dijelom – iznutra i izvana ovladali Katoličkom crkvom. Uspjeli smo tu tisućljetnu lukavicu i mudricu nadmudriti i natjerati na povlačenje i odricanje od svojih vlastitih načela. Trivijalizirali smo je (u dubljem smislu ona još rijetko koga uspije ozbiljno privući, unatoč milijardi svojih »deklariranih« poklonika), i razblažili njezinu poruku. Uspjelo nam je rušiti Crkvu preko same Crkve: nadahnuli smo je na onaj glasoviti II Vatikanski sabor, koji je jedan od naših najsjajnijih trijumfa, na kojemu su sudjelovali svi mogući ne-katolici, a pribivali mu, kao promatrači, agenti KGB-a, te kojemu je i njihov kolovođa, koji je dovršio Koncil, zapravo morao izjaviti da se u njegovu ozračju dao nanjušiti Sotonin dim!

Preko *Vaticanuma* unijeli smo u Crkvu duh demokracije i demokratizacije. Prisilili smo je da prihvati revolucionarnu lozinku: sloboda (religije), jednakost (crkvenih službenika i laika), bratstvo (u ekumenizmu). Zatražili smo da Crkva uči iz svijeta umjesto od Duha, da se priklanja duhu vremena umjesto Duhu Svetomu: to su nesretnici nazvali onom svojom mantričnom ri-

ječju *aggiornamento*. Natjerali smo Crkvu da prihvati »progresivizam« kao svoju dogmu i normu. Nametnuli smo kolegijalnost biskupa i pape. Prenaglasili smo kršćanski puk, *laos*, kao mjerodavnu sastavnicu Crkve. Uveli smo novi duh banalnosti koji je vidljiv već u samoj liturgiji: obesvetili smo sv. misu umanjivanjem svečanih, simboličnih sastojaka, potaknuli sjedenje i reducirali klečanje, zasvirali vulgarnu barbarsku popglazbu umjesto plemenitih, transcendentnih zvukova orgulja, povećali smo ulogu pastve, svećenika okrenuli ljudima umjesto Svetohraništu; daje hostiju na ruku (demokratsko samoposluživanje, autonomni čovjek, nego što!), služi misu na narodnom jeziku, a kad izađe na ulicu, nosi civil da ga nitko ne prepozna...

MEŠUGE: Čekaj malo! Ti hvališ mise na narodnom jeziku! Ja sam mislio da se mi danas borimo protiv nacije i nacionalizma, da hoćemo Svjetsko carstvo jednakih, u kojemu ne će više biti granica...

ANTIKRIST: Tebi baš ne idu stvari lako u glavu, ha? Ti bi možda da latinski bude jezik Kozmopolisa? Imamo mi svoj »esperanto« za to, naime jezik pričuvne Oaze. A zar je tako teško razumjeti da još uvijek koristimo mrski nacionalizam gdje god nam ide u prilog? Ne ćemo ga u politici, ali zašto ga ne bismo uvaljivali tamo gdje mu nije mjesto, u kršćansku Crkvu, da razbije njezinu univerzalnost? Zar to nije dobro? Zar to možda ne trebamo činiti?

VRHOVNI MUDRAC: Pusti ga, ne pridaj budali toliko važnosti. Svima nam je jasno osim njemu. Samo Ti nastavi!

ANTIKRIST: Hvala. Dakle, tim smo demokratskim duhom pokolebali prastara crkvena načela hijerarhije i autoriteta, ali i poljuljali primat Boga nad čovjekom. Nakon Koncila nije nam bilo teško, u ozračju koje je stvorio, preplaviti svijet različitim ateističkim teologijama (teologija oslobođenja, nade, bez Boga...). Tradicionalna, konzervativna uvjerenja Crkva je počela suzbijati i progoniti. Nepoćudne se svećenike proglašava ludima i šalje u crkvene ludnice. Upornog i smionog nadbiskupa Lefebvrea, koji se pozivao na autentičnu tradiciju Crkve u liku pape sv. Pija X, naši su agenti u Crkvi toliko napadali i blatili, da ga je Crkva morala izopćiti. Nakon njegove smrti, nastojimo svim sredstvima da pokret što ga je on prizvao u život ne nadiđe dimenzije marginalne sekte.

Liberalna pak strujanja, kojima smo sasijecali same temelje Crkve, mireći je »ekumenski« s drugim vjerskim zajednicama, zatim, približavajući je protestantizmu, sekularizmu, modernizmu, *New Ageu* – sve do feminizma, homoseksualnih brakova i otvorenog promicanja promiskuiteta, – postala su službenom ideologijom bezbrojnih katedri, seminara, simpozija i časopisa, a sve uime Katoličke crkve. Tako Kršćanstvo svodimo na neki suvremeni eklektički, sinkretički miš-maš, koji je sve i svašta, i upravo zato više nije ništa.

Od koncilaštva uspjelo nam je stvoriti gotovo neku posebnu religiju, s onu stranu katoličanstva, nešto na svoj način nalik pravoslavlju ili protestantizmu, ali također u njihovim razblaženim verzijama. Razvodnili smo i masonizirali Crkvu. Relativizirali smo – naukom o religijskoj slobodi – razlike među religijama, i tako ugrozili prvenstvo Kršćanstva, koje bi za kršćanske crkve moralo biti samorazumljivo. Uveli smo prisilni dijalog s inovjercima, ateistima i ostalima, znajući kako je dijalog najveći neprijatelj istine, koja nastaje samo u umu jednoga. (Samo jedan stiže na cilj – tvrdio je njihov apostol Pavao.) Teolog koji nam je poslužio kao mozak Koncila – a proslavio se dovođenjem u pitanje čak i Kristovoga božanstva – poslije je u is-

tom koncilaškom duhu nastavio raditi na »projektu svjetski etos«. I tako se Crkva lijepo uklapa u našu mondijalizaciju, globalizaciju, nivelaciju, homogenizaciju njihova marvinskog svijeta.

Jest, Crkva nam se jednim dijelom još uvijek žilavo opire. Protiv tih, nadamo se, posljednjih trzaja pokrenuli smo svu silu naših općila, pisanih, slušnih i vidljivih. Provodimo neviđenu kampanju, napadamo reakcionare i konzervativce, branitelje starog u crkvenim redovima, galamom iz svih raspoloživih kalibara i rodova oružja. Optužujemo Crkvu da zastupa preživjeli spolni etos, i da se tako otuđuje od mladeži. Time zapravo od Crkve otuđujemo mladež, koju smo temeljito pripravili posvemašnjom bordelizacijom, bludom, razvratom što joj ih usađujemo. I dok sami potičemo daleko veći nemoral, za nemoral optužujemo katoličke i druge kršćanske svećenike. Tjeramo ih da ozakone i sakramentalno blagoslove »homoseksualne brakove«, čime se izrugujemo gojskome braku, stvaramo javnu sablazan, a uništavamo i gojski nakot u slučajevima kada nam uspije da takvi parovi posvoje djecu. U isti mah svećenike masovno optužujemo zbog pedofilije, koju, uostalom, sustavno potičemo publicitetom što ga dajemo napuhanim pojedinačnim slučajevima. Napokon, Crkvu bez prestanka neodređeno i paušalno kritiziramo da nema sluha za potrebe i zahtjeve vremena (kao da bi to bila njezina zadaća!). No istodobno se Crkva, kako rekoh, doista već itekako jest prilagodila duhu vremena, čime se postiglo linjanje tradicionalnog strahopoštovanja koje joj je nekoć bilo upućivano. Danas je, ovakvu izopačenu, pljuje tko god stigne.

Papa nam je bio i ostao osobito slatka meta. Nakon što je rimski biskup doprinio nestanku komunizma s povijesne scene te time, ali i svojim pozitivnim odnosom spram nacionalnoga, kao i nekim naglascima na

ćudorednom planu, postao junak konzervativne fronte, preko savjetnika sve smo ga više uvlačili u naše kolo. Dobili smo u njemu najvjernijeg saveznika-koncilaša, koliko god on po svojim stajalištima, a još više po općem duhovnom stavu, bio od Koncila zapravo udaljen. Godinama ubacujemo dezinformacije o njegovoj bolesti, stvarajući dojam da je bolesniji nego što jest, i pripremajući raspoloženje za njegovo prijevremeno povlačenje, za tzv. »ostavku«. I uopće huškamo na dovođenje u pitanje instituta doživotnog papinstva. Time rušimo njegov autoritet i ugled, i ubrzavamo dolazak pape koji će nam biti bezostatno sklon. Radimo i na tome da biskupi dobiju pravo birati protupapu.

Autoritet same Crkve pak ništimo širokom kampanjom razotkrivanja njezinih povijesnih »grijeha« (Križarski ratovi, Inkvizicija, antisemitizam, anatemiziranje Zidarstva itd.), zbog kojih joj usađujemo kompleks krivnje, tjerajući je na pokoru i ispriku. (A kad se čak i Crkva počela ispričavati, onda nam je to daleko lakše tražiti i od gojskih politikanata, s istim ciljem da ih ponizimo i oslabimo.)

Za suzbijanje Crkve brinemo se i preko škole: nju smo već odavna sekularizirali i ateizirali, a vjeronauk priječimo gdje god možemo, prikazujući ga kao »silovanje ličnosti«, premda bi se, s istim pravom, tako mogao nazvati svaki odgojni zahvat. Radimo na uvođenju paralelnog ili alternativnog ateističkog vjeronauka, uime vjerske slobode i odvojenosti Crkve od države. Izbacujemo iz škola vjerske simbole i običaje, ponižavamo Krista i Kršćanstvo, izrugujemo se kršćanskim ćudorednim nazorima (o homoseksualnosti, prostituciji, pornografiji, feminizmu, abortusu...), a svećenike masovno optužujemo da te nazore krše. Tako smo, primjerice, veliki dio Crkve u pričuvnoj Oazi već uspjeli diskreditirati kao bandu pedofila. Sve to činimo

u duhu liberalizma, snošljivosti, a sve zapravo protuvjerski i bezbožnički, u školi kao i posvuda izvan nje.

Posebno područje rada predstavljaju nam kršćanske svetinje poput blagdana i slavljenja njihova Spasitelja. Svako dijete, pa i neinteligentni gojski klipan, može se uvjeriti na što smo srozali, recimo, veliki i dragi im tradicionalni blagdan Božić. Posve smo ga trivijalizirali i komercijalizirali. Pretvorili smo ga u svetkovanje suvišnih, skupih i neiskrenih darova, poganskoga šarenog Božićnog drvca, histeričnu konzumentsku maniju, u raspojasano, infantilno obiteljsko bančenje bez traga izvorne sakralne, transcendentne jezgre. Namjesto maloga Isusa, kao središnju figuru Božićnih obreda postavili smo suludog i smiješnog laponsko-sovjetskog »djeda Mraza«, koji je to ostao i kada su ga katolički lukavci preimenovali u »djeda Božičnjaka«. Gojskim »vjernicima« redovito čestitamo njihov Božić najnovijim prigodnim »otkrićima« o njihovu raspetom Bogu. Tu se dobrim dijelom držimo starih talmudskih objeda o Kristu, kao naprimjer da je nezakoniti sin bludnice i rimskoga vojnika Pantere, pa da je imao braću, da je bio oženjen Marijom Magdalenom i sl. Najvažnije nam je uvijek ponavljati da je bio običan čovjek, tek moralni učitelj, kao toliki drugi prije i poslije njega, da nije uskrsnuo, jer ako nije, »uzalud vam sva vjera vaša«. Jedne godine ustvrdimo kako je umro u Indiji, druge u Japanu, a treće ga svedemo na posve banalnog vođu stranke, pripadnika sekte esena, ili židovskoga socijal-revolucionara (»esera«). Ili pak rekonstruiramo njegov tobožnji lik na temelju nekih iskopanih židovskih lješina iz prvih stoljeća Kršćanstva, i prikažemo ga u našim tiskovinama poput fotorobota, nalik kakvom kromanjoncu.

MEŠUGE: Je, vidio sam to, i baš mi se svidjelo! Dobro sam se nasmijao!

ANTIKRIST: Ajde, hvala bogu Holo da si i Ti s nečim zadovoljan. Eto, tako mi kršćane uznemirujemo i onespokojavamo. Ali mnogo je važnije i dalekosežnije ono što tek spremamo. Braćo moja, spremamo im – Treći koncil! Jer, koliko god da je i ovaj drugi Vatikanski odradio dobar dio posla – a još i više se dobroga dogodilo na njegovu tragu, kada se popovima oteo nadzoru – ono najbolje tek slijedi. Već se on potiho i provodi, ali ga tek valja službeno sazvati, održati, donijeti jasne odluke... Jedan je naš renegat već odavna naslutio što snujemo, pa je prvi i uporabio sintagmu »Treći koncil«. Poslije ju je izustio i jedan od naših *papabila*. Treći bi koncil morao u najmanju ruku donijeti slijedeće reforme: dokinuće svećeničkoga celibata, uvođenje ženskog svećeničkog ređenja, te općedemokratski izbor pape po vjernicima cijeloga svijeta. Tek tada moći će se s punim pravom reći da smo mi imenovali papu. Već sada radimo na tome da slijedeći, ili jedan od slijedećih pontifeksa bude Židov, crnac, homoseksualac, žena, ateist, ili nešto slično, ili sve to zajedno, a i ono što rekoh o protupapi do daljnjega će nam biti posve dobrodošlo.

Na prikladan način uporno napadamo i Islam, koji nam je osobito opasan jer, prvo, predstavlja najizravniju ugrozbu naše Oaze, a drugo, očituje u nekim vidovima daleko čvršći, iskreniji, borbeniji vjerski stav negoli što ga opažamo kod većine kršćana, koje smo već do sada uspjeli u velikoj mjeri zombizirati i neutralizirati. U Islamu, međutim, vidimo snagu vjere sposobne da se pretoči i u nacionalno-politički čimbenik prvoga reda, nadahnjujući vjernike na hrabra djela sve do vlastita samožrtvovanja. Takvi čini nemogući su bez najdublje religioznosti i zato ih se ne moramo bojati od mekanih demokršćana. Ali, islamski fundamentalizam, Džihad, to je već nešto drugo. Pokušali smo

svojedobno, moram priznati, posve naivno i nepromišljeno, preko jednoga njihovog pozapadnjenog renegata, točnije, njegove svetogrdne knjige o proroku Muhamedu, izazvati veći val liberalne reakcije na tada upravo ojačali ortodoksni Islam. Postigli smo samo to da ga još više ojačamo, i da se onaj nesretnik, pod prijetnjom šiitske *fetve*, mora do smrti skrivati po mišjim rupama.

Ubijaju oni nas, ubijamo mi njih, ali njihov pokret raste. Za sada ne vidimo boljeg načina nego suzbijati Islam križarskim ratovima, koje naše privremeno Carstvo vodi za nas, za naftu i našu Oazu, pod izlikom bedaste demokracije i tobožnjih ljudskih prava,. Vojne akcije popraćamo, po običaju, divljom kampanjom preko naših općila. Pokrećemo kršćanski svijet protiv muslimana. Religiju im kriminaliziramo, mase im prikazujemo zavedenima, vođe im nazivamo jednog fanatičnim, drugog ekscentričnim, trećeg teroristom... Kada im koju zemlju osvojimo, postavljamo na vlast svoje prokušane marionete. Ali, moram priznati da smo pritom još uvijek podosta skeptični. Protivnik je žilav i odvažan. Jest, možemo mi zavladati svijetom, hoćemo i moramo. Možemo pomlatiti ljude, osvojiti zemlje, dresirati čitave vojske pokornika i robova. No, uvijek će biti najteža stvar voditi rat s nepatvorenim, samosvijesnim i nenačetim duhom. I nedaj bože Holo da je doista i Bog Alah na njihovoj strani!

III.
BARABA ili NEW AGE

Naši su proroci objavili da smo od Boga izabrani da vladamo cijelim svijetom. Čim osvojimo svjetsku vlast, ne ćemo trpjeti ni jednu drugu vjeru osim one u našeg Boga. Stoga sve druge religije moramo uništiti. Izraelski kralj bit će pravi papa svijeta, patrijarh međunarodne crkve.

Vrhovni mudrac obratio se sudionicima kraćim uvodnim slovom, koje možemo svesti na slijedeće: brat Antikrist objasnio vam je protiv čega se na planu religije borimo, a sada će vam brat Baraba iznijeti što nam je pozitivan vjerski cilj, čemu težimo i što gradimo.

BARABA: Samo da odmah ne bude nesporazuma: ovo što ću vam opisati nije smišljeno za nas; mi tome težimo, istina, ali samo zato da bismo ga usadili gojima i tako ih pripravili za naš novi Poredak što ga kanimo uvesti, a u velikoj smo ga mjeri već i uveli. Zapravo, kako znate, prvo smo išli na uvođenje čistog, izravnog ateizma, i dobrim smo dijelom i u tome uspjeli. Pomogla nam je pritom sekularno-demokratska materijalistička civilizacija. Ipak, određenim, dosta širokim slojevima, nismo mogli usaditi bezbožje, a i uvjereni ateisti, po dijalektičkom običaju, nakon nekoga vremena zasitili su se toga opijuma, i počeli

vapiti upravo za obratnim sadržinama. Trebalo im je, dakle, podvaliti nešto što će im djelovati kao religija, a u biti bit će njezina negacija. Umjesto ateizma, sada im nudimo sinkretizam, neku vrstu – kako je to izrazio jedan naš neprijatelj – »religioznog esperanta« (drugi ga nazvao »alternativnim supermarketom«, a netko pak »lunaparkom ideja«), koji, zato jer sadrži sve, može biti razumljiv svima, predstavljati nekakvu religiju u kojoj se svi – globalno i kozmopolitski – mogu složiti.

Braćo sa Siona, ako vam kažem *New Age*, to za vas može značiti svašta. Novo doba može biti ovakvo ili onakvo. Može biti baš i ono naše novo doba, na čijem dolasku radimo. Može biti i njihovo, njihov gojski »*Novi Eon*«, na čijemu prizivanju u život rade njihovi odabrani mozgovići, a navlastito jedan naš renegat, vrag ga odnio! Ali, ovdje imam u vidu jednu posebnu, nekima od vas vjerojatno već i poznatu sljedbu, koju smo pokrenuli kao način na koji mi danas možemo zastupati našega Boga, eda bismo što bolje i što brže zatrli velike religije što su nam se našle na putu.

Naša je zadaća, dakle, bila da stvorimo nadomjestak za postojeće opasne nam religije, kako bi se zadovoljila gojska potreba za bogovima, ali na takav način da nas ne ugrožava, štoviše, da koristi našim ciljevima i izgradnji našega kozmokratskog Poretka. Ta je religija trebala biti smušena mješavina svega i svačega, tako da udovolji i njihovoj znanstvenoj racionalnosti, ali i čežnji za onostranošću, misterijem, čudesima. Malo okultizma, hermetizma, ezoterije; komadić suvremene fizike i računalne tehnike; čašu ljevičarskih ideologija u paketu s istočnjačkom dogmom o reinkarnaciji i drugim oslabljenim sastojcima istočnoga duha, prilagođenog zapadnim potrebama; nešto pojednostavnjene astrologije i modernizirane magije; psihološke mistifikacije i ekološke agitacije; sve to dobro protresti i smiješati, nazvati jedinom vjerom primjerenom nekakvoj izmaštanoj »eri Vodenjaka«, i dati im da loču u neograničenim količinama. Eto, to je to: jedan totalni, totalitarni svjetonazor koji se blagom konspiracijom širi po globalnoj mreži. Uvjeravamo ih da se novom kultu mogu prepustiti bez ikakve štete za svoju ukorijenjenost u, recimo, Kršćanstvu ili Islamu, budizmu ili taoizmu – s tim da dajemo prednost upravo sastojcima ovih posljednjih: odgovara nam, naime, religija bez boga poput budizma, ili taoistički panteizam. Pa ni hinduizam nije daleko od naših nakana, i njega trpamo u *New Age*, zbog njegova politeizma, točnije, polidemonizma, te prepuštanja spasa samom čovjeku i njegovim utjelovljenjima, njegovom čudorednom usavršavanju bez Božje pomoći...

MEŠUGE: I Schopenhauera smo naveli na hinduizam i budizam!

BARABA: Ti šuti, jer Te nitko ništa ne pita. Zar nisi čuo da nas Schopenhauer nije volio? Nije on nas slušao kada je prigrlio Istok. Ali, da nastavim, ako može, bez prekidanja: *New Age* ne štuje neko posebno božanstvo, a može štovati doslovce svakog boga ili krivoboga, već po ukusu pojedinog poklonika. Za spasenje, svaki je poklonik dostatan samome sebi: spas misli da će postići pukom meditacijom, samospoznajom i samoostvarenjem. Važno je da promiče stanoviti stil i etos; etiku i estetiku nasuprot teologiji. Ali, etika koju im usađujemo ne priznaje podjelu na dobro i zlo. Tako ljude, napuštene od Boga, ponajbolje pripravljamo na ulogu što smo im je namijenili.

New Age, s obzirom na naše ciljeve, pokazuje svoje neprocjenjive prednosti usporeden s gojskim etabliranim velikim religijama. *New Age*, kako rekoh, nema prepoznatljivog boga, ali on nema ni crkvene struk-

ture, nema dogmi, nema hijerarhije. Nema ničeg, osim pomutnje u glavama. A to znači – ništa osim pluralizma i tolerancije. Surađujte, komunicirajte, volite se, budite dobri. Riječ je o lakom, popularnom svjetonazoru; neozbiljnom, jeftinom, razvodnjenom. Ta je religija mlaka, feminina, pacifistička, stvorena za smekšane mozgove i smekšavanje mozgova. Zato nam oni koji mu jednom pristupe ne mogu odolijevati. *New Age* nema snage izvana se, recimo, suprotstaviti islamskom fundamentalizmu; ali kada iznutra obuzme duhove, učinit će čuda.

Gledano sa stajališta našega cilja, kozmokratskoga Poretka, koji za jedinstveni svijet treba i jedinstvenu religiju, *New Age* nam osobito koristi svojim egalitarizmom. Njegovi poklonici, naime, ništa ne drže do razlika rasa i nacija, smatraju se, poput negdašnjih hipika, pojedincima izravno uklopljenima u veliko biće Čovječanstva. Naglašavajući tu opću, nediferenciranu ljudskost, oni niječu i pravoga Boga i iznimnog čovjeka – nadčovjeka i protuglobalni nacionalizam, sve ono, dakle, što bi nam moglo predstavljati nesavladivu prepreku u našem osvajačkom pohodu. U *New Ageu* sve je to na sretan način izjednačeno i poravnano: ne samo nacije i rase, nego i naraštaji (mladići i starci našli su se na istom poslu degradacije ljudske vrste), kao i spolovi: žene se pomuškarčuju a muškarci poženstvenjuju, i tako postaju međusobno slični u nekom trećem, hermafroditskom obličju. Nadasve, *New Age* izjednačuje sve religije, sve ih usisava, kako bi ih napokon dokinuo.

Osim u mreži neformalnih vjerskih zajednica, *New Age* njegujemo, koliko god možemo, u svim područjima ljudske djelatnosti. Nastojimo njime prožeti svakodnevni život, prevladavajući etos; izdajemo čitavo more časopisa, publikacija, knjiga, trpamo njuejdžovske sadržine u umjetnička djela: navlastito u film i književnost. Osobito radimo na tome da gojski nakot zatrujemo prilagođenim okultizmom i magijom: sigurno ste čuli za jednu od najvećih uspješnica svih vremena, o onom dječaku u svijetu magije, čije su pustolovine već dostupne milijunima gojske mladunčadi diljem svijeta. A za odrasle brine se, svojim bestselerima, onaj bivši hipi iz latinoameričke zemlje, koji je u svojoj knjizi nadahnutoj alkemijom iznio neke ključne odrednice njuejdžovskog vjerovanja.

Dopustite mi još da Vam izložim kako povezujemo *New Age* s Postmodernom, koja je zahvatila gojska područja. Postmoderna je unutarnji kolaps same Moderne, ona je tu, i mi je nismo trebali osobitim naporima tek prizivati u život. Moderna se iscrpila, iscrpio se onaj veliki polet koji je nastao s Reformacijom i Renesansom, racionalističkim Prosvjetiteljstvom i optimističkom Revolucijom. Njihov plod, suvremena tehnika, stvara više nevolja nego koristi, pa je čak ozbiljno ugrozila i sam ljudski opstanak. Taj proces teče dalje, ali, s druge strane, rastu i zamor, sustajanje, beznađe. Svršeno je s »velikim pričama«, s golemim projektima o novom društvu i novom čovjeku. Čovjek, goj, iscijeđen je, sam je sebi dosadio, ne zna više što će sa sobom započeti, presušile su mu vizije, zatajila mu je volja. Prepušten je smušenosti i kaosu, potpunoj dezorijentaciji.

To je ono što donosi Postmoderna: posvemašnja ironija i izrugivanje. Ništa više nije sveto, ništa više nije pouzdano, sve je jednakovrijedno, jednako dopušteno, relativno. Svatko bira što mu drago. Ali, to, strogo gledajući, nije istovjetno s porukom što je šaljemo kroz *New Age*. Pazite dobro: Postmoderna znači skepticizam, *New Age* je eklekticizam. Znači, za Postmodernu ništa nije istina, za *New Age* istina je sve, bilo

što, a najbolje kada je smiješano u istom loncu. Pa ipak, vidimo i što ih povezuje. S višeg stajališta, naime, prilično je svejedno smatramo li istinom sve ili ništa. U oba slučaja, istine nema. Nema istine, nema pravde. Nema ni slobode, jer »istina će vas osloboditi«. I Postmoderna i *New Age* nude slabost, nenasilje, hermafroditizam, zamiranje svake veličine i ranga. Sve to goja unižava, srozava, čini ga još ništavnijim nego što je inače. I tako nam postaje laki plijen.

IV.
BELZEBUB ili SMRT FILOZOFIJI!

Spriječit ćemo da visokonadareni muževi izbiju na površinu. Glede pametnih goja, uklonit ćemo ih s lica Zemlje.

Vrhovni mudrac je rekao: Evo, imali ste prigode čuti kako ništimo vjeru, religiju i teologiju. One su ponajveća zapreka ozbiljenju naših nakana. Ali, tu negdje, nedaleko, jest i filozofija. Filozofiju su, doduše, rani pristaše Kršćanstva smatrali suvišnom u svjetlu Otkrivenja; ljudskom mudrošću, koja nije dorasla božanskoj ludosti. Pa ipak, u kasnijim vremenima otkrili su dragocjenu ulogu filozofije u podupiranju kršćanskih tvrdnji. Stoga nam je i filozofija opasna. Ali ne samo ona izričito i izravno kršćanska. Pogibeljna je svaka filozofijska misao, jer niče i raste na tlu Duha i Slobode. A naš je cilj, onoliko koliko u tome još nismo posve uspjeli, gojima oduzeti i duh i slobodu, učiniti ih čisto tjelesnim bićima, animalnom marvom, prikladnom da ispunjava našu svetu volju. Da čujemo, brate Belzebube, kako stoji stvar s filozofijom! Čime se smijemo pohvaliti, gdje smo, kamo idemo?

BELZEBUB: Velevrijedni borci za Novi Svijet! Svjestan pogibli filozofijskoga umovanja i potrebe da goji dokraja prestanu misliti svojom glavom, moram vam reći kako su nam u ovom poslu što ga obavljaju moji

suradnici ruke prilično vezane. Ne možemo, naime, gojima sugerirati određena filozofijska uvjerenja, pa niti ona protufilozofijska. Možemo ih samo indirektno poticati i podupirati tamo gdje su se već javila. Također je nemoguće goja potpuno, bezostatno onesposobiti za mišljenje. Duh puše tamo gdje hoće. Dakako, dade se slobodna misao progoniti, zabraniti ili kažnjavati. Ali to je zadaća drugih naših službi. Mi, sa svoje strane, dajemo sve od sebe. A evo kako:

Ponajprije, uporno širimo uvjerenje da je vrijeme filozofije prošlo. Prikazujemo je zastarjelom i sterilnom disciplinom. Ismjehujemo je i karikiramo gdje god možemo. Mi smo još prilično davno pridali onaj pogrdni smisao riječi »filozofiranje«, rabeći je u značenju dokonog, ispraznog i suvišnog, a nadasve ponešto blesavog mozganja. Filozofiju obeshrabrujemo i nametanjem znanosti kao uzornog modela dosezanja istine, čime se posebno bavi ured našega veleštovanog brata Ciona. Filozofiji suprotstavljamo i politiku, naravno onu koja nama odgovara. Prikazujemo dakle da od filozofije nema koristi, i uvjeravamo goje kako će ih spasiti samo znanstvena tehnika i politička utopija.

Ide nam na ruku okolnost da više nema velikih genija. U XX stoljeću, stjecajem brojnih okolnosti, tip genijalnoga mislioca, napokon sveden na dva ili tri veleuma, posve je iščeznuo. To stalno ponavljamo, i činit ćemo to i nadalje. Ali, mi znamo da se uvijek iznova vraćaju epohe uzvišenoga duha. Naša je zadaća svim silama spriječiti da se pojave novi geniji, mogući nositelji duhovne obnove – ridikulizirati ih i marginalizirati, optuživati i osuđivati, a njihovu djelatnost marljivo otežavati, i, gdje god je to izvodljivo, posve onemogućiti.

Već tijekom dva posljednja stoljeća filozofija je, sve više i više, bivala prepuštana profesorima. Isprva su i

istinski mislioci djelovali kao profesori, jer je to bio oblik njihove građanske egzistencije. Ali, s opadanjem prvorazredne misli, filozofija se iz genijalnih i neovisnih duhova postupno selila u profesorske mozgove, gdje se zajamčeno pretvarala u svoju suprotnost, u isprazno sveučilišno naklapanje. Na mjesto misli stupila je doksografija – popisivanje tuđih mnijenja, a na mjestu vrhunskih mislilaca pojavili su se njihovi neoriginalni minorni epigoni, nenadareni sljedbenici, sekundarne glave, mozgovi iz druge ruke. Ali, i za ove poslove opisivanja i naslijeđivanja prave filozofije zadržao se naziv filozofije, premda sama stvar s njome više nije imala izravne sveze. Sve nam je to koristilo, jer je, pod prividom opstojnosti neiskvarene misli, zapravo predstavljalo sustavno linjanje i zamiranje mišljenja, stvarajući pogodno tlo za naše opačine. Filozofija, naime, tamo gdje ona neometano živi, uz ostale svoje vrijednosti, predstavlja i pouzdano jamstvo stalne djelotvorne borbe protiv podvala i zabluda. Što manje filozofije, to nam bolje uspijeva zavođenje i zaluđivanje goja, te njihovo konačno pokoravanje i uklapanje u Novi Svjetski Poredak.

U posljednja dva stoljeća, i ne-profesorska je filozofija krenula putom koji bih mogao nazvati samo putom njezina dokidanja, a to je baš ono što mi hoćemo. U pozitivizmu i neopozitivizmu, filozofija je svoje vlastite odgovore proglasila nemogućima, a pitanja besmislenima. Postavljen je zahtjev, koji se uvlas poklapa s našim programom: da, naime, zastarjela metafizika bude skinuta s dnevnog reda, te da prepusti mjesto fizici i uopće pozitivnoj znanosti. Na odgovarajući način, smrt filozofije zatražio je i marksizam. I sam ispunjen kultom prirodne znanosti, marksizam je najavio nadvladavanje – što će reći dokinuće – filozofije, prerastanjem njezine teorije u praksu proleter-

ske revolucije, kao načina postignuća savršenoga ljudskog društva. Time se filozofiju, u skrajnjoj liniji, ushtijelo smijeniti nekom vrstom politike – opet ono na čemu i mi nastojimo.

Izručivši je u ralje znanstvenog fanatizma i utopijske fantastike, gdje filozofija zajamčeno zamire, preostalo nam je još da potaknemo raspoloženje za prepuštanje njezina posla digitalnoj tehnici, računalnim igricama. Nije bilo teško dokazati kako računalo umije igrati šah tako dobro da potuče i najslavnijeg gojskog velemajstora (istina, i naše smo slali da igraju s kompjutorima, kako bismo demonstrirali nadmoć stroja), no nešto je teže uvjeriti goje da je računalo bolji umjetnik od svakoga genijalnog gojskog mazala ili skladatelja. Najteže će biti demonstrirati kako računalo može i filozofirati. No, kad smo jednom filozofiju ionako sveli na protufilozofsko blebetanje, ne bi nam ni ta zamašna i izazovna zadaća trebala biti odveć teškom. A u međuvremenu, dok mašina ne profilozofira, uzvišene mislioce prošlih dana zamijenili smo kojekakvim sektašima, guruima i novinarima, koji svojim umjetno stvorenim autoritetom hine nepatvorene mislioce te tako dodatno zaluđuju i zaglupljuju gojske imbecile. Goji dakle više gotovo uopće i ne misle. Mislimo za njih mi, preko plaćenih mozgovića, kojima goj vjeruje jer su mu, ovakvome ispranoga mozga, u svemu prilično nalik.

Moram još nadodati da smo, glede ona dva spomenuta glavna smjera nedavne filozofije (ali i onoga što se i danas filozofijom zove), unatoč onome što rekoh uvodno, ipak i sami izravno djelovali, potičući i pozitivističko i marksističko samodokidanje filozofije. Naravno, točno je da se ne da utjecati na individualnog mislioca. S religijom je išlo lakše, jer je ona i masovni fenomen. Ali, i na filozofiju smo mogli djelovati

baš tamo gdje je i ona, prividno, »masovna«. Ubacili smo, naime, veliki broj naših intelektualaca na sveučilišta, gdje su imali prigode mase studenata sustavno i trajno trovati scijentizmom i utopizmom, sasijecajući tako u korijenu njihov možebitni filozofijski eros. Posljedice su, nadam se, za svakoga dobrohotnog promatrača bjelodane. Ne samo što smo, kao još nikada, pokrenuli materijalističku i pragmatičku prirodoznanstvenu orjentaciju – o čemu će izvijestiti brat Cion – nego smo, nakon svih velikih revolucija XX stoljeća, još u njegovoj drugoj polovici uspjeli, šezdesetosmaškim pokretom, preko svojih ubačenih ideologa, pokrenuti čitavu mladešku vojsku na krivo usmjerenu pobunu i marš kroz institucije, kojega posljedice traju do danas. Naši marksisti i sveučilišni uhode, preko svoje bedaste gojske studentske marve, učinili su da se izmijeni lice svijeta. O pojedinostima, koje su mnogostruke i protežu se na niz područja, govorit će druga braća, zadužena za ta područja.

Propadanju filozofije doprinio je i opći duh vremena, koji je, kao duh vremena, uvijek protivan duhu vječnosti, one dakle u kojoj korijeni i čovjekov duh sa svojim djelima, pa tako i s filozofijom, Duh vremena, koji najvećim dijelom određujemo mi, kosi se sa svakom ozbiljnijom duhovnom djelatnošću. Kada k tomu pridođe još i ovakva »postmoderna« – rezultat kako naših izravnih napora, tako i posljednica rasapa Moderne što smo je mi pripravljali i promicali – onda je sudbina filozofije još jednom zapečaćena. U postmodernom, naime, eklektičnom karuselu ukusa, stilova i mnijenja, u neograničenom pluralizmu sveopće dopustivosti, gdje više ništa nije obvezujuće i ozbiljno, ništa sveto i nedodirljivo, ništa pridržano samo za odabrane; gdje, naprotiv, svatko neodgovorno i priglupo mnije da može i smije misliti o čemu mu drago i što

mu drago, – nitko više, prijatelji dragi, naprosto ne misli ništa. Kako bi u takvom ambijentu, recite vi meni, mogla cvjetati filozofija? Usuđujem se, dakle, ustvrditi da, s obzirom na poteškoće pristupa i složenost predmeta, obavljamo posao kao nitko!

V.
CION ili ŽIVJELA ZNANOST!

Gojski je duh posve životinjski. On vidi, ali ne predviđa. A njegovi su pronalasci isključivo materijalnoga reda. Misli mase usmjeravat ćemo i nadalje na fantastične teorije, novatorske i navodno napredne. Kao i svaka lažna ideja, i napredak služi zamagljivanju istine.

Osobito je zanimljivo bilo izlaganje brata CIONA o načinu na koji nam može poslužiti znanost. On je kazao slijedeće:

Braćo mudraci, možda će vam se moje izvješće učiniti kao neka pohvala znanosti. Ali, ne ćete biti posve u pravu. Naš je odnos spram znanosti zapravo dvoznačan. Ne odgovara nam njezin razvoj kada doprinosi uvećanju sume znanja o ovome svijetu, te kada tehničkom primjenom snaži i čini samosvjesnijima narode goja. Treba znanost, međutim, na pravi način primijeniti, kako smo mi to činili kroz čitavo XX stoljeće (a, evo, nastavljamo i dalje nametati znanost i znanstveni svjetonazor), pa da se vidi kako obilne plodove ona može donijeti za našu stvar. Zato su naša braća u proteklom razdoblju mnogo učinila na razvitku znanstvenog istraživanja. Mnogi su vodeći znanstvenici bili naši ljudi.

Mi, dakako, usporedno s hladnom racionalnošću i ispraznom empirijom, koristimo i sve vidove neznanstvene, pače protuznanstvene magije i ezoterije, hermetike i okultizma – no također prilagođene našim potrebama – banalizirane i oslobođene svega onoga nepatvorenog, izvornog, zdravog, što oni u sebi također sadrže. Recimo, astrologija: nju smo sveli na sadržaj dnevne razonode što je nude petparački žurnali. I ona nam služi tek da potvrdimo životni stil koji gojima ionako namećemo. Preko horoskopa učimo ih da se ne opterećuju velikim temama poput Boga i besmrtnosti, usuda, stvaralaštva, nego da se neizlječivo vrte u začaranom krugu mladost-zdravlje-seks, posao-novac i slično.

Ali, i od same znanosti učinili smo osebujnu magiju. Uvjerili smo goje da je znanost, i samo znanost, kao neka vrsta svemoćnog magijskog djelovanja čovjeka na svijet, dostatna za ljudski spas, da samo ona predstavlja sredstvo rješavanja svih ljudskih problema, te da je stoga čovjeku suvišna svaka religija i filozofija, kao put istinskom i istinitom, dubljem i višem znanju. Zapravo smo znanost, korisno znanje, pretvorili u spasonosno znanje, koje je inače svojstvo religije. Umjesto dubokih uvida, njegujemo kult takozvanih činjenica te njihova bezumnog gomilanja. Potaknuli smo goje da obijesno povjeruju kako čovjek sve treba i može znati, i to upravo na način znanstvene spoznaje, koja, dakako, nije spoznaja biti i Bitka. Zaveli smo površni i jeftini scijentizam, sva smo pitanja proglasili ovosvjetskim. Kultom znanosti učinili smo je nedodirljivom i poljuljali smo vjeru u onostranost, u Transcendenciju. Sve smo banalizirali, obezduhovili, sveli na puki materijalni život ljudskoga tijela u svijetu čiste tvari. Nametanje površnog prosvjetiteljskog znanja pomaže nam da iskorijenjujemo ne samo dublje i

temeljitije znanje, nego i ukorijenjenost u vrednotama. Kao primjer neka vam posluži naš postupak »seksualnog odgoja«, kojim, pod krinkom informiranja potrebitih, razaramo prirodni stid, te dokidamo urednu, zrelu i cjelovitu spolnost, koje nema bez ljubavi, suzdržljivosti i poštivanja ljudske osobe. Tako smo, eto, znanosti otvorili velika vrata da nam vjerno služi na poslu uništenja svijeta.

Osim toga, zahvaljujući svojstvu znanosti da napreduje, stvorili smo privid općenitog i stalnog napretka u svim područjima, usadili smo gojima lažno uvjerenje, praznovjerje, prema kojemu tijekom vremena nastaju sve bolje i bolje stvari, te im se čini kako je ono što im mi pripravljamo vrhunac progresa. Tako ih mitom napretka doslovce zaludujemo i pretvaramo u bezumno roblje koje se pokorava svakoj našoj volji, svakom našem hiru koji nazovemo naprednim.

Osobiti smo uspjeh postigli podupirući sulude teorije, koje su, zahvaljujući prenaglašenom autoritetu znanosti, stekle status neupitnih istina. Ma, činimo mi to još od XIX stoljeća. Podsjećam vas samo na (hipo)teze o majmunjem podrijetlu čovjeka, o misterioznom djelovanju gospodarstva na sva područja ljudskosti, pa i na najfinije proizvode duhovnog rada. Poslije smo nadahnuli i vrlo složenu, ali u temelju krivu teoriju panseksualizma, što ju je inteligentno i s dalekosežnim posljedicama razvio jedan naš subrat u Austro-Ugarskoj monarhiji. I što da vam pričam: drugi naš subrat, iz Ulma, postavio je temelje relativističkoj fizici, koja nam je dobro poslužila u razaranju gojskog poimanja vječnosti, i sada smo na oprezu jer su je neki goji počeli ozbiljno dovoditi u pitanje. Sklepali smo čak i nauk o ekonomiji mišljenja, po kojemu je uvijek istinita teorija ona koja je jednostavnija. Tu spada i genijalna zamisao o jednakoj istinitosti posve

različitih, ishitrenih, proizvoljnih, na ničemu utemeljenih tvrdnji. Jasno vam je koliko se iluzija, obmana, korisnih laži moglo graditi na takvu nauku! Uglavnom, suludih nam teorija nije manjkalo.

Još više negoli čistom znanošću, služili smo se njezinom tehničkom primjenom. Ona se pokazala kao nezamjenjivo sredstvo rušenja ljudskog dostojanstva, posvemašnje dehumanizacije, pa tako i razaranja samosvijesti u narodima goja. Poticali smo, a danas još i više potičemo, neodgovornu i nećudorednu uporabu znanstvenih otkrića i izuma. Uz scijentizam, ustrajno promičeno tehnicizam kao kult tehnike i vjeru u njezinu svemoć, te njezin u svakom slučaju pozitivni vrijednosni predznak. Obeshrabrujemo sumnju u tehnička rješenja i u njihovu moralnost. Obrazlažemo to tvrdnjama o ulozi znanosti i tehnike za dobrobit čovječanstva. Čega se god znanost i tehnika domisle, mora biti dobro: ne dopuštamo dvojbe i moralne procjene, te ih ismijavamo kao natražnjaštvo i teologiju.

Kako djelujemo tehnikom protiv goja? Već samim tim što ih, kako sam rekao, njome, kao i znanošću, odvraćamo od Duha. Potičemo u njima materijalizam. Pretvaramo čovjeka i samog u neku vrstu stroja, privjeska strojne tehnike. Otežavamo zdrav i probitačan rad tehnike na čovjekovu oslobađanju i jačanju, nego radimo na tome da ga tehnika pokori, da ga od kreatora tehničkih izuma pretvori u njihovu kreaturu.

Nadalje, osobito nam je pomogao razvitak bioloških znanosti, jer su nam omogućile da izravno na čovjekovu tijelu pobijamo božansko podrijetlo gojskih ljudi. Postalo nam je moguće izrugivati se tajni života. Naša su braća smislila načine da se ljudska spolnost osamostali od čina začeća i rađanja, te se tako otvori put daljnoj bordelizaciji gojskih društava. Tu najveća zasluga pripada našem neumrlom bratu koji je sredi-

nom XX stoljeća genijalno izumio »anti-baby-pilulu«, sredstvo za preventivni genocid nad gojima.

A za one koji se ipak trebaju roditi, izbjegavši i piluli i nasilnom pobačaju, smislili smo kako da ih se što bolje obezvrijedi. Uveli smo začeće u kušalici, trudnoću u tuđem tijelu... Dosjetili smo se i načina da se goji umnažaju izvanspolnim putem, manipulacijom tjelesnim stanicama što smo je nazvali kloniranjem. Ono će nam ubuduće omogućiti i masovni uzgoj uzgoj istovjetnih jedinki goja, unaprijed genetski dotjeranih tako da najbolje odgovaraju različitim svrhama koje ih možemo namijeniti. Vjerujemo da ćemo ubrzo omogućiti mušku trudnoću, pa neka male goje za promjenu rađaju muškarci.

MEŠUGE: Hahaha! Kao morski konjići!

CION: Hmmm. Isto tako, naša braća rade na uvjetima izumiranja muškaraca. Neka, do daljnjeg, gojima ostanu samo žene. Mogućnosti su neiscrpne. Njima se s jedne strane unižava dostojanstvo gojskoga podčovjeka, a s druge, paradoksalno, uzdiše se njegova oholost. On počinje vjerovati kako mu je sve moguće (zapravo je sve moguće *nama*!), i kada se, i premda se, to protivi i ljudskog naravi i Božjem zakonu.

Veliku nadu ulijeva nam procvat kibernetike, robotike, elektronske tehnike. U bliskoj budućnosti bit će nam izvodljivo stvarati mješovita stvorenja kiborge, nastala kombinacijom goja i elektronskih uređaja, čipova. Ugrađivat ćemo gojima čipove u mozak, kako bismo posve ovladali njihovim uvjerenjima, mislima i osjećajima, te bezostatno zarobili njihovu volju. I ponovno, našoj mašti ne će biti kraja! Sve dok gojima ne dođe kraj!

Ovaj govor brata mudraca Ciona dočekan je od subraće snažnim i dugotrajnim pljeskom.

VI.
DOV ili UMJETNOST NA SMEĆE, SMEĆE U UMJETNOST

To su ključevi koji otvaraju vrata u književno područje. Ovo područje ostaje zatvoreno mnogim velikim duhovima, koji, nepokorni našim naredbama, ne mogu u nj ući.

Vrhovni mudrac je rekao: Danas ćemo imati osobiti užitak – na svoje će doci naš estetski ukus. Kako smo kroz XX stoljeće uništavali te, napokon, dotukli umjetnost, o tomu će nam govoriti naš marljivi brat Dov.

DOV: Eto, braćo. Da odmah ukratko anticipiram o onomu što nam je bilo činiti i što smo napokon, ponosan sam na to, i učinili. Cilj nam je bio umrtviti umjetnost, ubiti u gojima volju, osjećaj i svijest za ono estetsko, kako im ne bi preostalo ništa lijepo, i kako bismo ih lišili utjehe i nade, ali i mogućnosti uzleta u ono više, eterično i plemenito, svega onoga što sobom donosi ljepota. Radili smo, dakle, na tomu da umjetnost i umjetničke, estetske vrednote poništimo, da ih utopimo u svjetskomu smetištu, te tako ogadimo samu ideju umjetnosti. Ogađujemo, dakle, gojima njihovu vlastitu ofucanu kulturu, na čiju ih proizvodnju navodimo! S druge smo strane različite vidove smeća, s istom nakanom, nemilice i besramno nazivali svetim imenom umjetnosti.

Vi znadete, braćo, da je vrhunska umjetnost oduvijek bila stvar duha, najviših duhova. Oni su je stvarali, ali i da bi se nju moglo prihvatiti i procijeniti, da bi je se razumjelo i u njoj uživalo, – i za te se stvari tražilo da čovjek u sebi nosi zmce, jezgru tvoriteljske moći. Umjetnost je bila nešto iznimno i iskonsko aristokratsko. S druge strane, neke od njezinih višeslojnih poruka bile su pristupačne i običnom puku. Na primjer, duboku metafizičku potresenost, sakralnu poruku Beethovenove sinfonije ili Michelangelove freske, ili možda Corneilleovih i Shakespeareovih tragedija, ne može doživjeti svatko. Nisu baš svakomu dostupni niti uvidi u ljudsku narav, u istinu čovjekova bitka, sto nam je posreduje velika umjetnost. Ali i umjetnički nenaobražen, pače neosjetljiv čovjek može nešto polučiti od bogate palete boja, čvrstih oblika, jasne i pjevne melodije, napete, zanimljive radnje, što ih sve također sadrže različite vrste umjetnina.

Dakle, tradicionalna se umjetnost, unatoč svojoj aristokratskoj biti, jednim svojim vidom obraćala i širokom puku, i pružala mu je ono što mu je u njoj bilo dostupno. Mi smo pak učinili da umjetnost izgubi svoje uzvišeno mjesto duhovne discipline, a istodobno da postane nerazumljiva i odbojna i širokim masama naroda. U isto vrijeme, međutim, uspjelo nam je umjetnost, paradoksalno, učiniti banalnom, plebejskom, vulgarnom, posve joj sniziti rang i poniziti dostojanstvo. Diljem svijeta, uz pomoć kulturalnog imperijalizma naše pričuvne Oaze te naših medija, raširili smo različite vidove jeftine masovne kulture, te riznice svakojakog neukusa, bofla i pornografije, koja nam je poslužila kao sredstvo promicanja zaglupljujuće mitologije sreće i užitka. U tome je bila bit naše kulturne revolucije, koja je prožela škole, sveučilište, institute, a umjetnički posao gotovo bezostatno predala u ruke

snobovima i homoseksualcima. Ne dokraja, točno. No, rad se nastavlja do potpunog uspjeha.

Prvo smo započeli poticati ezoteričnu, teško razumljivu umjetnost. Isprva su i u njoj, na žalost, nastajala vrijedna djela, pristupačna doduše tek malobrojnijima. No postupno se umjetnički rang te produkcije sve više snižavao, da bi preostala puka nerazumljivost bez vrijednosti. Zato smo se pobrinuli da se takva minorna djela i njihovi autori u javnosti, preko naših općila, bez ikakve mjere hvale i uzdižu, te smo tako stvorili čitave vojske... ma, što govorim: čitave mase bezumnih, površnih, pomodnih snobova, koji su umjetnost što smo je nametali i dalje sami reklamirali, sramoteći one, što su joj odolijevali, kao neznalice i primitivce.

Dosjetit ćete se, braćo, da ovo govoreći imam u vidu, recimo, »novi roman«, apstraktno slikarstvo i konkretnu glazbu. U prvom slučaju, pripovijedamo nerazumljvosti, dokidamo fabulu, igramo se ispraznim riječima. U slikarstvu, likvidirali smo predmetni plan, objekt, temu, a sliku pretvorili u područje igrarije čistih boja i oblika bez izvanjskog značenja. U skladbi, pak, radili smo na tome (a imali smo u XX stoljeću, iz redova skladatelja, vrijedne braće!) da se ukloni lijepa melodija, bez koje je otežan i pristup dubljim slojevima glazbe. Postupno smo razvili atonalnost, koja je, kada se osamostalila, postavši od jednog legitimnog umjetničkog sredstva cilj po sebi, izravno otvorila put prodoru ružnoga u glazbu, što nam je i bio konačni cilj.

Uz rasap klasične glazbe, radili smo i na prodoru novih, popularnih smjerova, predviđenih navlastito za niže slojeve i za mladež. Ovdje na prvom mjestu dolazi takozvani *jazz*, izvorno glazba afričkih, crnačkih robova, koja je preko Amerike osvojila svijet, a rese ju

nervoza, dosada i ružnoća, dakle sve ono što trebamo u našemu poslu destruiranja gojske duse, kako bi nam goji dokraja postali ovisnom i pokornom marvom.

Osobitu smo pozornost, dakako, posvetili glazbenom radu s mladeži, u stalnom dogovoru s našim odjelima za uništenje gojske mladeži i obitelji. Uspjelo nam je u proteklu stoljeću potaknuti razvoj niza stilova popularne, pop-glazbe, čiji je zajednički nazivnik poticanje nezauzdane spolnosti, nastranosti, promiskuiteta, narkomanije, pa i sotonizma. Kroz glazbu, kao i općenito kroz suvremeni život, pronosimo što više opake i opasne, nesnosne, uništavajuće, besmislene buke. Nadomještajući milozvučni ton agresivno glasnim zvukom, mi goju uskraćujemo tišinu. Ne pružamo mu pravo na mirne časove. Tjeramo ga da uvijek nešto čuje, nešto ružno, dakako. A to čovjeka naposlijetku uvijek manje ili više izludi i učini ga podobnim za naše zahvate.

Srozavanju estetskog ukusa i umjetničke razine mnogo smo doprinijeli širenjem kiča i šunda, u čemu su nam, kako rekoh, neprocjenjivu pomoć pružila braća zadužena za medije. Ne znam što bismo mogli učiniti da nam na raspolaganju nisu bila masovna i svima dostupna općila poput krugovala i dalekovidnice, koja doslovce non-stop bombardiraju čitave narode najnižim i najogavnijim »umjetničkim« sadržinama! Zato i ovom prigodom najljepša hvala našoj braći zaduženoj za zloporabu općila!

Umjetnost nam je uspjelo upregnuti u naša kola osobito uklapajući u matricu ogavnog i ružnog – obijesne, afektirane, bizarne, okrutne, nasilne, nepristojne, lascivne, skaredne, opscene elemente, podobne za izazivanje šoka i sablazni, koji pak nakon stanovitog vremena ustupaju mjesto neosjetljivosti, a potom

svjesnom i hotimičnom prihvaćanju svinjarija što ih nudimo kao nečega »suvremenog« i »naprednog«, te stoga vrijednog. Uvjerili smo goje da nema ničeg lošeg u pornografiji. Umjetnost smo posve bordelizirali. Naši holivudski suradnici – a imamo ih čitave legije, jer Hollywood je naš! – još su prvih desetljeća XX stoljeća neprimjetno uveli običaj, štoviše obvezu, kanon, da film mora završiti strastvenim poljupcem. Tijekom vremena uspjelo nam je obvezu poljupca pretvoriti u obligatnu scenu spolnoga snošaja. Prikazujemo ga u doslovce svakom slikopisu, a posredovanjem dalekovidnice unosimo ga u domove i tijekom dana, kada ga mogu promatrati nedorasla djeca. Nepotrebno je posebno i spominjati koliko nam je ta, naizgled sitna stvar pomogla u razaranju čudoredja i obitelji, te kvarenju gojskoga nakota.

Naravno, glumice smo, upornim i podlim djelovanjem preko medija, uvjerili da je svlačenje pred kamerama, pa i na kazališnim daskama, da je taj blaži oblik prostituiranja, zapravo stvar časti i zahtjev umjetničkog profesionalizma. A sve to popraćamo snažnim promicanjem promiskuiteta i osamostaljene spolnosti kroz film, kazalište i TV. I dopunjavamo srodnim ponudama – terorom i sodomijom, ekshibicionizmom, sadomazohizmom, samoranjavanjem luđaka, oboljelih od side-kopnice, na pozornici, uz dobre izglede da se njihovom krvlju zarazi zaluđena publika, i sl. Film nam, osim toga, pruža i izvrsnu mogućnost za promicanje rasnog miješanja, antifašizma, te općenito ljevičarskih vrednota. Film, svojom sugestivnom snagom, manipulira gojima djelotvornije negoli što bi to mogli svi naši lažljivi traktati i izopačeni argumenti. Uopće, filmom nukamo goje na nećudoredan život i dekadentno ponašanje, a naknadno te učinke, također filmskim sredstvima, i opisujemo te prešutno

opravdavamo. Naime, gradeći se naivnima, kažemo da filmom tek prikazujemo realni život, onakav kakav jest. Ali mi smo ga stvorili takvim kakav jest!

Što nam je još preostalo, jest pornoizacija predstavljačkih umjetnosti do skrajnjih konzekvenci. Tvrdi porno na filmu već je odavna nešto samorazumljivo. Ali tamo nastupaju prostitutke. Međutim, tek su u povoju naši napori da nagovorimo obične, »poštene« glumice na neodglumljeni, stvarni spolni čin u filmu i kazalištu, a napose u operi. Također radimo na tome da članovi orkestra pred publikom nastupaju goli, te da izvođenje glazbe mjestimice i prigodice poprate opscenim intermezzima. Rado bismo u igru uveli i životinje, recimo konje ili pse, pogodne za sodomski odnošaj s umjetnicima na sceni. Nije lako, ali se trudimo. I važna je čvrsta vjera: kako smo uspjeli sve ostalo, tako ćemo i to.

I, na koncu, samo još jedna riječ o arhitekturi. Radili smo na tome da iz nje nestane i posljednjeg traga veličanstvene uzvišenosti koja ju je resila u junačkim epohama. Pomislite samo na egipatske piramide i grčke hramove, na gotičke katedrale ili Veliki kineski zid! Već dva stoljeća, zahvaljujući plebejskom i materijalističkom duhu što ga širimo, nema više usporedivih pothvata. Naša su subraća, nasuprot tomu, radila na projektu pretvaranja majestetične arhitekture u trivijalno građevinarstvo. Uveli smo ga pod prijevarnim nazivom arhitektonske Moderne. Stvarali smo djela funkciomalna, pa i privlačiva na prvi pogled svojim skladom i jednostavnošću. Ali, računali smo na to da je ugođaj kratkoga daha: čim se olinja sloj žbuke i građevina potamni, preplavi je vlaga i gradska nečist, izgledat će poput najružnije straćare. Takvo arhitektonsko smeće dobrim dijelom dominira gojskim gradskim aglomeracijama, kako bi unakazilo njihov životni

ambijent i dodatno im srozalo samosvijest. Eto, vidite, i neka sad netko kaže da smo bili lijeni i nemarni!

VRHOVNI MUDRAC: Svakako, dragi brate Dove, imate i Ti i Tvoji suradnici potpuno pravo na svoj mukotrpno zavrijeđeni ponos, ali pamtite da, kako si i sam spomenuo, posao još nipošto nije gotov! Zato, nakon ovoga našeg vijećanja, naprijed u nove pobjede!

VII.
EFRAJIM ili RAT PROTIV JEZIKA

Brbljavci imaju pravo govoriti, a novinari smiju pisati svaku besmislicu.

Vrhovni mudrac dao je potom riječ mudracu EFRAJIMU, koji je govorio o uspjesima na polju zloporabe jezika. Evo njegovih riječi:

Slavni mudraci! Svima se nama prirodno čini da smo ponajveće uspjehe požnjeli na onom području, koje je baš pojedinom od nas povjereno na brigu. Svaka čast vašim dosadašnjim velevrijednim izlaganjima. Ali, uvjeren sam da imam osobito dobre razloge vjerovati kako je s jezikom najviše urađeno. Jer, čudesno Božje sredstvo iskazivanja istine pretvorili smo, preko podložnih nam vlada i institucija, a napose preko općila javnog suobraćanja, sustavnim rovarenjem, u najpouzdaniji instrument laži i obmane. Od jezika učinili smo karikaturu, izopačenu pričinu (*Schein*). Učinili smo ga besmislenim, i time ga posve ispunili onom vrstom smisla što smo mu je mi namijenili. Dopustite da vam ukratko izložim kako smo to postigli.

Ponajprije moram priznati, da nam je na ruku išao suvremeni kult jezika. Novija je filozofija stvorila duhovno ozračje u kojemu je postalo normalno tvrditi da izvan jezika nema mišljenja, da se misli samo u jeziku, i što je izgovoreno (makar i šutke) ili napisano (makar

i nepismeno), samo to je i mišljeno. Ne treba ovaj nauk, molim vas, poistovjećivati s onom Heideggerovom zamišlju o jeziku kao »kući Bitka«. Tu je, naime, riječ o dubljoj, mističnoj ulozi iskonskoga jezika u približavanju samoj Stvari. Ovo pak, što ja imam u vidu, jest pozitivistička, površna filozofija jezika kao sredstva koje nas udaljuje od Bitka i od Stvari, lažući da jezik, kao tobožnje mišljenje, njima upravo dovodi.

I od te lažne filozofije jezika samo je jedan korak bio do naše uporabe jezika u službi laži. Jezik pretvoren u krivoboga pomogao nam je u našoj borbi protiv Boga.

MEŠUGE: Dosta te metafizike! Govori jasno da te svi razumijemo!

EFRAJIM: Mislim da govorim jasno za sve. Ali evo, gotov sam s ovim neizbježivim uvodom. Samo još moram spomenuti da smo radili i na zasadama stare grčke sofistike, vještine obmanjivanja, dokazivanja bilo čega prividnim razlozima, a naravno da smo svoj rad temeljili i na ključnim značajkama ljudske naravi, na sklonosti ljudskoga bića da vara i bude varano, na dvoličnosti, licemjerju, neiskrenosti i prijevarnosti. I posao nam je, prijatelji, sjajno uspio! Jer, kroz čitavo XX stoljeće jezik je doista odigrao orijašku ulogu u službi neistine i podmetanja laži za istinu. Obezvrijedili smo veliki Božji dar, ljudski jezik. To se očituje i u posebnoj okolnosti, da ljudska riječ, časna, viteška riječ, *besa*, kako je zovu Albanci koji su za nju znali i ginuti – da dakle riječ što je čovjek daje kao jamstvo svojega pristajanja uz istinu, ne vrijedi više ni pišljiva boba, a najmanje na sudu, gdje joj se smiju. Jest, čovjek unaprijed prisegne da će govoriti samo istinu, ali mu se ne vjeruje, i to s razlogom. Nama na tomu hvala!

Dopustite mi, braćo, samo nekoliko ilustracija. Izumili smo, i njime proželi sve vidove ljudskoga djelovanja, takozvani *baby talk*, govor Paje Patka, pojednostavnjeni govor kojim zaglupljujemo žrtvu, načas je, sugestivnim djelovanjem takve vrste govora, infantiliziramo, pretvaramo u bezumno dijete, te joj tako lakše prenosimo željene sadržine. Ali i žrtvu nukamo na uporabu dječjega žargona, što uključuje i da je ona u svojim verbalnim očitovanjima uvijek oprezna, nesigurna i stidljiva. Time je obeshrabrujemo i priječimo joj da govori istinu i zastupa pravdu.

Drugi primjer je ono što George Orwell u svojoj glasovitoj negativnoj utopiji »1984« nazivlje *newspeak*, novogovor. Orwell je dobro prokužio našu metodologiju, ali nam nije odveć uzmogao naškoditi, jer su ga pretežito čitali kao zabavno štivo i znanstvenu fantastiku, ili su ga tumačili tek kao satiru na račun ubrzo već pokojnoga staljinizma. Za to vrijeme, uspjelo nam je novogovorom ispuniti sva područja, a navlastito svijet politike. Trik je jednostavan: mijenjamo značenja riječima. To je izravno protivno kineskoj konfucijanskoj mudrosti, koja traži »rektifikaciju riječi«, nazivanje stvari svojim imenom, eda bi se uspostavio skladan poredak u svijetu. Mi pak naprosto stvar označavamo riječju koja inače služi za ono što je toj stvari protivno: rat je mir, ropstvo je sloboda, ljubav je mržnja, i obratno, i tako dalje. Gledajte, recimo, što je naša vojska u službi Novoga Svjetskog Poretka činila u Iraku. Izrazili smo to riječima njezina kolovođe, američkog predsjednika, koji je naša marljiva marioneta. Okupiramo Irak radi ispunjenja naših ciljeva, razorimo ljudima zemlju, pokoljemo djecu, bombardiramo svadbe, i pritom im tuvimo u glavu kako im donosimo mir, napredak i slobodu. A genocid nad iračkim narodom nazovemo »kolateralnom štetom«. Ali, to je već tako uhodano, da je čak trivijalno o tome posebno govoriti.

Istiniti i kritični govor pak, kojemu je stalo do točne spoznaje i pravedne procjene svojega predmeta, uspjeli smo ocrniti kao *govor mržnje*. Čut ćete o tome još na slijedećem sastanku, ali moram i ja reći par riječi koliko mene ide. Tko god se, dakle, usudi oštrije napasti kakvu nepodopštinu ili kakvu hulju, tko god pritom uporabi jače argumente, ili štoviše polemički povisi ton, mora računati s ubitačnim odgovorom da je nesnošljiv, da širi mržnju. Čim se netko uopće počne braniti, optužimo ga da je šovinist, rasist, seksist ili nešto drugo, već prema sklopu i prema potrebi. (Tako činimo i s narodima: ako se odupru navali egzotičnih stranaca, što ih šaljemo s ciljem da uništimo nacionalne individualitete, namah te narode proglasimo šovinističkim i rasističkim.) Ta nam je metoda pomogla da nad gojima uspostavimo emocionalni teror, te da začepimo gubec golemom broju naših protivnika, a u nizu slučajeva neutralizirali smo ih i sudskim procesima, te susljednim utamničenjem. Osobito progonimo »nijekanje, omalovažavanje ili opravdavanje« holokausta-aušvica, mita što smo ga sami izmislili, štoviše, pretvorili u religiju, napadajući sve što joj se usprotivi kao vrhunac govora mržnje. Istina, tek nam predstoji uvesti rigorozno prožidovsko zakonodavstvo u nizu zemalja u kojima ga još nemamo.

Stoje nam na raspolaganju i *riječi-batine*. Najprije smo fašizam ocrnili kao najveće zlo svjetske povijesti, a potom potičemo da se sve ono što nam nije po volji nazove »fašizmom«, i tako postane odbojno i ogavno – bez ikakvih argumenata ili razloga. Ponekad i riječ »komunizam« rabimo u funkciji strašila, ali daleko manje, jer nam je komunizam učinio neizmjerne usluge, a i ubuduće još računamo s nekim njegovim podgrijanim vidom. Zato smo riječ »fašizam« pridržali u značenju apsolutnoga zla, dočim »komunizmom«

označavamo tek varanje, otimačinu, lukavštine, politički monopol, dakle sve ono što je on također bio; ali njegovu bit – nauk o općoj jednakosti i savršenom društvu, tom pogrdnom uporabom riječi »komunizam« ne obuhvaćamo, jer nam utopija i laž jednakosti još itekako treba za našu svjetsku državu.

Obratno, gnjusne zločine što ih organiziramo i ohrabrujemo, nazivamo neutralnim ili pozitivnim imenima, kojekakvim *eufemizmima*. Umorstvo putem nasilnog pobačaja zovemo »prekidom trudnoće«, ili čak primjenom »prava na izbor«, što u demokratskom vijeku osobito glatko prolazi, i čisti savjest čedomorkama koje zavodimo na zločin. Sve opačine – homoseksualnost, prostituciju, pornografiju i ostale, prikazujemo kao alternativne životne stilove, legitimne ukuse o kojima se ne raspravlja, a čitavu pomutnju koju stvaramo u ljestvici vrednota, njihovim nijekanjem i preokretanjem, nazivamo hvalevrijednom slobodom, oslobođenjem, humanizmom i pluralizmom.

No, možda najvažniji uspjeh postigli smo uspostavom *svjetskoga jezika*, koji je u izravnoj službi našega projekta Svetog Svjetskog (Demokratskog) Carstva Američke Nacije (da uporabim izričaj jednog našeg krvnog neprijatelja). Uspjelo nam je za sva vremena odbaciti svaku pomisao na moguće uvođenje latinskog jezika kao univerzalnoga sredstva za međunarodno sporazumijevanje. To nije dolazilo u obzir već zbog našeg neprijateljstva prema Rimu, kako klasičnom, tako i katoličkom. Pokušaj umjetnog jezika *esperanta*, što ga je sklepao naš vrijedni subrat Zamenhof, ostao je bez željenog učinka, a drugi su slični pokušaji bili još slabije sreće. Zato nam je bilo najprobitačnije u univerzalni jezik, u *koine dialektos* globalizma, promaknuti upravo američki engleski, kako bismo i na taj način učinili narode ranjivijima pri po-

hodu američkog imperijalizma. Američki engleski promovirali smo ne samo u jezik svijeta, nego i čitavog kozmosa. U našoj *science fiction* produkciji, književnoj i filmskoj, američki govore i androidi s najudaljenijih svemirskih galaktika. Preko jezika lakše se prenose i sve ostale vrednote amerikanizma. U tu svrhu bilo nam je važno povesti odlučni rat protiv manjih nacionalnih i regionalnih govora. Provodimo smišljenu i sustavnu glotofagiju, jezikožderje, jer i narodu je odzvonilo kad mu satremo jezik. Na stotine već smo tih jezika uništili, a niz preostalih zatiremo u slijedećem razdoblju. Sugeriramo malim narodima da ne trebaju odveć ustrajavati na vlastitom leksiku, na svojim jezičnim specifičnostima, te da je dobro prihvatiti (internacionalnu američku) tuđicu za ljubav boljeg razumijevanja, a u međuvremenu, koliko se može, neke slične jezike miješamo. Amerikaniziramo preostale jezike, kako bismo sutra rekli narodima da nemaju posebne jezike, te da i nisu narodi, nego da im je integrirati se u veće cjeline. A sve one koji se usude osnivati nekakve institute i donositi zakone u obranu svojih jezika, nemilice osuđujemo kao najcrnje šoviniste i fašiste.

I još samo jedna riječ, premda o tome govore i subraća, svatko sa svojega stajališta: i mi, koji se bavimo jezikom, radili smo na tome da se kroz čitavo XX stoljeće uvriježi jedan etos brbljavosti: dijaloga, diskusije, polemike, debate, razmjene takozvanih mišljenja (a zapravo pukih mnijenja, neutemeljenih predrasuda i ordinarnih bedastoća), napokon – inflatorne (zlo)porabe jezika; etos parlamenta, parlaonice. Jer, što se više blebeće, to se manje odlučuje i radi. Puštamo goje da govore, a za to vrijeme, mi činimo ono što nas je volja i što nam koristi, radimo na korist njihove štete. Oni dakle brbljaju, jer ne znaju ni šutjeti ni mis-

liti, umišljeni i uvjereni da kroz puko brbljanje otkrivaju najdublje mudrosti, a pritom jedan drugoga i ne slušaju, ne razumiju se, porađaju vlastite nesporazume i nesvjesno prihvaćaju one koje im mi namećemo, prekidaju se međusobno, tek kako bi opet sami došli do riječi i uživali u ispraznostima svojega govora. Ali zato slušamo mi, slušamo njih kako se natežu, i slušamo glas svojega poslanja, mi, jedini pravi mudraci.

Vrhovni mudrac zahvalio je bratu Efrajimu, kako na ovim riječima, tako i na dosadašnjemu radu, te ga je zamolio da njegove službe nastave gdje su stale, jer da posao, koliko god dobro obavljen, još nije okončan.

VIII.
FILISTEJ ili ZOMBIZACIJA

Goji su se odučili mišljenja bez naših znanstvenih naputaka. Stoga oni ne spoznaju značenje nekih stvari. Puk slijepo vjeruje svemu što je otiskano, i pouzdaje se u lažni nauk koji smo mu, neukom, ucijepili. Čisto životinjski gojski razum nesposoban je za raščlanjivanje pojma i za promatranje. Naoko tigrovi, imaju zapravo ovčije duše, a glave su im posve prazne.

Kao i obično, Vrhovni mudrac s nekoliko prigodnih riječi otvara sjednicu, te ovoga puta daje riječ bratu Filisteju.

FILISTEJ: Da vam, sionska braćo, odmah objasnim što znači riječ iz naslova mojega izlaganja. Zombizacijom nazivamo pretvaranje gojskih podljudi u nešto još niže, u takozvane zombije. Izraz smo posudili iz pučke haićanske religije Vudu (*voodoo, voudou, vaudou*). Ona je izvorno zapravo afrička magija, s dodatkom rimokatoličkih elemenata što su ih donijeli francuski kolonizatori. Ta nam je religija inače draga jer izopačuje sastojke katoličke vjere, koristi magijske obrede i postupke, vračanje te čaranje protiv vještičarenja (a sama je vještičja!), i vjeruje u mnoštvo duhova (*loa*), za koje se ne zna jesu li oni domaći ili afrički bogovi, ili su duhovi predaka, ili pak katolički sveci. Što ćete

bolje izopake i karikature Kršćanstva! Također je zgodno da Vudu predviđa i žensko svećenstvo (svećenice im se zovu *mambo*), što mi s Vatikanom još nikako ne uspijevamo! Vjernici se u transu sjedinjuju s prizvanim demonima, koji im ukazuju razne vrste pomoći, ali im mogu i odmoći.

Da ovo ne preraste u predavanje o egzotičnim religijama, evo što je važno: u Vudu-magiji osobito mjesto zauzima postupak kojim se oživljavaju mrtvaci iskopani iz groba i obrađuju se tako da, ni živi ni mrtvi – bolje rečeno, kao živi mrtvaci, bezvoljni automati – mogu obavljati ropske poslove na polju. Vudu-svećenici ponekad ubrizgavaju poseban otrov u žrtvinu kožu. Ali, ovaj postupak zombizira mrtvoga tek na nekoliko sati. Trajni se pak učinci postižu magijskim djelovanjem.

Eto, draga braćo, mi smo vam takva neka vrsta Vudu-svećenika, koja se bavi proizvodnjom zombija, »nemrtvih«. Načelno, doduše, ne koristimo otrove, niti se u strogom smislu bavimo magijom. Ali, različitim metodama, primjenjenima kroz odgoj i školu, kroz pisane, slušne i vidne medije, kroz pojedine oblike dekadentne gojske kulture – mi beštijama sustavno ispiremo mozak, slabimo volju i samosvijest, kvarimo karakter, manipuliramo njihovim emocijama. Naučili smo ih da ćemo ih, čim očituju strasti, proglasiti duševnim bolesnicima, pa se boje. Neke osjećaje cenzuriramo, gušimo, zabranjujemo, proglašavamo bezbožnima, a neke, one gojima štetne, potičemo. Uveli smo već neku neformalnu emocionalnu inkviziciju, a uskoro planiramo stvoriti i pravu emocionalnu policiju, koja će izvršavati naloge emocionalnog zakonodavstva. Naš je interes da se goji što više boje i ljute, da se brinu, da se međusobno sukobljavaju, da su žalosni i depresivni, da robuju niskim požudama... Ali,

neka će nam se očitovanja mržnje, bijesa i žalosti itekako naći na popisu zabranjenih djela. A osobito radosti!

Kako bismo gojskoj hulji izbili iz glave svaku mržnju prema onome što ne dopuštamo mrziti, ali i različite nama nepoćudne vidove ponašanja koje tek nazivamo mržnjom, mi smo uveli općenitu zabranu »govora mržnje«. Time goja dresiramo da ne smije biti strastveni domoljub, da ne smije čuvati svoj narod od miješanja s drugim pasminama, nadasve, da uopće ne smije prepoznavati neprijatelja (Našima dopuštamo da mrze, ali u pristojnom obliku, eda bi neprimjetnije mogli provoditi naš program), te mu se, sukladno, ne smije niti suprotstavljati. Tako prepariran, nemoćan je protiv naše akcije: mi mu činimo što nam drago, a marvinski smo mu gubec začepili da ne može zavapiti te izraziti svoje zdravo nepristajanje na naš teror. Čim goj samo zausti kako bi dao iskrenog, spontanog oduška onome što mu leži na srcu, smjesta zagalamimo: Govor mržnje! Govor mržnje! Uspjeli smo stvaranjem uvjetnih refleksa da već i sama optužba djeluje dostatno zastrašujuće, ali radimo na tome da joj što češće uslijedi i prava kazna. Uostalom, braneći goju govor mržnje, mi ga ne učimo ljubavi. Učimo ga tek da postane bezličan i mlak, nesposoban za samoobranu, beskrajno ucjenjiv i uporabljiv za naše svete svrhe, jednom riječju – zombi.

Pri ovom postupku osobito nam je važna tzv. zombizacija literature. Zahtijevamo od goja da izmijene, točnije, izbace sva ona mjesta iz njihovih pisanija u kojima se očituje ono što mi detektiramo kao mržnju. Tu spada sve ono ružno što su Marlowe, Shakespeare ili Dickens napisali o Nadnarodu, ili Tolstoj o Ciganka-ma. Na udaru su i svi ženomrzački romani, a navlastito, čuli smo već ovdje, tražimo da se Novi zavjet očisti

od mjesta u kojima se napadaju Naši, da su ubili njihovoga Boga ili da ga ni za života ni nakon smrti nisu priznali. Sve je to doduše točno, i ništa u tomu nema loše, osim što izaziva antipatije, koje nas koče u radu.

Zaglupljujemo ih i zaludujemo da se više uopće ne mogu snaći u pitanjima istine i pravde. Širimo, ne samo u filozofiji, nego u sveukupnom duhu Postmoderne, te u pripadajućim joj publikacijama, u moralu i u politici, a navlastito estetici – skepticizam i agnosticizam, pluralizam i eklektiku: sve je istina, te dakle ništa nije istina. Tu pomutnju postižemo potičući cvjetanje bezbrojnih mnijenja, intelektualnoga smeća u čijem ozračju nastaju beskrajna iscrpljujuća natezanja (no korektna, bez mržnje, molim!), isprazno zlovoljno kritizerstvo koje ničemu dobrom ne vodi.

Modeliramo goje i dresiramo, mijenjamo im narav, tako da postanu živi mrtvaci, bezvoljni objekti naše volje, mlaki i mekani pokornici, robovi bez vlastite osobnosti, – živi mrtvaci: živi tjelesno, ali duševno i duhovno pokopani. Oni tek vegetiraju, poput biljke. Mi ih nazivamo slobodnim duhovima (*open-minded*), prosvijetljenima (*enlightened*).

Stvorili smo novu ličnost: smekšanu i mlaku. Ona je uvijek pristojna, samozatajna, simpatična, sa svakim fina; ne ljuti se, ne povisuje ton, ne upušta se u sukobe (nije »konfliktna«, kako mi to volimo reći). Naš zombi nikoga osobito ne voli, ali još je manje sposoban za mržnju. Ne mrzi ni bližnjega (osim kada ga na to izravno uputimo), ni daljnjega, ne mrzi žene (ako je žena, dopuštamo joj ipak određenu nama korisnu dozu mržnje prema muškarcu, jer ju je on, kako smo je poučili, kroz čitavu povijest divljački izrabljivao), ne mrzi druge narode, rase i klase, ne mrzi čak ni samoga sebe. Dresiran je da ni pod koju cijenu ne smije remetiti mir, koji mi uspostavljamo. A sve te osobine

djeluju zarazno na okolinu, koja ih oponaša i preuzima kao vlastite. Tako preparirani, goji točno odgovaraju idealu koji nam je potreban. Oni su oblikovani po našoj meri, da nam budu poslušni i da nam služe. Oportunizam, konformizam, karijerizam ušli su im u krv. Postaju strašljivi i ucjenjivi, iskorijenili smo im ponos i čast. Poniženi su i ponizni, boje se misliti svojom glavom i strogo im je zabranjeno zahvaćati u pitanja istine i pravde (spoznaje svijeta i ispravnog ponašanja u njemu), jer se time narušava mir. Ako se i nađe netko da sebi uzurpira slobodu dostojnu čovjeka, optužimo ga da potiče svjetski terorizam.

MEŠUGE: Ja ne razumijem zašto je potrebno goje zaglupljivati i pretvarati u sužnje, kada su oni već ionako budaletine i robovi!

FILISTEJ: E baš se pravi javio! Mnogo toga Ti ne razumiješ. Ali, neka, pitanje nije loše. Jesu glupi, ali ih mi činimo još glupljima. Jesu robovi, ali ih mi dokraja porobljavamo. Nije to lako, ali mi i to možemo! Božansko umijeće, zar ne?

No, usadili smo im lažnu svijest koja im govori obratno od stvarnoga stanja: da su, naime, slobodni, dostojanstveni i sretni, te da su u posjedu istinitog znanja i pravednog života, a nadasve – iako ništa ne misle – da imaju svoje vlastito mišljenje. Zar to nije sjajno?! I zato su oni zadovoljni robovi, koji se ne bune, jer im je iskorijenjen svaki poriv za pravednom pobunom. Pokorili smo ih nježno, da to i ne primjete, inače bi se digli na otpor, kao što su to i činili (čim bi u sebi zatomili strah) u vrijeme kada smo ih tlačili otvorenim terorom. Sada bi im bilo bezopasnije usprotiviti se, ali im je zakržljao buntovni instinkt. Sa svime se slažu, beskrajno su snošljivi u strahu što će reći drugi, što će reći prijatelj ili neprijatelj, što će reći nekakav fantomski »svijet« (a to smo mi!). Bune se samo onda

kada mi to hoćemo i kada ih mi nahuškamo, ne bismo li ih iskoristili za slabljenje i rušenje njihovih još uvijek samosvjesnijih vlada.

Zombi kojeg od goja stvaramo, to je onaj naš »Novi čovjek«. Oduvijek se ljudskim naporima pokušavalo stvoriti »Novoga čovjeka«: od alkemičarskoga *homunculusa* i preporođenog kršćanskog obraćenika, do modernog »totalnog čovjeka« i Nadčovjeka. Ali, jedino smo mi, uz njihovog Boga, odista uspjeli u tom naporu. Ponovno smo kreirali kreaturu. A čim je jednom tu zombi-pojedinac, samo je pitanje dodatnog napora i vremena kada će se zaokružiti čitave zombi-nacije, pa sve do globalnoga gojskoga zombi-čovječanstva pod našom komandom, što je bilo i ostalo našim najvišim ciljem.

Umjesto ljubavi, naučavamo »političku korektnost«. Ona je neki pozitivni ekvivalent zabranjenom govoru mržnje. U propalim komunističkim ustrojima političku smo korektnost nazivali partijskom podobnošću, a govor mržnje neprijateljskom propagandom. Vidite kako se naša metodologija ne razlikuje, koristili mi komunizam ili demokraciju! Naši inženjeri duša ostvarili su neviđeni utjecaj na gojsku ličnost, koja se pokorava čim začuje etiketu što joj u protivnom lijepimo. Ne želi li biti korektna, odmah joj nametnemo osjećaj krivnje i proglasimo je za »konfliktnu osobnost«, kakvoj nema mjesta u normalnom uljuđenom društvu. Krivnja joj nalaže da se stalno ispričava: *Sorry, sorry*! To ispričavanje usadili smo im već do manije. Ispričavaju se i njihovi političari, pritješnjeni od naših općila za svaku sitnicu, a i njihov se Papa već izvolio ispričati gotovo za čitavu povijest svoje Crkve: za Inkviziciju, i za Križarske ratove, i za progone naših vještica, i za antisemitizam, i ne znam više što ne – o čemu ste čuli od mudraca Antikrista. Na neki način mi ovdje nadovezujemo na stari »teror kreposti«, koji su provodili naši buntovnici i Zidari, te zavodimo, što reče jedan naš neprijatelj, »diktaturu dobrih«. Ponašajući se politički korektno, dakako, goj uopće ne razumije kako samo provodi našu volju i naš monopol, jer smo ga uvjerili da je to što čini uistinu »moralna politika«.

Politička korektnost zapravo je stanovita groteskna karikatura tzv. dobrih manira. Ona traži da se iz politike isključe svi dublji i oštriji sukobi, traži odricanje od žešće debate, od svake ozbiljne polemike. S druge strane, ona traži osobito nježan odnos prema takozvanim manjinama: vjerskim, svjetonazornim, klasnim, rasnim, nacionalnim, seksualnim (homoseksualci, zoofili...), zdravstvenim (bolesnici od Aidsa). Svako mrštenje na manjine nazivamo robovanjem predrasudama i govorom mržnje, te silimo goje da vole i najnastranije skupine, koje za tu svrhu zapravo sami prizivamo u život. Osobito smo spretni u slijedećem: zabranjujemo svako isticanje manjinskih oznaka: npr., nitko ne smije spomenuti Židova kao Židova, homoseksualca kao homoseksualca, ženu kao ženu, jer ih time diskriminira. Takve prekršitelje naših zakona uspješno ocrnjujemo kao »antisemite«, »homofobe« i »seksiste«. Ali u isti mah mora ih spomenuti kao pripadnike manjinskih, »potlačenih« skupina, inače im se ne mogu ostvariti njihova manjinsko-ljudska prava! Tjeramo dakle goje da žive s tim protuslovljima i apsurdima, kao i sa strahom da ne bi i nehotice prekršili normu. Sve je to s ciljem njihovog potpunog izluđivanja i idiotizacije, a ujedno i svraćanja pozornosti s potreba i interesa onih koji su normalni, dakle u prvom redu njihovih naroda. Na taj način, mi korektnošću prema manjinama postižemo nekorektnost prema većinama.

Biti politički korektan znači poštovati tabue. Mi smo u međuvremenu, dakako, detabuizirali sve spolne na-

stranosti, pitanja života i smrti, gojske religije itd. O svemu je dopušteno govoriti, o zlu dobro, o dobru zlo. Ali smo uveli nove tabue. Politička korektnost zahtijeva od goja da se bezuvjetno uzdrže od kritike žene, parlamentarizma, Nadnaroda i Oaze. Ovim posljednjima je, s druge strane, načelno dopušteno napadati druge narode, ali oni to ne čine odveć otvoreno, jer je dostatno da im u potaji rade o glavi, prikrivajući svoje ciljeve retorikom o usrećivanju barbara demokracijom, borbi protiv terorizma i srodnim smicalicama.

Ako se pak goj usudi svojega protivnika napasti *ad hominem*, počinio je smrtni grijeh. I napadati *ad hominem* dopušteno je samo Našima, no oni goje nemaju potrebe osobito vrijeđati, važno je da ih uništavaju i iskorijenjuju – pa i metodama zombizacije, o kojima vam danas govorim. Goje silimo da budu korektni kako bismo ih zaglupili i ucjenjivali; ako si nekorektan, zlo Ti se piše! Ali ih time i paraliziramo zaglupljivanjem, da se od nas ne mogu obraniti. No, i sami nastupamo simpatično i uglađeno, da nas marva ne prepozna, i da nam ne razotkrije stvarne nakane.

IX.
IZRAEL ili BOG TIJELO

Ta živinčad zaspije čim se zasiti krvi, i onda ju je lako okovati.

Mislim da ćete danas svi biti zadovoljni i odobriti govor našega mudraca Izraela, koji će vam podrobno opisati kako se brinemo za dobrobit marvinskih tjelesa, kako ih liječimo, vježbamo i uzvisujemo, hahaha – vedro je najavio Vrhovni mudrac.

IZRAEL: Već dugo vremena, braćo, mi pripremamo goje da odbace svaku pomisao na onostranost, na vječnost i duhovne vrednote. Da za njih izgube volju, ali da im pomanjka i vremena. Da postanu nesposobni za normalan život u obitelji i zajedništvu, u naciji i državi, da ih razmazimo, da budu nespremni na žrtve, a time i na samoobranu. Duh je žilav, na žalost, svi to znamo. Osim toga puše gdje hoće i gdje ga ne očekuješ. Pa ipak, dobrim dijelom mi smo gamad sekularizirali i usadili joj antiduh materijalizma: tvari, ploti, tijela. Ako su siromašni, razbijaju glavu kako će se jednom pošteno uspjeti nažderati i nalokati: u takvoj glavi nema mjesta za plemenite vizije i suptilne misli. Ako smo im dopustili da se obogate, zajedno s bogatstvom dali smo im i brigu da ga sačuvaju i umnože. Zaljubljeni u novac, oni se lako zaljubljuju i u sve materijalne predmete koje se njime može naba-

viti. Petljaju čitav život oko kuća, automobila, garderobe... Sve to mora biti što veće, bolje, da ostavi dojam kod suparnika te izazove njegovu zavist.

A nadasve mora se udovoljiti vlastitu tijelu, za koje se sve te šarene ludorije i kupuju: da bi moglo uživati, osjećati se ugodno, njegovati oholu umišljenost. Kada smo goja jednom natjerali da zdušno sažaljeva, voli ili njeguje svoje tijelo, obavili smo pola posla. Kult tijela je jedan od naših najdražih i najdragocjenijih dugoročnih projekata. On nam omogućuje, ili barem znatno olakšava, i zombizaciju i bordelizaciju i poticanje te korištenje dekadencije.

Pri tom postupku važna nam je ideologija hedonizma. Površna gojska piskarala počela su u međuvremenu riječ »hedonizam« rabiti kao da znači tjelesni užitak. Ali užitak nije problem. Užitak – kada se tjelesno (ili duševno) naprosto dobro osjećamo – može biti posljedica kreposna života, ispunjavanja dužnosti, poštivanja volje Božje. Problem za njih, a uspjeh za nas, nastaje kada se od užitka tijela učini vrhovna vrednota i životni cilj. I upravo to znači hedonizam. Svaka svinja može uživati u svom blatu, ali samo čovjek može to blato proglasiti najvišim dobrom. E, to mi usađujemo marvi. Namećemo im etos pomame za tjelesnom ugodom. Učimo ih da tijelo ne predstavlja drugo doli stroj za postizanje ugode. Dok im priskrbljuje ugodu, oni tijelo vole i uzvisuju. Kada im, zbog pretjerane zloporabe, zakaže, onda se ljute, zamrze ga, pa kako bi se oslobodili boli i mržnje i za njih pronašli nadoknadu, oni svoje tijelo i nadalje tetoše i ugađaju mu. Tako nastaje začarani krug u kojemu tijelo od hrama duše, pa i njezine tamnice, postaje idol koji na goja donosi prokletstvo.

Divinizaciju tijela u gojskoj populaciji postižemo ponajprije našim općilima. Preko različitih medija, kojekakvih žurnala i vjerne nam TV, sugestivnih i agresivnih reklama, a navlastito preko tako nam korisne filmske umjetnosti (koja je već i danas dobrim dijelom u našim rukama!), tako im uporno i nametljivo namećemo mitologiju tjelesnog zdravlja i ljepote, da ne odole ni oni najbolesniji i najružniji. Tim postupkom mi ih, kao prvo, pljačkamo. Što mislite, koliko ukupno zarade naši novinari i publicisti, nadriliječnici, magovi otrovne farmaceutske industrije, kozmetičari, maseri, manikeri, pedikeri, frizeri, estetski kirurzi i ostali zaposlenici naše grandiozne industrije uništenja svijeta? No, osim što goje na taj način nemilice pljačkamo, mi sijemo među njih iluzije o savršenom zdravlju, vječnoj mladosti, neodoljivoj tjelesnoj ljepoti, odvraćamo ih od važnijih i vrijednijih životnih sadržina, a napokon, tjelesno ih zapravo uništavamo onim istim sredstvima, koja im nudimo za život i zdravlje: vježbama, dijetama, ili pak štetnim medicinskim zahvatima.

Tijelo može uživati samo ako je mlado i zdravo. Zato dakle mi gojima usađujemo i dodatni kult božanstava Mladosti i Zdravlja – ali ne kako bi u zdravu tijelu bio zdrav i duh, nego kako bi zdravo, mlado tijelo služilo samome sebi, posve potiskujući duševni i duhovni život svojega nositelja. Važno je, dakle, ostati mlad i kada se stari. Starim babama usađujemo iluziju vječne mladosti, pa im se smijemo kada se u javnosti pojavljuju polugole. Starca, koji je u prijašnjim vremenima ulijevao poštovanje svojom mudrošću i zračio strogim autoritetom – pomislimo samo na likove naših Proroka, a pogledajmo i same sebe! – u gojskim populacijama kojima vladamo sveli smo na karikaturu čovjeka, na poluidiota, bijednog umirovljenika, teret obitelji, suvišnu kreaturu koja zavrijeđuje tek progon u staračkI dom i dječju porugu. Starac je blizu smrti, tijelo mu je slabo i bolesno, pa ništa ne vrijedi kao in-

strument spolne i ljubavne naslade, uživanja u jelu i pilu, materijalne sreće uopće. Ukidanje tradicionalnog starca pomoglo nam je u poslu razaranja gojskih zajednica, njihova ćudoređa i zdravog odgoja koji počiva na strahopoštovanju.

Mladost, ako je spretno zavedemo, lako se prepušta bludu i dangubi i odvraća od svega važnog. Usto je mladost buntovna, revolucionarna, što mi koristimo kako bismo je upregnuli za nama korisne ciljeve. Osobito lijepe učinke postižemo usađivanjem kulta mladosti i tjelesne ljepote u ženu, koja je već po naravi sklonija narcisizmu, taštini, oholosti i bludu. Uvjerena kako je mlada i lijepa, te kako takvom treba ostati, ona očituje čudo od podobnosti glede naših nakana. Prvo, dakle, činimo je sebičnom, samozaljubljenom. Kako bi neprestalno dobivala potvrdu svoje ljepote, ona mijenja muškarce, što je čini nesposobnom za brak i obitelj. Muža doživljava kao slugu i stroj za stjecanje narcisizmu neophodnih novaca, a djeca su joj mučno opterećenje, pa ih, ako im uopće dopusti da se rode, zanemaruje i loše odgaja.

Muškarce huškamo na športske djelatnosti, kako bi im tijelo postalo mišićavo i atletsko. Misle da im to dobro stoji i da ih čini muževnijima, a zapravo je ogavno i smiješno. Tako mi spuštamo na zemlju umišljenost i tobožnje dostojanstvo gojskoga podčovjeka. Međutim, na naše vlastito veliko čuđenje, uspjelo nam je to nedavno i s njihovim ženama. I one su se počele posvećivati »*body buildingu*«, te gube nebrojene sate u teretanama, vježbajući na spravama kao mahnite, samo kako bi unakazile svoje tijelo monstruoznom mišićavošću, dočim im mi podvaljujemo da ih to uljepšava! Hahaha! Tu doista nismo vjerovali u uspjeh! A glede muškaraca, načinili smo od njih bedaste poklonike religije športa. Ili ih nagonimo da se njime sami aktivno

bave do besvijesti, što šteti ne samo duhu nego i njihovu ljubljenom tijelu – pa obolijevaju od specifičnih boleština i umiru mladi – ili ih pak tjeramo da šport pasivno promatraju, da im se čini kako, piljeći u prijenos nogometne utakmice, učeći pravila igre, imena nogometaša i rezultate utakmica unatrag pet desetljeća, i sami postaju šampionima lopte.

Iz športa smo izbacili sve što bi ga donekle moglo oplemeniti: religijsku i duhovnu dimenziju, kakvu je on imao u vrijeme grčkih Olimpijada i drugih natjecateljskih svečanosti. Oteli smo športu plemenitost: onečistili smo ga drogom, dopingom, povezali s grotesknim bogaćenjem športaša i pranjem novca što ga obavljaju birokratizirani športski dužnosnici. Napokon, športskim smo natjecanjima oduzeli i ono jedino što im kao masovnoj zabavi može pridodati stanovit smisao: nacionalno-simbolični sadržaj. Pobjeda nacionalne momčadi u nadmetanju, koje simbolično predstavlja ratni sukob, naime, može itekako poslužiti nacionalnoj identifikaciji, bodrenju nacionalnog ponosa, jačanju nacionalne volje. Ali, mogu li športske igre ispuniti tu svoju ulogu ako smo nacionalnu momčad pretvorili u ujedinjene narode, šarene družbe kojekakvih egzota pokupljenih iz bivših kolonija? Tako nam šport ujedno služi i za promicanje multi-kulturalizma i rastakanja nacionalne svijesti.

Mi gojima tijelo ne uništavamo samo športom, nego i medicinom. Medicina nam je toliko uznapredovala, da više nema zdrava čovjeka. Nametnuli smo gojima kult zdravlja, ali smo ih usput uvjerili kako su bolesni, svi i to teško. Za to se brine naša promičba preko svih medija. Naučili smo ih da sami ne mogu za svoje zdravlje ništa učiniti (osim onoga što im zapravo škodi, kao što su besmislene i opasne dijete, na koje nasjedaju osobito tašte žene), te ih izručujemo na milost i

nemilost medicinarima, i za najsitnije poremećaje koji inače spontano nestaju. Liječenje kod njih nerijetko je vrlo skupo, a uobičajene terapije, boravak u bolnici (okružje puno bolesnika i mikroorganizama), depresija i strah koji prate bolesnika u stopu – brinu se za to da goj na koncu doista oboli, poput onoga mladića u Davosu Thomasa Manna. Jer, pokazalo se da je niz bolesti jatrogen – izaziva ih sama medicina. Dostatno je da pomislite na čitave legije nedoučenih, nesposobnih i nemoralnih liječnika, te na štetne posljedice milijuna tobožnjih lijekova na kojima se bogati naša farmakologija. Ipak radimo na tome da, bolestan, razočaran i nesretan, goj poživi što dulje. Tako će se dulje mučiti, a i poremetiti demografsku piramidu: malobrojni mladi morat će zarađivati za masu neaktivnih starkelja. Političke posljedice ovoga neravnovjesja su neprocjenjive.

Kako bismo od tijela načinili kultni predmet, a ujedno ga ponizili i obezvrijedili, dosjetili smo se da goje natjeramo na njegovo ukrašavanje tetovažom, koje, hvala bogu Holo, među marvom uzima sve više maha. Prije je bilo ograničeno na neodgojene primitivce, a sada mu se predaju i uljuđeniji dijelovi pučanstva, uključujući i žene. Stari narodi tetovirali su se zbog istog razloga zbog kojeg se nose amuleti – eda bi se obranili od nesreće, bolesti, bilo kakvog zla. Sada smo postigli da se goji tetoviranjem uljepšavaju. Istoj svrsi službi smiješna i štetna moda bušenja rupa u tijelu (*piercing*), kako bi se u njih utaknuli sitni metalni predmeti. Tradicionalno su se bušile ženske (ili gusarske) uši radi umetanja naušnica, a crne su žene stavljale prsten u nos. Sada se gojska tijela degradiraju bušenjem posvuda, napose na opscenim mjestima, i popunjavaju se kovinom.

MEŠUGE: Ali i Naše se žene buše u Oazi i u Americi. I ne samo to, i Nadnarod je zaražen ovime o čemu mi

ovdje pričamo da smo smislili protiv gojske marve. Zar nema i među Našima hermafrodita i dekadenata? Nastupaju i na njihovim glazbenim festivalima.

IZRAEL: E moj brate! Znam da si blesav, ali da Ti ipak odgovorim, radi okupljenih mudraca i radi Naših. Pa sigurno da si točno zapazio. Moramo valjda nešto i pretrpjeti radi konačne pobjede. Nismo ni mi izolirani od svijeta kojim upravljamo, koliko god da se ograđujemo raznoraznim zidovima. Ali jedno pamtite svi: Nevolje koje gojima stvaramo nas nikada ne će posve obuzeti. Mi smo od drugog materijala. A, što je osobito važno, nas čuva i čisti neprekidno ratno stanje u kojemu se nalazimo. Ratujemo u Oazi, ali i izvan nje, protiv čitava svijeta! To je jamac našeg zdravlja i naše vječne mladosti!

MUDRACI su ove energične govornikove riječi popratili burnim pljeskom i pokličima odobravanja.

IZRAEL: Dopustite mi, braćo, da se vratim na temu i privedem ovaj govor kraju. I egipatske su mumije bile tetovirane, ali one su se time nakon smrti pripravljale za vječnost. Sada se goji tetoviraju kako bi im tjelesa bila privlačnija u vremenu, kako bi ih se otelo smrti. Zato ih i balzamiramo: naše moderne gojske mumije ne izražavaju vječni trijumf nad smrću, nego trijumf prividno vječnoga zemaljskog života. Ne damo da ode u smrt njihov kolovođa, nego ga prepariramo i stavimo u izlog, neka uživaju u njemu kao da je još živ. Odnedavna im otvaramo i mogućnost hibernacije, dubokog zamrzavanja tijela, eda bi se ono otopilo u nekom budućem, naprednijem vremenu i nastavilo svoj vječno mladi i neuništivi materijalni, zemaljski, tjelesni život.

Još više nego tetovažom, međutim, njihova im tjelesa pretvaramo u umjetnički materijal oslikavanjem. Tijelo zamijenjuje slikarsko platno. Važno je da tijelo

za tu svrhu mora, dakako, biti golo, čime pojačavamo i efekt bludničenja. Isto činimo u filmu (ozbiljnom filmu, ne samo u porno-šundu!), pa i kazalištu, a odnedavna čak i u baletu i operi: uvodimo gola tjelesa gojskih žena, rjeđe i muškaraca, a nastojimo da što češće budu uporabljena i za izravne spolne radnje pred publikom. Još su malo stidljivi i opiru se, ali ne će zadugo! Tako pod krinkom umjetnosti rabimo tijela za promicanje bluda. I, molim vas da imate u vidu ovo: mi pritom tijela ne prikazujemo, kao u tradicionalnom slikarstvu ili kiparstvu. Mi njima ne izražavamo druge sadržine, kao u glumi, koja koristi i tjelesne kretnje. Ne, mi ih naprosto doslovce rabimo kao umjetničku sadržinu. Činimo to u međuvremenu i s mrtvim tjelesima. Jedan nama drag njemački umjetnik, čak je neki barun, što li, guli kožu s muških i ženskih pokojnika, te ostatke njihovih lješina preparira i aranžira kako bi ih pretvorio u začudne umjetnine.

Stanoviti umjetnički dojam postižemo i pretvaranjem tijela u reklamne panoe: dovučemo goja pred TV-kamere, ili ga, ako je športaš, odjenemo kričavo poput cirkusanta, i na njega nalijepimo reklame za Coca-Colu ili cigarete... Znam, znam, Mešuge, već vidim što kaniš reći! Cigarete više ne reklamiramo kako bismo ispali moralni, a istodobno lakše promicali ono što je od cigareta štetnije. Nije važno, nešto se tijelom reklamira. Vlasnik tijela zaradi svoje, ali mi još više, a njegovo je dostojanstvo ismijano. I za kraj jedan osobito simpatičan primjer: Neki se ludi goj dosjetio – i sada će njegov primjer postati školom – i pretvorio se u tigra. Da, tigra, što me gledaš, Mešuge?! Tetovirao je cijelo tijelo tigrovim bojama i prugama, podvrgnuo se plastičnim operacijama kako bi mu lice poprimilo mačji izgled, mislim da su mu presadili i rep, dotjerao je zube-očnjake, a tu su valjda i neki metalni umetci,

ili barem oštre pandže. Čovjek je sveden na tijelo, ovoga puta tigrovo, a tijelo na objekt, na predmet medijske i znatiželjničke pozornosti. Radit ćemo na tome da naskoro dobijemo čitave armije ljudi-krokodila, ljudi-majmuna, žohara (u stilu »Gregor Samsa«), štakora, crva, te žena-krava ili žena-zmija. Dali smo im pravo na slobodan odabir životnog stila, valjda će nam barem biti zahvalni!

X.
JUDA ili BORDELIZACIJA

Njihova je mladež pokvarena preranom razvratnošću.

Kada je Vrhovni mudrac najavio temu, MEŠUGE je odmah skočio i kazao: Mene je sram slušati o takvim stvarima. Mogu li izići van, dok vi ne dovršite?

VRHOVNI MUDRAC: Vidi, vidi! Sram Te je slušati kako uništavamo marvu! Kako Te nije sram da te je toga sram! Sjedi tu, šuti i slušaj! Dobro znaš da smo svi obvezni pribivati sjednicama, nema iznimke. Brate, započni!

JUDA: Veleštovana sionska braćo, znameniti mudraci! Sve smo učinili, sve činimo i činit ćemo i nadalje – tako mi bog Holo pomogao! – da od goja načinimo živinče. Ali, on treba biti i gori od životinje, koja zapravo nije ni dobra ni zla. On kao čovjek treba živjeti životom životinje, a to je najgore, jer time izdaje svoje ljudsko poslanje.

Nema boljeg načina – svaka čast svima vama i vašim slavnim Odjelima – ali najbolji je način da se to postigne, zahvatiti u njegovu spolnost, prikazati je kao najvažniju stvar na svijetu, kao preduvjet osobnog ispunjenja i životnog smisla, obuzeti ga njome bezostatno, pretvoriti ga u nesretnog, prinudnog razvratnika, prožeti mu čitav život bludom i sodomijom, učiniti ga nastra-

nim, prostituirati ga u svim njegovim očitovanjima, na svakom koraku. Zahvaljujući urođenoj snazi spolnoga nagona, kao i uznapredovalom procesu sekularizacije, zamiranju duha, procvatu materijalističke civilizacije – mi smo, eto, uspjeli i u ostvarenju nakane da ponosnog i umišljenog goja, uzvišenijega od samih anđela, samosvijesnog, slobodnog i tvoriteljskog, stvorenog na sliku i priliku njihova Boga, – svedemo na spolovilo – a mogao bih uporabiti i nepristojniju riječ.

Pravi je trenutak našega najodlučnijeg nastupa došao kada je jedan od Naših izumio svetu nam Pilulu. Taj je genijalni, epohalni izum, tek on, uistinu revolucionirao spolnost, i tako doslovce širom otvorio vrata Seksualnoj revoluciji. Spolno ćudoređe već je bilo poljuljano, jer smo im prodali nauk o individualnom užitku kao mjeri svih stvari. Naravni stid – kao branu protiv svođenja našega tijela na objekt, a ličnosti na tjelesnost – već smo uvelike bili razorili, što je i samo po sebi veličanstvena pobjeda. I tada dolazi Pilula! Jeste li svjesni što to znači?! Ma, kakvi prezervativi, kakve spirale! Pilula!!! Najednom je sve dopušteno i sve se susljedno mijenja. Žena guta Pilulu i ne boji se više djeteta; može se, dakle, opušteno i spokojno prepustiti bludu. Majku pretvaramo u prostitutku, koje li uzvišene alkemije, ha? Ta promjenjena uloga usađuje ženi novu samosvijest, ona počima birati muškarce za trenutačnu zabavu, ponaša se dakle kako su se nekoć ponašali muškarci. Sada ovi postaju ovisni o njezinoj milosti, prilagođavaju se njezinim zahtjevima i pokoravaju njezinoj volji. Jednom riječju, poženstvenjuju se! Pilulom smo postigli da spolovi postanu sličniji, stavili smo u pogon hermafroditizaciju! I sad neka mi netko kaže da to nije revolucija!

Seksualnu revoluciju, poput svake revolucije, ubrzo smo pretvorili u diktaturu i teror. Nametljivi smo,

agresivni i dosadni. Napastujemo, nadražujemo, zavodimo, promičemo. Djelovanjem društvovnog konformizma, nitko nam ne može odoljeti. Staro i mlado, muško i žensko, crno i bijelo: svakome je samo koitus na pameti. Ti blesani ostavljaju dojam kao da su tek u XX stoljeću otkrili spolne blagodati, kao da su u prošlosti doista rode donosile djecu. Važno je da ionako ogoljenu, osamostaljenu spolnost – osiromašenu kako od popratne emotivnosti, od sve složenosti muško-ženskih odnošaja, tako i od cilja razmnožavanja, korištenu tek za svrhu kratkotrajnog i dvojbenog užitka – serviramo u što nepristojnijem obliku. Oslobađamo ponudu seksa i zadnjih preostataka ljepote i ukusa. Nastojimo provocirati, šokirati, skandalizirati, iako moram reći da nam je to u međuvremenu sve teže. Stvar pomalo i dosadi, a varijante nisu neiscrpne. Pa ipak pokušavamo izrabljivati seks u svim njegovim šarolikim varijantama, koliko god ih uspijemo iscijediti.

Od seksualnih sadržina najvećim dijelom žive naši mediji, kao i izopačena umjetnost što je hrpimice proizvodimo, kako onu otvoreno vulgarnu, tako i onu koja je jednako vulgarna, ali je mi prikrivamo naizgled estetskom vanjštinom. I umjetnost i običan život prožimamo žargonskim prostotama spolnoga značenja. Naši su dečki razvili čitavu filmsku industriju u Hollywoodu, koji je postao uzorom za cio svijet. Preko filmske umjetnosti (koliko god da je naši neprijatelji protiv naše volje uspiju izrabiti i za sporadično prenošenje ozbiljnih ćudorednih poruka) sustavno širimo propagandu bludnosti. Na prigovore, uzvraćamo kako ti filmovi tek odražavaju stvarno stanje i običaje. Ali to stanje i te običaje zapravo mi proizvodimo, uz ostalo baš i sredstvima filma.

Ni znanost ne zaostaje kao poluga bordelizacije; pomislite samo na sulude, manipulirane ankete o

spolnosti što ih provodimo u svako doba, na svakom mjestu. Svi moraju doznati, primjerice, koji položaj preferiraju marvinske kućanice i tipkačice, vole li same ili s drugim, sa ženom ili muškarcem, sa čovjekom, ili možda ipak radije s njegovim najboljim četveronožnim prijateljem. Uostalom, proširili smo diljem kontinenata nauk i praksu psihoanalize, koju je izumio jedan od Naših. Ona tvrdi kako je korijen svih naših duševnih smetnji u području spolnosti, pa kroz terapeutsku praksu također u prvi plan stavljamo ono seksualno. A valja znati da nam je psihoanalizu uspjelo učiniti silno popularnom zahvaljujući našoj promičbi po kojoj je svaki čovjek manje ili više duševno poremećen.

I u prijašnjim vremenima, uvijek je bilo žena koje su se prostituirale – zbog siromaštva, jest, ali još više zbog tjelesnih strasti (jer siromaštvo i glad se mogu izdržati, može se otići i u samostan!). No, prostitucija je bila satjerana u posebne gradske četvrti, ali i u neku vrstu čudorednih oaza, gdje je, proganjana, kažnjavana ili tolerirana, u svakom slučaju smatrana nečim ružnim i nepoćudnim. Od kada mi vodimo glavnu riječ u svijetu, prostitutki u doslovnom smislu možda i nema više nego prije, ali se njihov zanat sve manje smatra čudorednim prekršajem, a kamoli grijehom. Uspjeli smo i prostituciju prikazati kao jedan od ravnopravnih alternativnih načina vođenja života, kao častan, štoviše poželjan i krepostan način zarađivanja kruha. Od svinjarije učinili smo skoro pravilo i normu. Pritom nam koristi naša lažljiva i zavodljiva terminologija: grijeh i porok nazovemo »progresivnim«, »modernim«, u čemu se ne smije zaostajati ako se želi biti »suvremenom«, »slobodoljubivom« ženom, i stvar je riješena. Seksolozi spolne ispade, pa i ovaj, pozitivistički relativiziraju, kao eksperti stvar promatraju s onu stranu moralnoga, a vjerskim propovjednicima se smiju kao

natražnjacima i moralistima. Radimo na legalnom organiziranju i udruživanju prostitutki, potičemo ih i hrabrimo, kao i ostale tipove bludnika i nastranih, i sve to nazivamo borbom za ljudsko dostojanstvo i čovjekovo samoostvarenje. A nositelje zdravog otpora protiv prostitucije, kao i čitavog našeg programa bordelizacije, nazivamo zadrtim reakcionarima, robovima nadvladanih predrasuda. U isto vrijeme prikazujemo prostituciju kao privatnu stvar, koju država čak i ne bi trebala otvoreno pomagati, kako se sirote prostitutke ne bi »stigmatizirale« i »getoizirale«. Koje li genijalnosti! Pa tko nam se onda može usprotiviti? Tko nas može pobijediti, ha?

S druge strane, potičemo rascvat paraprostitucijskih zanimanja, u koja ubrajamo sve vrste zarađivanja uporabom vlastita tijela. To ne mora biti potpuno spolno podavanje. Tijelo se može samo pokazivati, izravno (*strip-tease*, kazalište, *happening*, instalacija...), ili preko slikovnih medija (fotografije i filma). Čitave legije mladih djevojaka danas žive od takvih, u biti nedvojbeno prostitucijskih poslova: kao »fotomodeli« i »glumice«, razne *missice*, TV-najavljivačice, voditeljice, manekenke i njima slične. Organiziramo nacionalne i internacionalne izložbe, sajmove žena. Svi se ti poslovi odvijaju u znaku posvudašnje pornografije, koja je postala čitava jedna unosna industrija. Mnogi su Naši zahvaljujući njoj stekli veliki imetak. A njezina korist za našu stvar neprocjenjiva je. Ne samo što njome dodatno potičemo seksualizaciju i bordelizaciju, dakle duhovno i čudoredno propadanje gojskih zajednica, ne samo što ženu svodimo na objekt požude, nego i same muškarce, konzumente, ponižavamo, banaliziramo im spolnost, a preko zasićenosti i dosade što ih stvara neograničena, neprekidno nametljiva ponuda, činimo ih impotentnima. Rezultat je...

MEŠUGE (*revno se javlja i krasnoslovi*): Rezultat je – manje rođenih gojića!

JUDA: Haha! Javio se ipak, ne srami se više. Dobro je, dragi, dobro je, lijepo si to ovoga puta rekao.

Posebno je veselo to s manekenkama. U početku, one su na svojim revijama naprosto trebale odjenuti neke dijelove garderobe iz tekuće produkcije, kako bi zainteresirane navele na kupnju. U međuvremenu, one oblače isključivo ekscentričnu, nastranu odjeću koja i nije predviđena za masovnu proizvodnju i nošenje, nego za udivljeno gledanje. Modne revije, kojima smo preplavili gojski svijet i njihove medije, predstavljaju neku vrstu »umjetničke« priredbe koja služi bezgraničnom očitovanju narcisizma i ekshibicionizma (u našoj klasičnoj psihoanalizi: parcijalni spolni porivi koji, osamostaljeni, predstavljaju nastranost!), njegovanju kulta tijela i stvaranju ozračja prikladnog za procvat prostitucijsko-homoseksualnih sklonosti.

Izmišljamo što više opscenih »estradnih« zvjezdica, koje se karizmatski nameću blesavoj gojskoj publici, uništavaju joj stid i potiču je na razvrat. Kao primjer spominjem vam onu inače pomalo suludu ženicu djelomice naše krvi, koja putuje po svijetu misionirajući feminizam, globalizam (»svijet bez granica«, jer koitus, kao ni biznis, ne znaju za granice ni za rase!) i seks, kroz svoje neukusne i nepristojne »vaginine monologe«.

Koliko god možemo, nastojimo za tu vrstu besramnosti predobiti i muškarce, kod kojih bavljenje njome i pretpostavlja, ali i pospješuje, homoseksualno-feminine crte ličnosti, što ih, u usporedbi sa ženskim kolegicama, još dodatno unižava. Plaćamo im i posebnu socijalnu pomoć kako bi mogli ostvariti svoje ljudsko pravo na prostituciju i pornografiju. Svi ovakvi, i muški i ženski, uživaju u gojskim naseobinama veliki ugled,

postaju slavni i mlate ogromne novce. Bludnice postaju uzori kojima od malena zavodimo nove kontingente gojskih curica, pretvaramo i njih u bludnice, te tako razbijamo obitelji i uništavamo žrtvama duševno i moralno zdravlje.

Draga sionska braćo! Ostalo mi je još da vam opišem dva osobito nam važna oblika bluda koji su se pokazali djelotvornima na razaranju gojske ološi. Prvo mi dopustite koju riječ o znamenitoj *pedofiliji*, čijoj smo se obradi zdušno posvetili baš u najnovije vrijeme. Nastrane ljubavi, štoviše, tjelesne pohote usmjerene prema djeci bilo je pomalo oduvijek, baš kao i svih zala. Ali, mi smo toj praksi dodali novu kvalitetu (a bogme i kvantitetu!). Mi pedofiliji ciljano dajemo veliki publicitet. Svaki pojedini slučaj te gnjusobe mi zabilježimo uz sve pripadajuće mu pojedinosti, razglasimo i dramatiziramo na stranicama našega žutotiska, ali i ostalih općila. Tim postupkom mi nju zapravo induciramo, izazivamo, umjetno proizvodimo; sugestivno djelujući, potičemo je tamo gdje je inače ne bi bilo. Jednostavno dajemo ljudima ideju. I doista, postigli smo da je pedofilna pošast poprimila neviđene razmjere. Njome dodatno uništavamo integritet gojskoga stvora, i, što je najvažnije, tjeramo ga u zločin, činimo ga optuživim i kažnjivim. I onda dižemo histeričnu paniku. Progonimo one kojima, u liberalnoj demokraciji, više ne možemo pripisati politički zločin ili verbalni delikt. Posebnu poslasticu predstavlja nam uvaljivanje pedofilije – stvarne, a najčešće izmišljene – kršćanskim popovima, koji toliko moraliziraju protiv grijeha. To odmah dajemo na velika zvona preko vjernih nam općila. Ako ništa drugo, nek se Crkva pravda. Tako je uništavamo ćudoredno i financijski (novci za odvjetnike, odštete...), a vjerski je posve dezavuiramo. Vjerujem da će se na pravni vid još vratiti i brat Savao, kada bude govorio o našoj manipulaciji pravosuđem.

Pedofiliju montiramo i prikazivanjem slika i filmova malih curica, koje nagonimo da oponašaju svoje odrasle uzore šminkom i frizurom, izazovnim kretnjama, opscenim temama i napjevima i sl. Time udovoljavamo pedofilnim sklonostima onih koji s njima rade, a potičemo, pa i stvaramo, pedofilne porive i kod gledatelja. Tako pedofiliju konstruiramo mi, eda bismo, kada se proširi, za nju krivili goje. Jednoga smo doveli u stanje da siluje i ubije vlastitu malenu kćerkicu, od koje je prije, za neki TV-natječaj, načinio našminkanu *missicu*. Samo mi nemojte reći da to nije lukavština prvoga reda! I još jedno: U prve redove borbe protiv pedofilije guramo kao najglasnije upravo one babe paklenjače, koje tako silno vole djecu, da ih još u majčinoj utrobi, nerođene, masovno tamane. Vrhunac perverzije, hahaha! Perverzniji smo od njih, morate priznati! I opet: suvišno vam je i pričati koliko time zarade Naši (odvjetnici, socijalni radnici, kojekakvi »pedagozi«, borci za dječja prava i ostali). Zato nastojimo da svaka gojska zemlja ispuni našu pedofilnu kvotu: ne smije podbaciti!

No, mi ne ostajemo na tome da djecu pretvaramo u (stvarne ili navodne) spolne objekte; oni moraju biti i spolni subjekti. Nastojimo što mlađe gojiće uvesti u tajne spolnosti, i to na grub, mehaničan način, hladnom školskom podukom o toj tjelesnoj vještini. Na taj način, činimo nasilje nad njihovom intimom, osjećajima, idealima, maštom, čežnjama, tajnama, pravima i nedodirljivošću djetinjstva... Ma. što da vam pričam, svodimo im nakot od djetinjstva na strojeve za postizanje jeftinog, bijednog užitka.

Drugi vid bluda koji sam još najavio zovemo sodomijom, sodomizmom. No, bolje ga je zvati *zoofilijom*, jer one dvije riječi odnose se uopće na sve grijehe bludnosti, po znanom vam gradu Sodomi. O čemu je riječ? O ljubavi prema životinjama, uključiv i spolni odnos. Nastojat ćemo ga okruniti i zakonitim brakom. A silovanje životinje, recimo koze, već sada nemilice progonimo, vodeći računa i o mogućim duševnim bolima što ih je pretrpjela. Nije tu na djelu sklonost Božjem stvorenju, uz osjećaj obveze da ga se zaštiti od razornog djelovanja moderne tehnike, civilizacije i onečišćenja okoliša. Naprotiv, to štetno djelovanje mi sami potičemo i brinemo se da kroz njega stradaju i životinjske vrste. Nama je do nečega drugog, do toga da bolesnim odnosom spram životinje izopačimo gojskoga čovjeka. Navukli smo ga na neopoganski kult životinja, na zoolatriju. Smislili smo i proširili parolu: tko ne voli životinju, ne voli ni čovjeka. Glumimo nježnost i čuvanje Božjeg stvorenja, dočim istodobno genocidnim abortusom tamanimo »krunu stvaranja« – gojskoga podčovjeka! Zapravo onaj koji nastrano voli životinju, čini to jer ne može voljeti čovjeka, pa na njegovo mjesto stavlja životinju. Tako naša zoofilija izravno radi protiv sklada i solidarnosti u gojskim nastambama. Pa i sami znate što smo sve napravili: pasji manikeri i pedikeri, i frizeri i odjeća, taksiji, pasji onkolozi i kirurzi (koji im usađuju umjetne kukove), životinjska groblja, ljudsko-životinjski liječnici i psihijatri, pasje biografije...

MEŠUGE (*smije se*): Vau, vau! Smiju se i MUDRACI.

JUDA: Usađujemo gojima naviku da psa nazivaju sinom, a mački dovikuju: mama te zove. Preko medija uvjeravamo goje da životinja možda vrijedi više od čovjeka, i uvijek nalazimo njihove budale koji takve bedastoće prihvate i dalje raznose. Tako zaludujemo i izvrgavamo ruglu gojsku marvu, koja se umišljeno diči svojim podrijetlom od njihova Boga. A naravno, i na zoofiliji lijepo zaradimo. No, veliki otpor doživljavamo još u arapsko-islamskom svijetu: sjećate se kako je

onaj Iračanin postrijeljao skupinu Amerikanaca koja mu je upala s psom u kuću. Ali eto, radi se...

Dopustite mi kratki zaključak: Učinak naše marljivosti sastoji se u tome da nije više sramotno predati se nezauzdanom razvratu, naprotiv, sramotno je postalo ne pristajati na njega, odricati ga se, držati do integriteta i dostojanstva svoje ličnosti. I ovdje se, kao i u politici, pokazalo: što više liberalizma, to više tiranije. Naše žrtve višestruko pate. Tjeramo ih u grizodušje ili licemjerje, zbunjujemo ih, odvraćamo od svega važnoga, razbijamo im ljestvicu vrednota, a napokon ih još i progonimo i kažnjavamo zbog različitih vidova razbludnosti. Mnoge skončaju u drogi, depresiji ili samoubojstvu.

A neke, bogme, i krepaju – od velepošasti *Aids*, te bolesti na smrt i bolesti na bolest, *meta-bolesti*, koja razaranjem tjelesne samoobrane otvara mogućnost nastajanju bilo koje pojedine bolesti. Ona je skrajnja posljedica i ujedno vrhunac naše seksualne revolucije. Neki misle da smo je stvorili koristeći one afričke majmune. Možda. Dopustite da to ostane moja slatka tajna, moja i mojega Odjela. Ali mi priznajte da je ideja genijalna. A i jednako genijalnu terapiju nudimo; prezervative i prosvjetiteljstvo – kao da tu bolest upravo plitko, humanističko, hedonističko prosvjetiteljstvo nije i stvorilo! Živio *Aids*! – njime smo zarazili ne samo goje, gojinke i gojiće, ne samo njihova tjelesa, nego i čitav njihov ogavni marvinski svijet! Nezaraženi homoseksualci već dobivaju kompleks niže vrijednosti pa u našem tisku oglašavaju da traže partnera koji će ih konačno zaraziti i time uzdići u društvo pravih ljudi. Tako smo od gnjusne boleštine, koja ih ponižava, muči i ubija, stvorili znak ranga na socijalnoj ljestvici. I da nam onda netko kaže kako nemamo smisla za humor i kako nismo sposobni vladati svijetom!

XI.
KAIN ili FEMINAT I HERMAFRODITIZAM

Naše ženturače zavode goje na mjestima za užitak. Ali tu spadaju i takozvane dame iz društva, koje za onima ne zaostaju po lakoumnosti i luksusu.

Otvarajući sjednicu, Vrhovni je mudrac sažeto rekao: Njihov Bog stvorio je muškarca i ženu različite (a ženu je stvorio od muškarca, a slijedeće žene sve do danas – od naše Eve). Različiti su zato da bi se skladno dopunjavali, što su i činili u zdravim vremenima. Mi pak, uime našega velikoga boga Holo, poništavamo tu razliku, izjednačavamo spolove, eda bismo među njima zapalili rat. Izmislili smo i – muški klimakterij, izrugujući se činjenici da je zdrav muškarac do smrti potentan i plodan. I sada su muški goji uistinu počeli patiti od tobožnjih »klimakteričnih tegoba! Hahaha! Ali, dobro. Brat Kain!

KAIN: Braćo mudraci, šalom! Samo jedna primjedba na ovo što je uvodno rekao Vrhovni mudrac: Zapalili smo rat između prirodne žene i muškarca, ali i između feministice i normalnog muškarca. Jedini kojima dopuštamo međusobni sklad jesu hermafroditi – dakle, muškobanje žene i ženstveni muškarci.

Ali, na temu! Još od velikoga prevrata što su ga Naši proveli pred više od dva stoljeća, radili smo na velevažnoj zadaći: na širenju feminizma i uspostavi feminata. Valjalo je, dakle, pokrenuti žensku križarsku vojnu protiv muškarca i svrgnuti ga s vlasti (ne samo političke), te na njegovo mjesto postaviti ženu, ali u međuvremenu unakaženu pretvaranjem u polumuškarca. Uspjeli smo mase gojo-ženske populacije uvjeriti u to da se čitava povijesna prošlost sa ženom okrutno poigrala, ne davši joj da bude slobodna i tvoriteljska. Cjelokupnu povijest prikazali smo kao razdoblje muškoga nasilja i nasilne prevlasti nad ženom. Tuvili smo joj u ptičji gojski mozak kako su samo zločesta zavist i tiranska vlast muškarca uzrokom da nije bilo ženske politike i filozofije, ženske sinfonije ili drame. Sve što ženu po njezinoj naravi razlikuje od muškarca (a toga ima mnogo, da vam sada ne pričam, jer i sami znate!) nazvali smo plodom umjetnih uredbi, s ciljem da se ona podjarmi i postane predmet nesmiljenog izrabljivanja. Na taj način izopačili smo bezbrojne žene, pretvorili ih u nezadovoljne, nesretne, depresivne, frustrirane, ogorčene spodobe koje čitav svoj kukavni život posvećuju njegovanju mržnje spram muškarca i upornoj borbi protiv njegove tobož uzurpirane uloge u društvu.

U početku smo nastupili lukavo i oprezno, povezujući »žensko pitanje« s velikim revolucijama kojima smo kumovali: građanskom i komunističkom. Počeli smo prosvjetiteljskom pričom o »ženskim pravima«. Dosta nam je bilo zatražiti za žene uvođenje prava glasa, dakle postići da ih se pomalo počne uključivati u svijet muške politike. Čitavo XIX stoljeće pripremali smo taj udar, da bi negdje u doba I Svj. rata nacrt bio proveden u djelo. Jedna po jedna gojska država, po zakonu domino-kocaka, popuštala je pred sufražetskim zahtjevima, i ženama velikodušno odobravala časni status biračica. Ovo postignuće silno je doprinijelo razbijanju gojske obitelji: obitelj se počela cijepati po strankama kojima se priklanjaju pojedini njezini članovi, a žena se, pravom da bira i bude birana, postupno odvojila od kuće, izdala muža i djecu, prepustila ih na milost i nemilost samima sebi.

Osobito nam je, djelovanjem feminističke ideologije, pošlo za rukom ženi ogaditi upravo njezino izvorno poslanje – materinstvo. Rugamo se majčinstvu, žene koje su ostale vjerne svojoj naravi ismjehujemo kao reakcionarne »strojeve za rađanje« pod muškom komandom, i na sve im načine tuvimo u šuplju žensku gojsku glavu kako će kao supruge i majke promašiti svoj životni smisao, koji im je pak zajamčen ako se odaju kakvom pozivu (recimo kao čistačice, tipkačice, žurnalistice, profesorice ili doktorice). Umjesto djeteta nudimo joj čitavu paletu naše kontraceptivne ponude: našu *antibaby*-pilulu, »spiralu« ili sterilizaciju, a o majci i kraljici svih kontracepcija – pobačaju – da i ne govorim (uostalom, željno očekujemo o toj temi čuti našega veleumnog brata Šila!). Kako reče jedan naš ljuti neprijatelj, pilula i kondom postali su srp i čekić kulturne revolucije. I tako se gojinka oslobađa i emancipira, što će reći – odaje se bludu i promiskuitetu, dočim mali gojići, ako se slučajno rode, iskorijenjeni iz normalnoga obiteljskog gnijezda, postaju lakim plijenom naše obradbe.

No, da se vratim na kratki historijat naše feminističke subverzije. Nakon što su dobile pravo glasa, lako nam je bilo da žene korak po korak uvučemo u sve oblasti javnog života. Gdje bi zapelo, izmislili smo »ženske kvote«: naši parlamenti posvuda izglasavaju zakone koji prisiljavaju na zapošljavanje žena, bez obzira na njihove kvalitete i sposobnosti. U nizu zemalja

žena kao žena ima prednost, što se mora istaknuti i na natječajnim oglasima. Dočim ženu odvlačimo od kuće, muškarca pak poučavamo da mu je preuzeti žensku ulogu: održavati dom, prati rublje i suđe, prati i uzgajati gojsku deriščad. U nekim nam je zemljama uspjelo, a u ostalima će nam uspjeti, zakonski natjerati muškarca da obavlja kućne poslove, i u slučaju neposluha zakonski ga goniti pod prijetnjom ozbiljne kazne. Od spolova smo dakle učinili karikature, izopačili ih, hermafroditizirali, pretvorili u predmet podsmijeha svih onih koji su još ostali zdravi.

Žena koju stvaramo hladna je, cinična, afektirana, sebična, ohola. Stvorili smo od nje, kako reče neko piskaralo, »oporbeni spol«. Ne podnosi svoju žensku ulogu, ne pristaje ni na kakvu žrtvu za muža, djecu, obitelj. Zadrta je, zagrižena; samo su joj njezina »prava« na pameti. Hoću reći, njezina prava po uzoru na muška prava. Ženu navodimo da postane muškarac. Ali smo u međuvremenu pokrenuli jednu drugu, premda s ovom uskladivu struju u feminizmu: oslobađamo ženu kao ženu. Znači, žena može i treba biti ženstvena, u smislu *vampa*, žderačice muškaraca. Kada se ova dva tipa feministice (muškarača-sifražetkinja i samosvijesna bludnica) povežu u jednoj osobi, nastaje eksplozivna smjesa koja je u stanju razoriti gojski svijet! Kako to izgleda, pokazuje vam primjer jedne feminističke udruge, koja je sebi upisala u program rezanje muških spolovila. Iskoristiti, pa rezati. U tom smo stvorenju što ga prizivamo u život obnovili nešto od karaktera starih Amazonki.

Obnavljamo i matrijarhat, dovodimo žene na vlast. Izrugujemo se ponosnoj, umišljenoj gojskoj politici: svakim danom u nekoj novoj zemlji za šeficu države ili vlade, ministricu vanjskih poslova, dođe žena.

MEŠUGE: Pa zar nismo imali jednu i u Oazi?

KAIN: No dobro sad. Moramo i mi nešto progutati, moramo i primjer dati. A ona na koju misliš ionako je bila muškarac.

Ali, važno je da mi, putem naše feminističke propagande, uvjeravamo goje oba spola kako su ženske vladavine nježne, majčinske, feminine. Tako ih spretno zaludujemo da se i ne sjete kako su neki od najkrvavijih povijesnih vladara bili – žene: sve te Elizabete, Katarine i Marije, a mogao bih spomenuti i našu Ester. Znamo i da su žene u graničnim situacijama, kada okolnosti daju maha koljačkim strastima, daleko okrutnije. Žene na vlasti nisu ništa miroljubivije nego muškarci, a ako su lišene jakih muških savjetnika i nešto više muških sastojaka u svojoj psihofizičkoj konstituciji, sigurno ne će vladati bolje od muškarca. Postavljajući ih gojima za predvodnice, mi tjeramo šegu s ponosnim gojima i slabimo im državne ustroje.

Feminističku ofenzivu, međutim, uklopili smo u širu frontu lijeve subverzije, kojom iznutra razaramo gojske zajednice. Koristimo još i različite pokrete usmjerene protiv zdrave i jake države, kao i protiv naravnih očitovanja ljudskosti: anarhizam, pacifizam, homoseksualizam...

Dajte da još progovorim o ovom posljednjem, jer je i on neka vrsta požeńčenja, a za nas je od iznimne važnosti. Homoseksualnosti je, dakako, uvijek bilo, nekada se smatrala bolešću ili grijehom, nekada se tolerirala, ali nikada prije našega djelovanja nije bila pokret. Nekoć smo i mi podupirali strogi progon, kako bismo nepoćudne obilježili kao nastrane i tako udaljili iz društva. Zaključili smo da to vodi zloporabama i više šteti negoli koristi, pa smo promijenili taktiku. Danas od homoseksualnosti činimo ne samo jedan među mogućim ravnopravnim izborima (nazivamo to slobodom za seksualnu orijentaciju), nego i nešto poželjno.

Radimo na tome da se homoseksualci okupljaju, organiziraju u udruge i pokrete, samosvjesno izlaze u javnost. Masovno priređuju izazovne, ogavne, prostačke mimohode i »parade«, što privlači veliki broj pristaša, homo-konvertita, kako ih mi nazivamo. Provodimo agresivnu homoseksualnu propagandu i agitaciju (sjećate se: *agitprop*!), i tako navodimo gojske bedake da je pomodno i masovno prihvaćaju. *Agitprop* nam nerijetko vode normalni muškarci i žene, naši agenti; jer, mnogi pravi homoseksualci ipak se još stide. Imamo i slavne ljude iz Naših redova koji se, premda normalni, javno prikazuju homićima. Tako mi homoseksualnost montiramo, induciramo. Preko svojih glasila onda objavljujemo rezultate svoga uspjeha, pa ih, dakako, i žestoko pretjeramo. Tvrdimo da je već 10–20% homoseksualaca u gojskoj marvi (a teško da će ih, onih urođenih, biti više od 1–2%, kao i uvijek u prošlosti). Kada to doznaju šuplje glave koje se do sada nisu dale navući na »promjenu orijentacije«, to djeluje i na njih kao neka vrsta obveze da se i sami priklone naprednom trendu... i tako nastaje začarani krug.

Militantne homoseksualce infiltriramo u kulturu (osobito kazalište, »estradu« i »show-business«), ali i u politiku. Uspjeli smo da nam otvoreni homosi u nizu važnih gradova postanu gradonačelnici. Slijede ministri, premijeri i šefovi država. Naskoro ćemo, prema postotcima koje izmišljamo i stvaramo, uvesti i kvote: recimo, 20–30 % zaposlenih u nekom području, članova parlamenta ili sveučilišnih profesora, morat će biti homosi.

Pitate se zašto nam je to važno. Pa, kako ne bi bilo važno! Razbijamo gojski ponos, moral, vrednote, kulturu. Zaražavamo ih sidom. Ponegdje će još uvijek završiti i onkraj brave. Izopačavamo marvu, činimo je smiješnom, slabom. Rugamo se njihovim religijama,

koje osuđuju ili progone istospolne veze. Štoviše, uvodimo istospolne brakove, kako bismo se izrugali i monogamnom heteroseksualnom braku. (Usput rečeno, planiramo i incestuozne brakove, kao i brakove čovjeka i životinje, čovjeka i predmeta.) Uništavamo gojima nakot, dajući gojiće na posvojenje homićima, pa tako potičemo i važnu nam pedofiliju, i ograničavamo broj novorođenih. Čuli smo, a čut ćemo i još – ali da i ja kažem: muškarci, homoseksualni ili ne, moći će rađati djecu. Ugradit ćemo im maternice, šopati ih ženskim hormonima, poraditi ih carskim rezovima – a snaći ćemo se i na druge načine. Domislimo se mi uvijek svemu što nam je potrebno!

MEŠUGE: Hahaha! Kao morski konjići!

KAIN: To mu se sviđa. No rekao si to već. Šut'! – Heteroseksualnost pak ocrnjujemo kao socijalno prenošenu bolest, kao plod nastrane pedagogije, kao propagandu vladajućih klasa, štoviše, kao fašistički teror srodan rasizmu, šovinizmu ili seksizmu. I sve to pronosimo kroz općila, odgojne ustanove, feministički i srodne mu pokrete; mobiliziramo, aktiviramo, uime tolerancije, oslobođenja i slobode, uime prava i emancipacije, napretka i samoodređenja, a protiv represije i opresije – da uporabim nešto više zavodljivih tuđica iz zalihe Naših mudraca i gurua. Kako smo spolnost odvojili od funkcije rađanja, lakše nam je da i ovu nastranost prikažemo tek kao jedan mogući put legitimnoj tjelesnoj ugodi. A gojski blesani, umjesto da se oni nama smiju i rugaju, sve to ropski uzimaju zdravo-zagotovo. Ako se netko usprotivi, štoviše, ako oštro odgovori na izazov, proglasimo ga reakcionarnim homofobom (dakle izrodom ljudskoga roda), tako da naši agenti nesmetano mogu nastaviti sa svojom homomanijom.

XII.
LUCIFER ili DOLJE OBITELJ!

Pokidat ćemo sve obiteljske sveze među gojima.

U nastavku donosimo protokol izvješća brata Lucifera o načinu na koji gojima uništavamo obitelj, koju je, kako reče Vrhovni mudrac, jedan od Naših nazvao kao takvu – fašističkom, jer njeguje tradicije i čuva konzervativne vrednote. E, braćo, takve obitelji više nema, i to našom zaslugom! – rekao je Vrhovni mudrac, prepuštajući riječ referentu.

LUCIFER (*vedro, poletno*): Braćo mudraci! Uništavamo obitelj, razaramo brak. Mladež kvarimo, dječja prava izmišljamo. Unosimo u obitelj načela i praksu demokracije, rušimo autoritet, okrećemo muža protiv žene, ženu protiv muža, djecu protiv roditelja.

MEŠUGE: A djecu protiv djece?

LUCIFER: Ti šuti. Kakve to veze ima?

MEŠUGE: Kako ne bi imalo! Da se braća međusobno tamane. Ta zar nije i naš brat Kain, koji je zadnji govorio, dobio ime po jednom takvom slučaju?

LUCIFER: Da, da, ali... kad je to bilo!... Ma, poslušajte me, pa će vam sve biti jasno. Dakle: Uništenje marvinske obitelji predstavljalo nam je prvorazredni izazov zbog niza prednosti koje njezin rasap sobom donosi. Tu je na prvom mjestu demografska korist:

mali se gojići manje rađaju. Osim toga, kriza obitelji dovodi do sukoba, svađa, mržnje među njezinim članovima. Pospješuje se izvanobiteljski blud, promiskuitet... No, što da vam pričam! Morat ćete se nakon ovoga govora složiti sa mnom da smo čuda napravili! Ali, nastavljamo do pune pobjede.

Industrijalizacija je omogućila masovne gojske migracije sa sela u grad. Urbanizacija ih je pak dezorijentirala, duševno oslabila, natjerala da mukotrpno, složenim i napornim postupcima, sebi osiguravaju ono što su kao seljaci samorazumljivo imali na dohvat ruke: sredstva pukog preživljenja. Kako bi rekao jedan od Naših – tu je na djelu bilo višestruko otuđenje. Tko će u takvu stanju, ispunjen brigom i nemirom, nervozan, neurotičan, i još k tomu često siromašan, na skučenom prostoru, zasnivati velike i sretne obitelji? Nema šanse, gospodo! Više će nakota nerođenog posmicati nego živog izroditi.

Brak smo poljuljali na razne načine. Unizili smo mu dostojanstvo već i isključivanjem sakralnoga, prepustivši sklapanje braka državi. Pa i takav brak obeshrabrujemo, šireći uvjerenje kao nije bitan nekakav papir da bi se bilo zajedno. Potičemo brakove na probu, što doprinosi neozbiljnom i površnom pristupu dvospolnim zajednicama. Uvodimo homoseksualne brakove, a na najboljem smo putu da pokrenemo posve ozbiljnu diskusiju o ozakonjenju brakova između čovjeka i životinje, čovjeka i predmeta (jednoga smo već vjenčali s televizorom, i na naše veliko zadovoljstvo ustvrdili da nije bilo odveć ni smijeha niti prosvjeda). Radimo na tome da omogućimo i incestuozne brakove, sve do najbližih rođaka: brata i sestre, oca i kćeri, sina i majke. Svakako, to će biti najteže, ali nama ništa nije nemoguće.

Općenito gledajući, na račun emocionalnog i ćudorednog vida braka naglasili smo onaj pravni. Tu spadaju legalizirane rastave, na koje marljivo huškamo, a čija mučna procedura našega goja košta puno živaca i puno novaca. Uveli smo bračne ugovore, kako bismo brak srozali na vrstu biznisa i istaknuli njegovu materijalističku dimenziju. Svaki dio obiteljskoga života podvrgnuli smo paragrafima, i nad supružničku slogu i solidarnost, očinski autoritet, majčinsku ljubav i dječju poslušnost stavili smo krute paragrafe; u obitelj smo unijeli sudište.

Žena tuži muža za nasilje i silovanje (zamislite! izumili smo mokru vatru – silovanje u braku!)...

MUDRACI se zadovoljno smiju, oduševljeno plješću i kliču.

LUCIFER: ...a djeca roditelje zbog napastovanja, tjelesnih kazni, emocionalnog zlostavljanja, – što u praksi koju smo uveli može značiti i najnedužniji krivi pogled ili povišen ton. Huškamo djecu da roditelje tužakaju i zbog tobožnjih sitnih dugova, zbog »neplaćanja džeparca« i sl. Pritom obilato koristimo fenomen dječje laži. Ništa nije djetetu lakše nego da, kada se to od njega očekuje, štoviše traži, lažno prijavi roditelje. Učinit će to iz prkosa i objesti, radi osvete, oponašajući druge lažljivce, gonjeno znatiželjom kako će to izgledati kad otac zbog njega završi na sudu, iz osjećaja važnosti koju mu daju gojski zakoni... A tim zakonima ne će pasti na pamet da ukalkuliraju dječju lažljivost!

Umjesto organske, prisne zajednice u kojoj vlada povjerenje, stvorili smo poprište mržnje, sebičnosti i sudovanja; posijali smo u obitelj sumnjičavost i strah. Popratne posljedice: psihosomatske bolesti, alkoholizam i narkomanija, ubojstva i samoubojstva – razumiju se same po sebi.

Sve smo sastojke obitelji izopačili, eda bi i cjelina propala. Ocu obitelji dokinuli smo i zadnji ostatak au-

toriteta ili smo na putu da to postignemo gdje još nismo; smekšali smo ga, pretvorili u bezvoljnog hermafrodita koji bez krzmanja obavlja ženske poslove. Majku smo podvrgnuli feminističkom ispiranju mozga: ona misli da je sretna samo kada bilo što radi izvan kuće, poprimila je muške crte, mužu zapovijeda, a djecu izbjegava i zanemaruje, tako da i ona traže svoj smisao, ali i svoje učitelje, izvan obiteljskog doma.

Obitelj razbijamo i na jedan poseban način: uvodimo u domove građanski rat. Otac se, naime, opredijelio za jednu od bezbrojnih stranaka što ih nameću političkoj tržnici, mama za drugu, a nakot za treću ili četvrtu. U stara vremena otac obitelji glasovao je uime obitelji. Ona je bila organska, sada smo je mehanički razbili na ideološke fronte. Možete li zamisliti bolju karikaturu? U isti mah, upravo serviranjem pluralističke demokratske ponude, mi mladež depolitiziramo, činimo je ravnodušnom spram države i nacije, koristimo njezin individualizam kako bismo je revolucionirali za destrukciju. Osobito ova politička podjela uzduž i poprijeko obitelji pomaže nam u montiranju rata generacija.

No, da se još vratim na pitanje nasilja. Stalo nam je do toga da obitelj kao zajednicu zaštite, povjerenja, kao pouzdano skrovište od okrutnoga vanjskog svijeta, i samu učinimo okrutnom. Počinjemo tako što naši mozgovići uz pomoć gojskih slugana montiraju lažne, ali sugestivne statističke podatke o porastu nasilja u obitelji. Gojska općila danomice donose nevjerojatno napuhane podatke ili čiste izmišljotine o masama pretučenih žena i zlostavljane djece. Organiziramo preko Naših tečajeve, brzometne škole, takozvanu edukaciju žena koja će im olakšati da u svakoj muževoj gesti otkriju zlostavljanje. Uvodimo za žene – kao i za djecu – posebne brzoglase koje mogu nazvati kako bi nepo-

znatim birokratima prijavile obiteljsko nasilje. Ali, kada ta promičba određeno vrijeme traje, ne će više trebati puno izmišljati. Stvar naprosto prizovemo u život: *self fulfilling prophecy*!

Muževi tuku žene, a tuku ih to više, što žene prema njima više očituju verbalnu agresiju. Naime, antiautoritarnim odgojem i feminističkom indoktrinacijom proširili smo među gojima tip žene koja ne može i ne želi zauzdati svoje pobude, neposlušna je mužu, ne poštuje ga, zanovijeta i kritizira ga za sve što on čini. To, dakako, stvara mržnju, a u sve većem broju osobito ozbiljnih slučajeva dovodi, kako rekoh, ubojstvima i samoubojstvima.

Izmišljanjem obiteljskog nasilja, ali i poticanjem na njega, kao i publicitetom kojim ga dalje umnažamo, mi dobrim dijelom uspijevamo u razaranju obiteljskoga mira i sklada, iskorijenjujemo iz obitelji autoritet, ljubav, požrtvovnost i samozatajnost. Pod izlikom da obitelj spašavamo od nasilja, mi je zapravo uništavamo.

Izopačili smo osobito ono čemu su obitelj i brak nadasve imali služiti – rađanje i odgoj djece. Kako ste vidjeli, djeca se gojskih naroda sve manje rađaju, većina ih strada zaklana još prije nego što su prvi put ugledala svjetlo dana. Negdašnje velike obitelji u modernim su gradovima ustupile mjesto parovima bez djece, a ponajčešće s jednim, možda dvoje, što aritmetički znači sigurno izumiranje naroda. Ono što se rodi, dobrim dijelom povjeravamo ulici. Roditelje smo obeshrabrili kao odgajatelje, tako da su gojska djeca u nizu zemalja već u trećem naraštaju posve neodgojena, a kada odrastu, roditelje optužuju za loš odgoj, kojim opravdavaju svoje životne neuspjehe. To je taj »antiautoritarni odgoj« koji su Naši propovijedali. Država, škola obitelj ne odgajaju. Posljedica je da se djeca

ili »sama« odgoje, prepuštena vlastitim maglovitim predočbama o ciljevima i vrednotama, ili se priklone kakvoj najčešće besmislenoj, nasilnoj i slaboumnoj mladeškoj kliki, ili pak padnu u ruke, kao lak plijen, prvom nastranom guruu koji im se pojavi u blizini. Nama je svejedno hoće li to biti neki pozapadnjeni istočnjački sektaš, sotonist ili rock-pjevač; trgovac drogom, misionar kopulacije, feminist ili anarhist. Svodi se na isto.

S druge strane, preko svojih općila i gojskih robova u politici, dresiramo im nakot da se usprotivi roditeljima, što i nije teško, kada smo ove već smekšali i oduzeli im zdravu pamet. Neposlušna su i samovoljna, odlučna da provedu svaki svoj hir. A budući da smo ih zaustavili na razini prirodnog stanja, štiteći ih od dodira civilizirajućih odgojnih mjera, divlja gojska djeca odaju se svojim naravnim porivima: užitcima svake vrsti, a navlastito onima neprimjerenima njihovoj dobi. Zajednički im je nazivnik, zahvaljujući našem marljivom radu, *rock, sex & drugs*, i drago nam je ustvrditi da se iz godine u godinu dobna granica ovih poroka pomiče nadolje. Šopamo ih tiskanim šundom, zavodljivim šarenim slikama, opscenostima i pornografijom, agresivnim tonovima, ubitačnim ritmovima, zagluplujemo ih u diskotekama, porobljavamo ih raznim modama, mladeškim konformizmom, terorom spolnosti.

Djecu smo doslovce i potpuno emancipirali od roditelja. Fiziološki smo pubertet gotovo uspjeli istisnuti: iz djetinjstva izravno se uskače u odraslu spolnost. Ali smo zato produljili socijalnu adolescenciju: nakot i do tridesete parazitira besposlen u roditeljskoj kući, ratujući protiv roditelja. Stvorili smo, kako reče jedan smutljivac koji je nekada bio naš, »dobnu klasu«, mladež kao socijalnu kategoriju, kao revolucionarni subjekt koji se »buni«. Djeci, i najmanjoj, usadili smo

iluziju o nekakvim »pravima«. Nekada su roditelji imali dužnosti prema djeci, sada pak ona imaju prava, u koje spada i pravo da znaju svoja prava. A mi se zdušno brinemo da ih ona pravodobno i saznaju. Organiziramo dječje demonstracije, u kojima se traže još i veća prava. Huškamo ih protiv roditelja na razne načine, primjerice anketama s pitanjem vole li više oca ili televizor (do sada je ovaj drugi uvijek dobro prolazio!), vole li više svoje ili prijateljeve roditelje, i sl. Ionako su od ranog jutra pred TV-zaslonom, pa taj medij obilato koristimo da balavce upoznamo sa »zloporabom djece«, kako bi zarana naučili za što će prijaviti oca ili majku. Prije upisa u školu podvrgavamo ih intervjuima u kojima moraju odgovarati na sugestivna pitanja o mogućem seksualnom nasilju kojem su bili izloženi od roditelja. Učimo ih da roditelje mogu, dakako, prijaviti za najmanju sitnicu, ali i da ih mogu ucjenjivati, prijeteći im kaznenom prijavom ako ne ispune neku dječju želju. Roditelje smo od odgojitelja pretvorili u zločince, u neprijatelje protiv kojih se sklapa pakt s kukavnom gojskom državom. A ova to posve uvjereno smatra programom zaštite djece. Sve češće, gojske vlasti pod najbanalnijom izlikom roditeljima otimaju djecu, a ovi u najčešće bezuspješnim pokušajima da ih dobiju natrag troše ogromne svote na naše odvjetnike, savjetnike, psihijatre i slične parazite. Djeca se pak u državnim domovima duševno izopačuju, da bi ih se potom bacilo na cestu, gdje od nezaposlenih beskućnika ubrzo postaju zločinci. Ili ih, umjesto u domove, dajemo na posvojenje homoseksualnim bračnim partnerima, vjernim izvršiteljima našega programa izrođavanja. I tako se mi namećemo gojićima na mjesto njihovih roditelja, i nema im spasa!

Ubogi goji, ako im još nisu ishlapili svi naravni konzervativni refleksi, u kojekakvim svojim političkim

proglasima i programima rado se pozivaju na vrednotu uščuvanja obitelji. To je u redu i posve sukladno našim nakanama. Neka oni samo čuvaju ovu izopačenu i uništenu obitelj; zlo bi bilo da je ruše i stvaraju novu, zdravu, vrijednu uščuvanja.

XIII.
LEVI ili DOLJE ŠKOLE!

Što se tiče odgoja, zaglupili smo gojima mladež, i pokvarili je, odgajajući je po principima i teorijama za koje smo znali da su lažni. Namjesto nastave o klasicima i staroj povijesti uvest ćemo izučavanje problema budućnosti. Iz ljudskoga pamćenja izbrisat ćemo sve prošle događaje koji su nam neugodni, a sačuvati samo one koji ukazuju na pogrješke gojskih vlada. Đaci će se sa svojim roditeljima smjeti okupljati u školskim zgradama kao u klubovima, a učitelji će im držati tzv. slobodna predavanja.

Vrhovni mudrac je rekao: evo vam učitelja! U nastavku donosimo prokotol izlaganja mudraca Levija, koji je opisao što činimo na uništenju školstva i pedagogije.

LEVI: Onako kako uništavamo roditeljski autoritet i odgojno poslanje – o čemu smo pozorno slušali kolegu Lucifera – tako isto, a možda (dopustite mi kao voditelju našeg Odjela i programa malu neskromnost), možda još i bolje, obavljamo taj posao na području školstva. Ulogu učitelja srozali smo na najniže grane. Pučke i srednje škole, veleučilišta, sveučilišta, sve smo satrli. Ne baš posve, još je ostalo za napraviti, ali velika djela pred našim su očima.

Školu smo posve demokratizirali. Djecu preodgajamo u duhu jednakosti i ravnopravnosti. Odnijeli smo veliku pobjedu već zavođenjem koedukacije spolova: nema više muškog i ženskog, nek se približe, nek se stope jedno u drugo! Klipan koji danas uči štrikati, sutra će rađati djecu, kad mu placentu ugradimo! A osim toga će postati homoseksualac; ako se ipak oženi, znat će se tko je gazdarica u kući: ona ista emanca što smo je, u klupi uz njega, odgajali da preuzme mušku ulogu.

Tuvimo im u šuplje gojske glave da svi imaju jednako pravo na mišljenje, iako nemaju ni znanja ni pameti. Kada svatko bude mislio da smije neodgovorno misliti, iskorijenit ćemo misao iz svijeta! Važno je da se diskutira, debatira, brblja, i da su svi mjerodavni. Ne samo studenti, već i đaci uvelike odlučuju o nastavnom programu, o sadržaju satova, ocjenjuju učitelje i profesore, a i sami sebe. Na nižem đačkom uzrastu, u radu na demokratskoj likvidaciji školstva zdušno nam pomažu i zaluđeni gojski roditelji, koji se petljaju u djelatnost škole po našem svetom načelu da svi o svemu odlučuju (a ponajviše oni neupućeni i nemjerodavni).

Školu smo pretvorili u ustanovu koja služi isključivo prenošenju znanja, dakle nastavnoj, a ne odgojnoj svrhi. Naravno, znanja koja prenosimo selektivna su, dobrim dijelom suvišna, prožeta našim tumačenjem i tendencijom, iskrivljena prema našim potrebama, tako da uključuju velike naslage laži i poluistina, nepotvrđenih hipoteza, šuplje ideologije te političke manipulacije. Važno je da gojiće odmalena indoktriniramo u nama korisnom duhu liberalizma, demokracije, jednakosti, ravnodušja spram velikih pitanja Boga i čovjeka, u duhu pacifizma, feminizma, kulta manjina, dokidanja država, nacija i granica, sentimentalnih ma-

gluština o čovječanstvu, i sličnog intelektualnog smeća, koje služi samo boljem ovladavanju njihovim smekšanim mozgovima te uprezanju u naša kola. Dobru ilustraciju za to pruža naša kampanja »razoružajmo udžbenike«. Odgajamo goje za utopijski mir, kako bi nespremni dočekali ratove koje im mi namećemo na našu korist. Ne pružamo im nikakve ciljeve i vrednote, prepuštamo ih u tom pogledu samima sebi, tek im usađujemo instinkte potrebne da nam služe. Dakako, usput im prenosimo i pregršt idiotskih specijalističkih znanja kako bi uzmogli snaći se u svojemu kukavnom životu i preživjeti, jer, koja korist od krepana roba!

Braćo, imajte u vidu da je čitavo naše djelo jedna velika odgojna revolucija, jedna jedinčata dresura gojske gamadi. Zato nam ne pada teško niti odgoj u užem smislu. Koristeći sve rodove oružja, a napose naša vjerna općila, mi bez problema od konzervativca stvorimo liberala, od puritanca pornografa, od protivnika pobačaja – njegova zdušnog zagovaratelja. Pa kada tako modeliramo odrasle goje, kako ne bismo njegov bedasti nakot! Pritom nam je škola bila najopasniji suparnik i zato nam je bilo iznimno važno da je preuzmemo u svoje ruke. Odgojnu nam je ulogu škole, koju je ona imala od samih početaka, nadovezujući tako na roditeljstvo, u međuvremenu uspjelo gotovo posve dokinuti. Roditelje smo uvjerili da djecu ne odgajaju, nego da to prepuste školi, a ona ih odgaja još manje, što smušene gojske roditelje tek navodi na besplodne napadaje na školu. Svemu tome možemo se samo zadovoljno smijati. Umjesto da mu oblikuje karakter i razvija ličnost, naša škola gojski nakot kvari, puštajući da se u njemu učvrste štetne sklonosti njegove naravi. Pobrinuli smo se da zakon zabrani uporabu kaznenih mjera, od tradicionalne ši-

be pa sve do najbanalnijeg ukora, opomene ili prijetnje. Đaku smo sve dopustili, čak i otvoreno vrijeđanje i ponižavanje, a počesto i fizičko zlostavljanje učitelja, dočim je učitelju zabranjen već i povišen ton, da ne bi povrijedio nježnu, osjetljivu dušicu mladoga bića.

Bilo je jednostavno to postići: učitelji, nastavnici i profesori pod našim su utjecajem naprosto dospjeli zaključku da je odgojna zadaća škole nešto dvojbeno i problematično, te da je napore na tom polju najbolje potpuno zabaciti. Zato današnji đaci ne dobivaju ni etički niti estetski odgoj, ne uče što je dobro i lijepo, nego im serviramo samo činjenice, a gole činjenice, kada ih mi odaberemo, prilagodimo i protumačimo, i nisu činjenice; dakle, gojićima uz dobrotu i ljepotu uskraćujemo konačno i samu istinu.

Evo jednoga osobito nam dragog i važnog primjera: Svi znate kako smo se zdušno dali na propagiranje onoga što nazvasmo »Holokaust«. Sada se on već mora komemorirati i izučavati kao obvezatni predmet skoro u cijelom svijetu. Kao prvo, pružamo netočne, mnogostruko uvećane brojke o Našim žrtvama. Drugo, prešućujemo čitav kompleks čimbenika koji su do tih žrtava doveli. Treće, počinitelje prikazujemo kao apsolutne demone, koji u sebi nemaju ničega ljudskog, i čiji je čin objašnjiv tek kao izraz puke besmislene mržnje, volje za uništavanjem, uživanja u tuđoj patnji. Ima toga i još, ali vas sada ne ću zamarati, a i sami znate o čemu govorim. I kada taj povijesni događaj tako prikažemo, onda u njemu ne ostaje više ni traga činjenične autentičnosti, nego on služi sentimentalnom falsificiranju povijesti, te emocionalnom iznuđivanju sućuti, odštete i pokornosti od bedastih goja.

Koliko god, međutim, da smo školarce emancipirali i u školi zaveli njihovu diktaturu, pobrinuli smo se

da u školi sačuvamo tradicionalno ozračje straha i rasadište trauma za čitav život. Gojići doduše divljaju, misle da su svemoćni, ali se ipak ujedno boje – boje se same ideje škole i školske zgrade, boje se učitelja i loših ocjena, boje se svojih suučenika – pa ih i taj strah, preko frustracije, nagoni na dodatnu agresivnost i bahatost, a posljedice ovoga divljaštva rađaju novi strah – tako smo stvorili začarani krug. Jer, naša škola do srži je prožeta nasiljem.

Nekada je bilo prirodno da se đaci ponekad pomlate: bilo je to izrazom naravne borbenosti i natjecateljskoga duha što nastaje u razvoju zdrave ljudske osobnosti. Danas smo te nedužne tučnjave, koje je tradicionalna pedagogija više svrstavala u rubriku igre ili bar dopustive objesti, zabranili, i progonimo ih u sklopu naše kampanje protiv svih vrsta zlostavljanja. Izmislili smo udarne termine-batine kojima suzbijamo tu nedužnu nepodopštinu: *bullying* i *mobing*. Pod tim mislimo na nasilničko, okrutno, tiransko, ponižavajuće ponašanje pojedinaca ili rulje prema svojim školskim kolegama, prisiljavanje na neke radnje i sl. Tu ubrajamo već i obično ruganje, ogovaranje, izbjegavanje nekog gojića. Ali, s druge strane, potičemo mnogo veće nasilje koje se očituje u doista bešćutnom, sadističkom mučenju gojskih učenika, ili u njihovoj nesmiljenoj agresiji prema učiteljima. Kako ste se imali prigode uvjeriti, nevjerojatno smo podigli stopu ubojstava u školama. I vjerujte meni, ne će proći dugo, a mi ćemo ih sve pretvoriti u krvava bojna polja! Ne će klipan znati kad ujutro krene u školu, hoće li se živ iz nje vratiti kući!

Bilo je i nepokornih učitelja, koji se nisu htjeli uklopiti u naš projekt likvidacije škole. Ali, mi smo im lako doskočili. Budući da smo ih stavili pod strogi nadzor đaka i njihovih roditelja, lako ih je optužiti, primjerice,

zbog nepravednog ocjenjivanja. Đak, uz potporu gojskoga tatice, pravedno se pobuni, učitelju se nađe da je pogriješio u ocjeni za koji promil (ocjene sada moraju izražavati s dva decimala), i gotov je, nema mu spasa! Jer, ocjene su utužive, braćo! I ocjene podliježu ocjenjivanju! A ima i drugi, bolji način: učitelja optužimo za nasilje ili silovanje. Gojske su curice po školama već odmalena prave bludnice, spretne zavodnice. Zavedu, zapravo siluju učitelja, pa ako on zahvaljujući slabosti svoje ploti ne odoli, a to znači da možda uzvrati kakvim dvosmislenim pogledom, one ga smjesta prijave, a mi ga prikažemo pedofilnim čudovištem, pa ga naglavce najurimo iz škole i još pošaljemo na koju godinicu onkraj brave.

Najzabavnije je pratiti njihove sveučilišne ispite: profesor se više ne usudi ispitivati studenticu u svom kabinetu, kako je bio običaj. Nije dosta ni ako su nazočni drugi studenti, nego on ostavi otvorena, ili barem odškrinuta vrata, ne bi li pokazao da se ne boji eventualnih svjedoka, što će reći, da nema nečistih nakana. Dakle, potpuno ih izluđujemo! I, postali su ucjenjivi: ako curi daju lošu ocjenu, ona ih optuži da je to zbog toga što je odbila njihove nasrtaje. Moraju davati dobre ocjene, i tako u svijet odašiljati nedoučene stručnjake (k tomu još žene – kako ne bi bile spremne na ulogu majke i supruge!), s neprocjenjivo povoljnim posljedicama za nas.

Umjesto u školi, po ćudorednim učiteljima s kojima će se poistovjetiti, gojski nakot odgajamo putem »estrade«, filma i drugih oblika popularne kulture, kojom mi upravljamo. U tom šarenom svijetu taštine i snobizma, mode, šunda i kiča, stvaramo lažne zvijezde i zvjezdice, isprazne i slavne športaše, pjevače, glumce i glumice, manekenke, najavljivačice, fiktivne veličine i lažne autoritete. I svim se tim oholim, narcisoidnim,

razmaženim, ispraznim idolima, čiji kult namećemo, a koji pronose naše stavove i poruke, isprani mozgovi gojskoga nakota nekritično dive, prihvaćajući ih kao svoje uzore. Tako se umnaža ljudsko smeće, podobno za obradu.

Rezultat takvoga našeg odgojnog djelovanja može nas uistinu ispuniti ponosom. Promijenili smo profil gojskoga nakota. Umjesto zrelim, cjelovitim, odgovornim ličnostima, mi gojske populacije ispunjavamo površnim ispljuvcima duha vremena, bolesnim animalnim kreaturama bez ukorijenjenosti u vrednotama i bez životnog smisla, spodobama koje bi tek da ugodno i tupo, sebično vegetiraju, pokušavajući drsko izazivati i šokirati svoju okolicu jeftinim ekstravagantnostima, umišljeno prezirući čitav svijet, a navlastito ono što je u njemu vrijedno zalaganja, uzvišeno, plemenito i otmjeno.

Jedini odgojni postupak koji smo ostavili školi (ali s tim da ga se dopuni djelovanjem čitavoga načina života u gojskim naseobinama) jest spolni odgoj. U naše velike uspjehe ubrajamo okolnost da smo ga oteli roditeljskom monopolu, te smo tako gojiće u pitanjima seksa ostavili bez prijeko potrebne roditeljske opomene i savjeta, koji su u njima izgrađivali savjest, razboritost, osjećaj odgovornosti. Istina, i kod spolnog odgoja je riječ pretežito o prenošenju znanja. Ali neizravno i odgajamo, u tom smislu da razvijamo ličnost hedonističku i sebičnu, koja spolni užitak stavlja na sam vrh vrijednosne ljestvice te ga shvaća kao bezuvjetnu obvezu, kao obvezujuću normu. Spolni odgoj njegujemo od najranije dobi – upravo ga nastojimo uvesti i u dječje vrtiće – i to u najvulgarnijem obliku. U nižim školskim razredima primjenjujemo metodu podjele uloga, tj. glumljenja pojedinih spolnih uloga: tako se djeca, primjerice, uče uživjeti u ulogu homo-

seksualca. Spolnost prikazujemo kao tehničku vještinu, zanemarujemo njezinu osjećajnu dimenziju i mjesto u cjelini zrele osobe. I ovdje, dakle, kao i inače, razdvajamo čistu tjelesnost od duhovnih sadržina. Čitavim pristupom vrijeđamo, a onda, protokom vremena, i razaramo naravni stid, koji nam je najljući neprijatelj pri procesu bordelizacije gojskih naseobina. Time gojski nakot pripremamo za prijevremeni početak spolne aktivnosti te za blud i promiskuitet u zrelom uzrastu. Onesposobljujemo ga za uredan bračni i obiteljski život, opterećujemo ga prenaglašenom ulogom spolnosti i njome unižavamo ono što mu je još ostalo od ljudskog dostojanstva. Na taj način smo i školu uklopili u naš postupak seksualizacije gojskih društava. Smisao je u onome o čemu govore i moji kolege s drugih područja: mi ih silimo na razvrat, kako bismo ih degradirali i oslabili, ali i kako bismo ih, prema potrebi, za isti taj razvrat mogli kazneno goniti. To nam dobro dođe za odstrijel nepoćudnih i nepodobnih: svećenika, konzervativaca, nacionalista i ostalih dušmana. Ubuduće ćemo tu metodu neutralizacije morati koristiti u još daleko većoj mjeri.

S osobitim žarom dali smo se na likvidaciju gojskoga sveučilišta. Šezdesetih godina XX stoljeća procijenili smo da je trenutak sazrio. Bitnici i hipici već su bili učinili svoje u huškanju mladeži i njihovu osamostaljivanju u posebnu društvovnu klasu: jedan Naš, Lucifer ga je spomenuo, koji nam se dobrano oteo kontroli, nazvao je tu mladež »klasom po godinama«. Preko naših pouzdanih mudraca u velikim smo ih središtima gojskih zemalja počeli šopati podgrijanim marksizmom, kako bismo ih potaknuli na oružanu pobunu, da izazovemo kaos u njihovim državama, te na valu demokratizacije zauzmemo ključne pozicije i ostvarimo potpuni nadzor.

Ali, prvom žrtvom ovoga pokreta sveučilištaraca, nadahnutog skrajnjom ljevicom (za idole nametnuli smo im, oholim zapadnjacima, crvene istočnjačke vladare poput Staljina, Mao Zedonga ili Ho Ši Mina!) postalo je samo sveučilište. Tradicionalno, ono je predstavljalo harmoničnu zajednicu poučavanja, učenja i znanstvenog istraživanja. Sve smo mi to razbili. Na mjesto znanosti stupila je naša ideologija jednakosti i plebejskog bunta. Više se ništa nije ni učilo, osim – kako svrgnuti omraženi »fašistički« poredak. Profesori su, u Parizu baš kao i u Pekingu za tadašnje Kulturne revolucije, postali predmetom izrugivanja, izgubili su svaki autoritet i u demokratskim procesima odlučivanja Univerzitetom bili su izjednačeni ne samo sa studentima, nego i sa čistačicama. U međuvremenu su se strasti, dakako, stišale, ali je Veliki Marš kroz institucije, što ga je potaknuo studentski pokret, urodio nezaustavljivim prodorom »šezdesetosmaških« masa u sve pore gojskih društava i država. Oni u naše ime njima vladaju, i najpouzdaniji su jamac da će se naš globalni i globalistički projekt Novoga svjetskog poretka uskoro pretočiti u neuništivu zbilju. A nove kontingente gojske mladeži – nakon što nam se njezina politizacija u drugoj polovici XX stoljeća pokazala kao pun pogodak, nastojimo sada što temeljitije depolitizirati, pretvoriti ih u potpune idiote, kojima je stalo samo do ispunjenja trenutačnoga hira, koji se blesavo smiju svemu ozbiljnom i, posve nesvjesni sebe i drugih, ovog i onog svijeta, pokorno izvršavaju naše zapovijedi.

XIV.
METUZALEM ili UNIŠTIMO NARODE!

Sve će nam to poslužiti da toliko izmorimo goje, te ćemo ih prisiliti da nam ponude međunarodnu vlast. Kada dovršimo svoj puč, reći ćemo narodima: Sve je do sada išlo po zlu, svi su patili. No sada smo uništili uzroke vaših muka, narode, granice, različite monete.

Kada je mudrac Metuzalem zaustio govoriti, mogla se je u svečanoj sionskoj dvorani gotovo opipati tišina – tako su svi načuljili svoja ušesa ne bi li upili svaku misao, svaku riječ, pa i ono što će mudrac prešutjeti, tako je bila važna današnja tema i tako su okupljeni bili svjesni njezine važnosti. Jer, likvidacija je svjetskih naroda onaj neophodan preduvjet, na kojemu počiva i s kojim pada čitav naš veliki plan.

METUZALEM je ovako govorio: Draga i štovana braćo u Sionu! Iz ovoga što ću vam kazati vidjet ćete da imamo razloga za zadovoljstvo, ali i da je veliki, rekao bih čak, odlučujući dio posla ipak još pred nama. Znano vam je da već stotinjak godina vodimo sveti rat protiv nacije i nacionalizma. Oni su nam bili dobrodošli, štoviše, zdušno smo ih poticali i podupirali, kada smo nakanili razoriti i pomesti stoljetna, uglavnom višenarodna carstva s vjerskim predznakom. Uništili

smo katoličku ekumenu i posegnuli za nacijama koje smo Francuskom revolucijom revitalizirali. Tu nam je nacionalizam pomogao, kao što nam je pomogao i poslije, u XX stoljeću, pri rušenju komunizma. Ali, naša je deviza *dissolve et coagula*. Dosta smo razdvajali, sada je čas da ono razdvojeno ponovno povežemo. Kada je posao dakle bio obavljen, došlo je vrijeme da se iscijeđeni limun odbaci na povijesno smetište. Istina, žilav je taj limun, pa nam i nadalje bezobrazno prkosi.

Jer, valjda vam je jasno da nam je nacija najveći neprijatelj. Ne zaboravimo da je nacija od njihovog Boga, jer, kako je davno napisao jedan naš protivnik, Bog je stvorio nacije prema svojim anđelima. Mi hoćemo svijet ujediniti, učiniti ga jednim i jedinstvenim, a nacionalizmi nam ga rezuckaju, cjepkaju u sićušne parcelice. Oni misle i djeluju lokalno, mi mislimo i djelujemo globalno, cilj nam nije nekakav nacionalni suverenitet i provincijalna državnost, nego veliki i sjajni kozmopolis, Kozmopolitska Republika Svijet: što ćete veće protimbe! Izbijamo im iz glave njihovu kukavnu, sitničavu naciju, i namećemo im internacionalizam, kozmopolitizam, viši, ljudskiji kult čovječanstva – uime čovjeka, čovječnosti, humanizma i srodnih čudesa, kojima se sami moramo u potaji smijati. Saznajemo, međutim, da se među nacionalistima dižu pojedinci koji shvaćaju snagu globalizma i hoće ga upregnuti u svoje ciljeve, videći da nam se mogu suprotstaviti samo globalno. Stoga izmišljaju neke svoje nacionalističke internacionale, nastojeći povezati nacionalne pokrete u borbi za opstanak nacija i nacionalnih država, da na taj način nas dotuku. Jest, izazov je ozbiljan, ali vidjet ćemo još tko će pobijediti u tom krvavom obračunu. Mislim, ipak, da nam je odgovor poznat.

Na ove riječi, MUDRACI su borbenoga Metuzalema nagradili iskrenim pljeskom.

METUZALEM: Infiltriramo se u države, u narode, delegiramo špijune i provokatore, rovarimo, lovimo u mutnom – već po običaju. Dobro nam je krenulo, u ovom razdoblju nakon što smo uklonili komunizam, koji nam više nije trebao. Danas nam mnogo bolje služi liberalna parlamentarna demokracija. Ali, recidivi su nacionalizma jaki, a morali smo ga dopustiti, jer demokracija nam je bila nedostatna da oborimo crvene. A kako, gospodo, da dokrajčimo nacije i nacionalizme? Propagandom, snagom ideje! Važno je da njihovim vodećim slojevima ustrajno tuvimo u prazne gojske glave kako nacije i nacionalizmi ne valjaju, kao ni sve ono što oni sobom donose: tradicije, različitost i neponovljivo bogatstvo posebnosti.

Što im to došaptavamo? Pa evo, razvili smo čitave teorije, a naši mozgovići predano nam pomažu, pišu knjigu za knjigom, i budući da su autori naši, nemamo problema ni s nakladama, niti s prijevođenjem i reklamiranjem. Lažemo kako je nacionalizam laž. Prikazujemo naciju kao ništa, kao puki dah zraka (*flatus vocis*) , ili, u najmanju ruku, kao povijesnu kategoriju (tu se još uvijek držimo našega gurua kojim smo nadahnuli komunističke pokrete), kao nešto što je nastalo, i to umjetno nastalo, i što će isto tako i nestati; kao zastarjeli i nepotrebni oblik ljudskog udruživanja. Tvrdimo da nacije »odumiru«, a zapravo ih mi šaljemo u smrt – koliko nam to naše skromne snage dopuštaju, razumije se!

Tisuću puta ponavljamo da je nacionalizam primitivan i retrogradan, ali usto i krvoločan, nasilan i opasan. Ističemo kako je on glavni krivac za suvišne, koliko i ubitačne ratove, napadamo njegovu isključivost, zadrtost, njegovu funkciju ograničavanja, sužavanja ljudskoga horizonta. Tvrdimo da je nacionalizam zapravo kolektivni egoizam i narcisizam, opijanje mito-

vima umjesto pomaganja stvarnim ljudima, građanima, bez obzira na njihova krvna zrnca. U tu svrhu, dobro nam dolaze naše riječi-batine »šovinizam« i »ksenofobija«. Prikazujemo nacionalizam kao čisti proizvod i, ujedno, uzrok mržnje, a prešućujemo ili ismjehujemo njegovu ulogu povezivanja; ljubav i solidarnost, nesebičnost i pripravnost na plemenite žrtve što ih on omogućuje.

Osobito nam je važno da gojima prikažemo odbojnom samu riječ »nacionalizam«, i sugeriramo im njezino odbacivanje, kako bi je zamijenili uljuđenom, neopterećenom riječju »patriotizam«. Ali, mi znamo da je od zamjene riječi do zamjene samih stvari što ih one označavaju, tek jedan korak. A kada se samosvijesni i borbeni nacionalizam – nakon što smo ga sveli na puki šovinizam koji je samo jedan njegov vid – zamjeni neodređenim i mlakim, čisto emocionalnim rodoljubljem i domoljubljem, naciji je odzvonilo: ne će joj preostati ni puki folklor! Jer, bez nacionalizma, kao pozitivne obrane materijalnog i duhovnog probitka, kao jamca nacionalnoga odgoja i veličine, kao poluge kojom narod dobiva svoju neponovljivu i neusporedivu misiju i uzdiže se na višu razinu Bitka – nema ni nacije. Što preostaje, jest nesvjesna gojska rulja, koju možemo modelirati prema našem ukusu i potrebama.

Poučavamo stoga gojsku gamad već u pučkoškolskoj, pače, predškolskoj dobi da ne smiju biti ponosni na nekakve zasluge i tobožnju veličinu svojega naroda, jer ionako nisu sami ni osobno zaslužni, nego njihov čopor, s kojim se poistovjećuju zahvaljujući pukom slučaju da su se upravo u njemu okotili, a ne u nekom drugom: baš kao da i sve drugo u njihovu životu nije »slučajno«: jezik, spol, ime, roditelji, djeca... Ali oni nasjedaju.

Brišemo im uopće nacionalnu svijest, pročišćavamo im povijesno pamćenje i sjećanje, poučavamo ih kako im je prošlost puna zala, usađujemo im osjećaj krivnje, povijesnoga grijeha, i dresiramo ih da u sadašnjosti budu pitomi. U tu svrhu, nastojimo da u njihovoj historiografiji budu naglašena upravo ona mjesta koja im služe na sramotu. Naravno, za sada nam to lakše polazi za rukom s malim narodima, ali veliki su na redu, neka si ništa ne umišljaju! Posebnu pozornost posvećujemo razaranju povijesne ukorijenjenosti, učeći ih da će samo oslobođeni povijesnoga balasta postati uistinu slobodnima. Stalno pozivamo s jedne strane na kritično i pokajničko preispitivanje nacionalne povijesti, štoviše, sami se namećemo kao jedini ovlašteni tumači i procjenitelji njihove povijesti.

Ali, s druge strane, ako to bavljenje prošlim ipak zaprijeti da bi preraslo u ponosnu samosvijest, smjesta ih upozoravamo da se ne živi u prošlosti i od prošlosti. To pravo pridržavamo samo za sebe, dočim njima tuvimo u glavu neka povijest prepuste – povijesničarima: baš kao kada bi o marksizmu smjeli misliti i pisati samo marksisti, o športu olimpijski rekorderi, o spolnosti seksualni manijaci, a o hrani nutricionisti. Gojskim narodima, čitavom tom svom lukavom pedagogijom, iskorijenjujemo vlastitost, lišavamo ih nacionalne samobitnosti. Držimo se prokušane istine da narod, ako mu oduzmemo prošlost, ne će imati ni budućnosti.

Na svaki znak da se nastoje osoviti na noge, slamamo im oholost upozoravanjem da »svijet« (a to smo mi) ne će dopustiti taj drski polet njihova suvereniteta. Naciju smo, kao i vjeru, prognali u privatnu sferu, gdje se može tretirati kao nevažna pojedinost, poput navijanja za kakvu nogometnu momčad ili izbora kravate.

Na taj način, mi smo na dobrom putu da uništimo male narode. Neumorno im dokazujemo da se njihova najveća čast sastoji u tome da mogu birati među dvojicom ili više gospodara; a zapravo im, naravno, ne prepuštamo ni taj izbor. Ponavljamo im da su slabi i mali, nemoćni, da se moraju osloniti na većeg i jačeg, sposobnijeg i boljeg; da tek u pokornosti nekom gazdi mogu naći i put ozbiljenja nacionalnog interesa. Kada nam uspije sve ih integrirati u šire cjeline (Europska unija, NATO...), za kratko ćemo ih vrijeme posve progutati. U tim zajednicama, u kojima ukidamo unutarnje granice, sveopća će pokretljivost dovesti do seljakanja onih ostataka malih naroda i do njihove postupne asimilacije u većima.

Ali i veće narode utjeravamo u nadnacionalne zajednice, odsijecamo im komad po komad suvereniteta (zajednička vojska, zajednička vanjska politika, zajednička valuta...), da se i ne snađu kad najednoć budu morali ustvrditi da smo ih sveli na ništa. I sve te integracije slikamo im u vedrim bojama i stvaramo dojam kako su ne samo poželjne, nego i neizbježive. Radimo na tome da se potisne naravna svijest kako pojedini narodi, ako se njima samo dobro i mudro upravlja, mogu opstati i u autarkiji, u razmjernoj izolaciji, a pogotovu u neoštećenoj nezavisnosti i slobodi, te razboritom odabiru vidova bilateralne suradnje. Postigli smo da danas svi narodi, i veliki i mali, i bogati i siromašni, misle da ništa ne mogu sami, i da nema alternative ograničavanju (a u posljedku i dokinuću) nacionalno-državnih suvereniteta.

Veće narode (a nadamo se, uskoro, i manje) preplavljujemo stranim, po mogućnosti posve tuđim, egzotičnim elementom. Pomognuti našom multi-kulti ideologijom, slabimo otpor većih naroda, prisiljavajući ih da pruže utočište milijunima drugačijih ljudi, koji

donose sobom i svoje običaje i ukuse, etos i religiju. Te došljake pak izlažemo sustavnoj ugrozbi njihovog nacionalnog identiteta, namećući im standarde zapadne dekadencije, liberal-demokraciju i dekadenciju. Sve to dovodi do nezadovoljstva i jednih i drugih, do sukoba i, konačno, do popuštanja nacija domaćina. Tako razaramo već ionako dobrano načetu substancu starih europskih naroda, iscrpljujemo im snage i sposobnost samoobrane, paraliziramo im zdrave instinkte i pripravljamo ih na konačno potonuće u našem Kozmopolisu.

Ali nismo ostali dužni ni obojenim pasminama, Dočim smo nacionalne države dijelili na dijelove (Njemačku, recimo, ali i Hrvatsku, kao i neke azijske), afrička smo plemena, povlačeći apsurdne unutarafričke granice kakve su odgovarale našim kolonijalnim i političkim interesima, s jedne strane također dijelili, tako da se isto pleme nađe u dvije ili više država, a s druge smo strane različita plemena trpali u zajedničke državne okvire, čime smo unaprijed isprogramirali nama tako drage i potrebne plemenske ratove, koji su nam, uz karusel pučeva, kanibalne diktature i velepošast *Aids*, omogućili da dotučemo afrički kontinent.

Za čitavo vrijeme, međutim, zaklinjali smo se u našu ljubav prema Crncima. Štoviše smo do skrajnjih granica razvili program antirasizma. Zahvaljujući ratnoj pobjedi naših udruženih snaga (pučki demokrati i parlamentarni liberal-demokrati) 1945, uspjelo nam je ne samo osramotiti bojovni rasizam, nego staviti izvan zakona i svako znanstveno istraživanje o naravi i razlikama ljudskih pasmina. Stvaramo uvjerenje da su rase u biti jednake, te da među njima mora vladati načelo bratstva. Slobodno je, čak poželjno, da se rase miješaju, jer na taj način postupno raste nova, hibridna

rasa svjetskoga pučanstva, koja će nam, kada se ispune svi preduvjeti, cjelovita pasti u šake poput zrele kruške. Sve to, dakako, ne vrijedi za nas: mi se ne miješamo, a gdje se to iznimno i dogodi, naš sastojak u mješavini ostaje neupitno dominantan.

Glede pak opet velikih naroda, uništavamo ih i njihovim razbijanjem na stranke, udruge, interesne skupine, klase, regije, administrativna središta i kompetencije, a navlastito zagovaranjem tzv. manjinskih prava. Promičemo sve vrste stvarnih i umjetno stvorenih manjina: rasne i nacionalne, vjerske i svjetonazorne, spolne i generacijske. Preko svojih ideologa i glasnogovornika prepariramo narode da neumjerene, nerazumne i često posve groteskne ili apsurdne zahtjeve tih manjina počnu spontano shvaćati kao nedodirljiv zakon, daleko viši od svih njihovih legitimnih nacionalnih interesa. Probijamo im uši govorom o humanitetu i ljudskim pravima tako uporno, da napokon uistinu više ne uspijevaju odoljeti napasti, te postaju pripravni i na nacionalno samoubojstvo, samo da bi udovoljili onim bedastoćama što im ih namećemo.

MEŠUGE: Krasan si Ti to program izložio. Samo Ti je jedno promaknulo: da si na taj način i nama potpisao smrtnu presudu.

METUZALEM: Da sam na Tvom mjestu, imbecilu, ja bih malo pozornije slušao. Zar nisi čuo iscrpna izlaganja našega Abela još prvog dana? Zar nisi zapazio da sam danas jasno i glasno rekao: Mi se ne odričemo svoje povijesti? Mi ne pristajemo na rasna miješanja? Nisi čuo? Ili jesi, pa se praviš lud. A lud bogme i jesi. Jesam li to, braćo, rekao ili nisam?!

MUDRACI uglas povikaše: Jesi! Jesi!

METUZALEM: Jesam.

XV.
NATANAEL ili ZAUSTAVIMO DESNICU!

Nova vlast naprosto stupa na mjesto prijašnje, koja je liberalizmom obesnažena. Dočim se danas sve vlasti ljuljaju, naša će biti jača od sviju.

Slavni zbore!

U nesretnom XX stoljeću mi, trudbenici na polju politike, uspjeli smo gojima pokvariti ne samo njihovu marvinsku politiku, nego im uništiti i svaku političku strast i oduševljenje. Sve što je politiku činilo plemenitom i uzvišenom ljudskom djelatnošću, banalizirali smo, unizili i izopačili, tako da danas goji, na sam spomen riječi »politika«, nestrpljivo i prijezirno odmahuju rukom. Čine to već i zato jer smo ih obeshrabrili da se aktivno bave politikom, prikazavši im to bavljenje nečasnim. Ne bavite se politikom – poručujemo im, kako bi politika u cijelosti bila prepuštena nama! Čut ćete od naše subraće Onana i Pinhasa kako bijeda gojske politike izgleda u pozitivnoj praksi. Ja ću vam govoriti o negativnom, rušilačkom dijelu zadaće – kako smo podrezali krila desnoj politici (a druge u bitnome smislu i nema: ljevica je protupolitika, jer je protiv države!).

Ponajprije, nismo uspjeli tek u snižavanju ranga pojedinih gojskih vođa, nego smo obezvrijedili i sam pojam, ideju vođe uopće. Zato su goji, kojima smo usadili takav nazor, postali neskloni političkim vođama, i u stvarima politike oni sada traže sve širu i neobuzdaniju demokratizaciju, sudjelovanje puka u doslovce svim političkim pothvatima, te što više prava i sloboda na račun dužnosti, štovanja autoriteta i hijerarhije, na račun uvažavanja razlika u sposobnostima i ovlastima. Naše je da im ništimo svaku aristokraciju volje i duha, svaku elitu, kao i samu pomisao na to da je najboljima dano vladati narodima. Urušavamo im vlade i države koje dignu glave; ne smije ih biti ako nisu naše, a da budu naše, moramo sve u njima nivelirati i trivijalizirati. Ne dopuštamo im ništa veliko, svečano, uzvišeno. Tako ćemo ih iznutra osiromašiti da, isprani i pokunjeni, padnu naših šaka kao one spomenute gnjile kruške.

Usadili smo u ptičje gojske mozgove uvjerenje kako je nečasno, nepošteno, biti narodni vođa, te da svatko tko bi uzeo krojiti narodnu sudbinu bude osumnjičen kao uzurpator i varalica koji nastoji postići samo vlastitu korist. Oduzeli smo vladaru i zadnje prerogative onoga mitskog, sakralnog, bez čega nema politike. Nametnuli smo gojima da svoje predvodnike u prvom redu sami biraju (što znači da ih ne poštuju, znajući da ih, kako su ih izabrali, mogu i smijeniti), a k tomu, da ih biraju iz redova običnih, osrednjih ljudi bez istaknutih svojstava te ikakve karizme. Goj u svojemu kukavnom predsjedniku ili premijeru sada (s pravom, uostalom) vidi ništariju poput sebe sama, ne sluša ga ni kada ovaj slučajno izjavi ili poduzme nešto dobro. To je, dakako, smrt za državu. Vladajuće se prezire i ismjehuje, vrijeđa ih se, tjera ih se na kojekakve isprike eda bi ih se čim bolje ponizilo, sudi im se na stranicama »slobodnih općila«, ruši ih se i kad treba i kad ne treba, i to običnim demonstracijama (više ne treba čak ni revolucije!) – a državni se posao obavlja traljavo ili posve zanemaruje, za račun što češćih i što besmislenijih izbornih rituala.

Ali, o tome će više reći spomenuta dvojica braće. Da se vratim svojoj užoj zadaći. Mi smo gotovo smrtan udarac velikoj, dostojanstvenoj politici, onoj koja ne blebeće nego donosi muževne odluke, zadali još našom ratnom pobjedom u veleratu 1945. Goji su mislili da će dobiti nove cezare, ali mi smo skršili njihovu moć, uz oslon na obje vrste demokracije što smo ih stvorili: onu zapadnu, kapitalističku, i onu istočnu, pučku ili komunističku. U slavnoj koaliciji naizgled smrtnih neprijatelja, ove su dvije antifašističke snage porazile poretke nacionalnog zdravlja i spasa, od kojih smo toliko stradali. Ali, trebalo ih je pustiti da se razmašu, kako bismo ih lakše ščepali za vrat i dotukli.

Dotući ih, naravno, nismo mogli potpuno. Borba se zato nastavlja. Njihove organizacije, gdje god možemo, stavljamo izvan zakona, režemo ih restriktivnim izbornim pravilima; ljude im ubijamo i hapsimo, kriminaliziramo, marginaliziramo, izopćujemo. Huškamo na zločine, pa ih pripisujemo desnici. Osim toga ih patologiziramo: prikazujemo ih, preko medija što su u našoj vlasti, ne samo zločincima, nego i luđacima. Ne damo im da pisnu, pa ni onima naizgled umjerenijima. Znademo, naime, dobro da su svi oni radikalni i ekstremni, svi su oni isti fašistički banditi, samo što ne nastupaju svi uvijek glasno, iz oportunizma ili taktičkog promišljaja. Čim se netko od njih usudi dirnuti u antifašistički tabu, odmah dižemo velike, pa i međunarodne skandale, tjeramo na pokoru i ispriku sve koji su im bili barem i malo blizu, koji su ih pohvalili, ili ih nisu osudili, a njih same politički odstrijeljujemo za

vječna vremena, da se više nikada ne dignu iz sramote i poniženja što smo im ih nanijeli.

Posebno nam je područje rada lov na stare »ratne zločince«, vojnike pobijeđene, fašističke strane. Njih nikada ne smije pomanjkati, bili oni krivi, kako mi to vidimo, ili pak posve nedužni. Hapseći i osuđujući te polumrtve ljude, postižemo višestruki učinak. Prvo, pokazujemo svijetu da je naša pravda uvijek dostižna, pa makar i sa zakašnjenjem od pola stoljeća. Drugo, ponižavamo i obeshrabrujemo desničarskog protivnika prikazujući njegove junake u javnosti kao ostarjele i slabe ljude. Treće, što je najvažnije, neprestalno čuvamo živim sjećanje na našu pobjedu, na njihov poraz, te na ono što nazivamo fašističkim zločinima: »da se više nikada ne ponove«, kako glasi naša formula, tojest da naša vlast nad svijetom više ničim i nikada ne bude dovedena u pitanje.

U tu svrhu služi nam i njegovanje mitologije Auschwitza, uklopljene u religiju holokausta. Židovsku izabranost u Bogu zamijenili smo izabranošću u patnji. Naravno, svatko dobro znade da mi s brojkama mrtvih nesmiljeno, gotovo groteskno i skrajnje bezobrazno pretjerujemo. Ali nikome ne dopuštamo i ne kanimo dopustiti da to govori i piše. Ne damo da se židovske žrtve uspoređuju s drugima, da se relativiziraju. Svaki pokušaj u tom smislu odmah, putem inscenirane međunarodne kampanje, najoštrije osuđujemo, eda bismo povijesni revizionizam sasjekli u korijenu. Samo tako ostat će židovske žrtve najveće, ostat će – apsolutne, što se slaže s uzdizanjem holokausta na pijedestal božanstva, Apsoluta.

MEŠUGE: Ali, zar nije doista oznaka apsolutnoga pridržana samo za Boga?

NATANAEL: Pa jasno, budalo, ne slušaš me! O tomu i jest riječ da smo holokaust proglasili bogom, a stoga

i Apsolutom. Stara nam židovska religija više ne treba, možemo je objesiti na klin. Kako bismo se njome mogli suprotstavljati gojskomu Kršćanstvu?! Ali holokaustom možemo. Time idemo izravno na njihovu marvinsku licemjernu savjest. A kada ih jednom optužimo da su nesavjesni, da su zločinci, da su antisemiti, posao nam je neusporedivo lakši. Jer, ne mogu nam ništa. Što god nam spočitali, mi zavičemo: antisemitizam! holokaust! I tu prestaje svaki razgovor. Najveća žrtva ima i najveće pravo za ovladavanje svijetom. Antisemitizam je naš najveći saveznik, gdje ga nema, mi ga izmišljamo, izazivamo i stvaramo.

OSTALI MUDRACI (*oduševljeno plješću*): Bravo, bravo! Uistinu virtuozno! Živio nam, Natanaele, tisuć let!

NATANAEL: I to što vam govorim, to ne širimo samo mi preko svojih izravnih žbirova. Učinili smo da ovu našu holo-retoriku jednoglasno prihvate i njihove intelektualne klike, njihove lijevo-liberalne mafije, koje su nam najprokušaniji saveznik u našoj antifašističkoj križarskoj vojni. Oni su nam udarne legije u borbi protiv desne pogibli. Pričama o holokaustu mi desničare nastojimo onespokojiti, a tome pridodajemo i izravne pritiske, ucjene, prijetnje, pa tako i mnoge desničare dobivamo na svoju stranu. U biti, mi ih držimo kao zarobljenike, taoce; nikada im ne vjerujemo, nikada im ne opraštamo, koliko se god oni glasno i zdvojno pokušavali distancirati od svoje otvoreno ekstremističke subraće. Nikada im ne ćemo dopustiti da postanu nešto više od naših korisnih idiota.

MUDRACI: Bravo, junače! Bog te Holo blagoslovio!

NATANAEL: Osim toga, ne progonimo samo sudionike onoga rata. Progonimo i današnje fašiste koji u njemu nisu sudjelovali. Uveli smo već i neku vrstu društvene igre za etablirane snobove: koji je slijedeći za odstrijel? Tako smo inscenirali lov na jednoga

ostarjelog latinoameričkog diktatora, koji se, moram priznati, herojski borio protiv našeg uzurpatora i njegovih pomagača iz te, ali i iz drugih zemalja. Nakon što se već sam bio dragovoljno odrekao vlasti, potaknuli smo dvojicu španjolskih sudaca, naših fanatiziranih lijevo-liberalnih slugana, da traže njegovo izručenje od Britanije, kamo je otišao u posjet. Srušili smo i jednoga mladog neofašista usred Europe; usudio se imati oca koji je od jednoga Našeg jeftino kupio imanje. Taj razmjerno mladi čovjek usudio se, osim toga, ući u koalicijsku vladu s našim liberalno-demokratskim poslušnicima. Digli smo galamu, i sabili ga u njegovu provinciju. Nema ga! Još je dobro i prošao. Diljem Kozmopolisa razašiljemo tjeralice, a bit će toga i više: koga mi uzmemo na zub, nigdje se na svijetu ne će osjećati sigurnim, nigdje ne će naći utočišta. Nema više azila, nema više granica; za to smo se pobrinuli!

OSTALI MUDRACI (*snažno plješću*).

NATANAEL: Sudit će im se kad-tad, bilo gdje, nama je svejedno! Svijet je naš, i postat će to u naše vrijeme dokraja i bezostatno!

XVI.
ONAN ili EGALITÉ

Civilizacija ne može opstati bez apsolutnog despotizma. Pod našim je vodstvom uništeno plemstvo.

Braćo, radujte se! *Annuncio vobis magnum gaudium*! Čudo nam je pošlo za rukom. Dogodilo se nešto, što se ni u najsmjelijim svojim snovima nismo usudili očekivati: demokratizirali smo svijet! U dvije faze – vojničkom pobjedom nad fašizmom te uklanjanjem komunizma beskrvnom revolucijom – uspjeli smo zavesti demokratski monopol. Gdje još ima ostataka bivših tiranija, budite sigurni da ćemo i njih vrlo brzo pomesti. Čak smo i većinu negdašnjih monarhija demokratizirali, a gojske smo kraljeve ponizili da izigravaju protokolarne, ceremonijalne marionete, da oni, koje je Hegel nazivao jedinim slobodnim ljudima, danas, u zemljama okrunjene monarhije, budu jedini građani koji ne uživaju naša bezgranična prava i slobode: kraljevi nemaju pravo na mišljenje! Jao njima ako se kojiput usude izreći svoje privatno mnijenje; naša im općila to ne opraštaju!

Nismo dopustili da nama ovlada bilo čija politika. Naprotiv, zavlačili smo se u njihove redove, u njihovu politiku, da njome bezostatno ovladamo. Demokratizirali smo svijet. Ekstremno, ekstremistički. Narod smo

pretvorili u nedodirljivu svetinju, proglasili smo ga Bogom, suverenom. Ali, pazite: ne narod kao samosvijesnu, ponosnu, homogenu naciju za sebe, kao organsku zajednicu tla i krvi, povijesti i usuda, nego narod kao marvu, uličnu rulju, biračko meso beskrajno podložno našem manipuliranju i modeliranju. Takav dakle narod je svetinja, narod kao zajednica onih koji ne znaju što hoće, koji su apolitični, kojima je samo do kruha i igara, koji ne mogu bez vođe i koji prihvaćaju svaku jaku vlast. Svi su oni jednaki, jednakost, jednaka prava! Uravnilovka, juhuuu!

MEŠUGE: Ali, zar nije narod zajednica nejednakih, zar nije heterogen, mješavina svega i svačega, svakojakih pojedinaca?

ONAN: Pa jasno, budalo, da je narod heterogen. I naš je Nadnarod heterogen, što će lako zaključiti svaki promatrač koji usporedi mene i Tebe. Ali, za praktične svrhe imamo pravo uzeti da su svi goji, manje-više, u bitnom smislu jednaki. U mjeri u kojoj nisu, mi ih izjednačujemo, svojom manipulacijom, srozavajući njihove veličine i namećući im jednako pravo glasa. Ali, prekinuo si me, po svom običaju. Zato, da dovršim: svi su jednaki, ali većina odlučuje, a na koncu ipak vlada manjina, *naša* manjina, nama slijepo odana i pokorna! Što, zar to nije genijalno? Demokracija je za nas po imenu vladavina naroda, a u biti vladavina protiv naroda, nenarodna vlast kojom gušimo i uništimo gojske narode. Dok su nam pokorni robovi, tjeramo ih u politiku, što će reći, mobiliziramo ih kao biračko meso. Kada pokažu da bi se osilili i podignu marvinske glave, širimo glasinu kako je politika prljav, nedostojan posao. I to sve da nije dobro? Jesmo li, molim, negdje možda pogriješili?

MUDRACI: Ma kakvi! Izvrsno! Bravo! Bravo!

Teško je i nabrojiti sve prednosti koje smo postigli tjerajući ih u demokraciju. Gušimo istinu, gušimo pravdu, umjesto vrednota uvodimo većinsko suglasje; iscrpljujemo marvu u ispraznim, formalnim procedurama, otuđujemo ih od prave politike, muzemo im ogromne svote novaca potrebnih za odvijanje demokratskoga cirkusa, korumpiramo ih i slabimo njihov karakter. Potičemo psihologiju gomile i zakon ulice. Teroriziramo njihove najbolje ljude demokratskim konformizmom i svođenjem na srednju mjeru. Jednakošću gušimo slobodu i rang.

Dragi mudraci, mi smo, da vam bez okolišanja kažem, od politike učinili smeće. Zato je, eto, ona postala ogavna već i gojskoj marvi, koja se u sve manjem broju odaziva na izbore, što nam samo olakšava posao. Nema više jakih država, ponosnih vojski (osim Oaze i naše Pričuvne, zna se!), a još manje ima karizmatskih, snažnih, autoritarnih vođa. Sve smo banalizirali, smekšali. Zaveli smo zakon minimalne države: ono o čemu su sanjali utopijski anarhisti i propovijedali klasični liberali, mi smo proveli u praksi – naravno, do mjere do koje nam je potrebno. Jer, potpuno dokinuće države urodilo bi znanim posljedicama: nastalo bi divlje stanje sveopćega rata, stanje u kojemu ne bi ni za nas bilo profita.

Važno je, naime, da demokracija posve oslabi narod, ali ne zato da nastupi bezvlašće, nego da vlast preuzmemo mi. Puštamo da svi o svemu odlučuju, kako zapravo ne bi nitko ništa odlučivao osim nas. Umjesto da odlučuju, oni blebeću kao babe. Za tu svrhu stvorili smo im njihove parlamente i medije. Mažemo im oči mitom o slobodnim i poštenim izborima: njima se čini da nešto znači njihov kukavni, neubrojivi anonimni glasić, a ne znaju, marva, da smo sve već unaprijed odredili mi, a da nam izbori služe

tek kako bismo još i više oslabili njihove režime i razarali kontinuitet njihove vlasti.

MUDRACI (*snažno plješću*): Bravo! Bravo!

ONAN: Narode uvjeravamo da oni sami sobom vladaju na najizravniji mogući način, da je demokracija za njih neupitna vrednota, apsolutno dobro, najbolji od svih političkih ustroja, a zapravo nam on služi tek da provedemo savršenu, koliko i neprimjetnu, naivnima neprozirnu despociju nad gojskim nakotom. Ali zato nam trebaju kaos i anarhija, koje postižemo samo našom demokratskom metodom.

Još smo im na jedan posebno lukav način demokraciju činili privlačivom. Preuzeli smo, naime, floskulu o »Trećem putu«, koju su desničari XX stoljeća rabili kao oznaku za alternativu kako tiranskom komunizmu, tako i liberalnoj demokraciji. Mi smo im tu formulu ukrali, i sada Trećim putom nazivamo neku beskrvnu i dosadnu, posve suvišnu kombinaciju socijaldemokracije i liberalizma, dakle, po prilici, ona dva prva »puta«, a zapravo naš, stari put. I taj miš-maš, koji ionako obilježava nama sklonu postmodernu, postkomunističku ljevicu, prikazujemo kao neko otkriće, kao nešto svježe i novo, još neviđeno. Nemojte misliti da gojske budale ne nasjedaju!

Naše službe sastavile su, i objelodanile, popis obilježja koja bi trebala imati vladavina što je mi namećemo kao demokraciju i smatramo je dobrom; dobrom, razumije se, za nas, kao vladare gojskih država iz potaje. Evo koje su to sastavnice: participacija, konsenzus umjesto sukoba, vladavina prava, predvidljivost, uključivanje svih manjina u upravu (ne samo nacionalnih), transparentnost, odgovornost, osjetljivost za potrebe ljudi, politička odgovornost u užem smislu, otvorenost, dostupnost informacija, djelotvornost i profesionalnost.

Dopustite mi kraći komentar. Popis je, kako vidite, posve nesustavan i konfuzan, nalik svim našim dokumentima. Tako postižemo stvaranje što veće pomutnje, zbunjujemo neprijatelja i olakšavamo prodor naših laži u prazne gojske glave. *Participacija*, sudjelovanje u vlasti: time tek ponavljamo ključnu demokratsku dogmu o vladavini naroda, koja je puka iluzija. *Konsenzus* zahtijevamo kako bismo gojsku politiku što više razvodnili, lišili je stvaralačke strasti, te je iscrpljivali i kočili beskrajnim natezanjima, sastančenjima i ispraznim blebetanjem. *Vladavina prava* označava takozvanu *pravnu* državu, za koju se zalažemo još od XIX stoljeća, eda bismo olakšali ozbiljenje *nepravedne* države. *Predvidljivost* uglavnom ne znači ništa, jer što bi uopće moglo značiti da narod smije moći predviđati poteze svojih predvodnika? Moglo bi se i tu nasilu tumačiti, ali nije važno. Puno su nam važnije *manjine*: nacionalne, vjerske, svjetonazorne, spolne, klasne... S jedne strane, prikazujemo ih diskriminiranima i ugroženima, što je velika olakšica, jer služi kao izlika kada treba poduzeti i opravdati rušenje koje gojske vlasti. S druge strane, njihova mnoštvenost, uz veleovlasti koje im dajemo, čini politički život kaotičnim i nepreglednim, doista *nepredvidljivim*; teško ga je nadzirati i njime upravljati. U buki marginalaca lako se prečuje legitimni glas većinske nacije, koju uništavamo. *Transparentnost* također ne znači puno, služi tek tome da goje uvjerimo kako im je sve jasno, dočim zapravo ne shvaćaju ništa. *Odgovornost* je puka floskula; u državama kojima vladamo nitko nije odgovoran, doli nama, inače leti. A one ostale riječi ne trebam posebno ni komentirati: sve je to jedna smišljena kombinacija demagoških laži, fraza i smicalica.

U klasičnoj fazi demokracije puno su nam pomogle političke stranke, te suvišne, slučajne, bljedunjave,

međusobno do neprepoznatljivosti iste, beskrupulozne interesne skupine, koje nam služe za razbijanje nacionalnog jedinstva. Sada, kada smo namjesto stare demokracije stavili nebuloznu, nedefiniranu demokratizaciju kao njezino neograničeno, beskrajno širenje do apsurda, još su nam i važnije nevladine udruge. One su nastale od negdašnjih skupina za pritisak, ali im je uloga daleko ozbiljnija. Njima smo premrežili gojska društva uzduž i poprijeko, kako bismo pospješili posvemašnju smušenost i bezvlašće, neslogu i sukobe. Uloga je tih nevladinih udruga nezamjenjiva u rušenju vlasti. A rušimo svaku vladu koja si umisli da može biti ponosna, dostojanstvena i jaka, da smije voditi politiku u narodnom interesu, suvereno i slobodno, ili, štoviše, otvoreno prkosi našim uvjetima, nalozima i pritiscima.

Nama je danas vrlo jednostavno srušiti neku vladu insceniranom revolucijom, pučkim pučem, beskrvnim i civiliziranim, za koji ne treba ni revolucionarne organizacije ni agit-propa, ni strategije ni taktike, ni vođa ni sustavnog rada s masom, niti pak teorije ili ideologije. Lenjin je tvrdio da bez revolucionarne teorije nema revolucionarnog pokreta. *Tempi passati*! Nahuškamo ulicu – i gotovo! Danas su režimi našom zaslugom ranjiviji jer su dekadentni, truli, a truli su jer su demokratski. Ako ih rušimo, rušimo ih da bi bili još demokratskiji. Naprosto, dakle, pozovemo se na demokraciju i ljudska prava, a vladajuće optužimo da ih krše, i dovucemo rulju na ulice. Evo kako to izvodimo (a model je već uspješno prokušan na nizu vama poznatih slučajeva):

Sve počinje kampanjom preko medija kojima mi vladamo, i galamom naših nevladinih udruga što sam ih spomenuo. Piskara se o krizi i kolapsu i tamo gdje ih nema, izmišljaju se afere i senzacije koje raspaljuju

maštu frustriranih goja. Ponekad nam pomogne i Katolička crkva, preko svojega lijevog krila. Isto vrijedi za sindikalne središnjice. Mladež zavodimo na rock-koncertima. Napadamo režim, prikazujemo ga tiranskim i uzurpatorskim, tvrdimo da je krivotvorio posljednje izbore, a »građane« pozivamo na neposluh. Induciramo nezadovoljstvo, naše službe organiziraju masovne demonstracije. Zavedenu rulju naša promičba, preko »nezavisnih i slobodnih medija«, prikazuje kao pošteni, prosvijetljeni i razboriti narod. Oporba koju dovodimo na vlast razbacuje se lažnim obećanjima. U odlučujućem trenutku, vojska i redarstvo – koje smo pravodobno proželi našim agentima – uskraćuju poslušnost vlasti. U tako naelektriziranom ozračju insceniramo nove izbore, ovoga puta svakako manipulirane i po potrebi krivotvorene: za to se brinu naši »promatrači«, one iste nevladine udruge, skupine za pritisak koje masovno mobiliziramo. I tako bez imalo muke dovodimo na vlast svoje marionete. Ako se pokažu nedoraslima, postupak se ubrzo bez ikakvih poteškoća ponovi.

Mi smo na ovaj način zapravo srušili i istočnoeuropske komunizme, iskoristivši pritom i zdrave nacionalističke snage, koje smo zatim smijenili našim agentima. Nešto od metodologije pučkih pučeva primijenili smo i rušeći latinoameričke *caudillose*, a danas naše postmoderne revolucije možete pratiti posvuda. Njima ćemo pokoriti i zadnji kutak globusa. Na Zapadu za sada ih ne moramo primijeniti, jer ga držimo na uzdi ograničenim suverenitetom i totalitarnim liberalnim regimentima, koji ne dopuštaju nacionalnim interesima da dođu do izražaja, a nacionalnim vođama da se osile. Demokracijom ih potpuno onemogućujemo.

Upravo je u tome jedna od najvažnijih primjena demokracije. Ona ne propovijeda jednakost samo u teo-

riji, ona je ostvaruje i u praksi ponajprije tako, da isključuje svaku istinsku veličinu. Sve je sivo, dosadno, prepušteno nižim ljudima, a u najboljem slučaju osrednjosti. Iznimne ljude sa stavom i vjerom u vrednote, pojedince nošene strastima, idejama i vizijama, nadahnute i kreativne, svim sredstvima osujećujemo. Inscenirамo im različite zakonske prekršaje, izazivamo na njih zavist, medijski ih uništavamo, proglašavamo ih ekscesivnima, ridikulima i provokatorima. Ne dopuštamo veličini da se razmaše i osili; svi moraju biti jednaki. Postigli smo da se puk smije plemenitim idealistima, otmjenim junacima, uzvišenim genijima, da ih prezire kao što je nekoć prezirao lopove i varalice, bludnice i pornografe. Takvi su, međutim, postali našim herojima, nakon što nam je uspjelo svijet vrijednosti preokrenuti naglavce. Na ispražnjene položaje iznimnih muževa posjeli smo mediokritete. Tako je to i u umjetnosti i u filozofiji, a navlastito u politici. Jer, mali ljudi jamče da će i politika biti mala. Natežu se, sitničare, trabunjaju, ne odlučuju – odluke smo pridržali za sebe. Ne damo im da misle, da rasuđuju i da kroje velike, dugoročne planove. Sve je pod nadzorom. Ništa nas ne smije iznenaditi. Radimo, naravno, i dalje; ima tu još mnogo neobavljena posla. Ali smo na dobrom putu i ne kanimo sustati dok i posljednja zemlja ovoga svijeta ne dobije stranke, parlament te slobodne i poštene izbore!

XVII.
PINHAS ili ZAŠTO SMO LIBERALI

Ideja slobode je neostvariva. Nakon što smo državnom tijelu ubrizgali otrov liberalizma, čitava se njegova politička narav izmijenila. Države je obuzela smrtonosna bolest kvarenja krvi. Samo nam je počekati kraj njihove agonije.

MEŠUGE: Pa koji Ti je to naslov predavanja? Zar smo mi liberali?

PINHAS: Ma dajte ga braćo ušutkajte! Kakav je to način?! Do sada se upletao svojim intervencijama (bolje rečeno: prekidao i upadao) poslije, tijekom izlaganja, a sada bi on, gospodin, prvu riječ! Slušaj, glupane! Slušaj do kraja, pa onda sudi svojim ptičjim mozgom, ako baš misliš da moraš! Tko Ti je rekao da mi vjerujemo u liberalizam? On je za nas samo sredstvo vlasti kao i svako drugo, i to je sve. Želimo gojima nametnuti liberalizam, kao i demokraciju, da ih bolje prožderemo, i zato nam je liberalizam drag. Jesi li sad razumio? Šuti i slušaj, ili ću zatražiti od braće da Te izbace van s naših zasjedanja!

Dobro. Evo sada, dakle, zašto nam je liberalizam tako koristan. Samo da kažem: U XIX i XX stoljeću nismo bili komunisti, kao što ni sada nismo liberali, kako nam podmeće ova budala, ali smo ipak smislili i

stvorili taj komunizam, i dobrano ga izrabili za svoje svrhe; isprva, dakako, tek kao teoriju i revolucionarno previranje, a potom i kao sustav koji je u nizu država dospio na vlast. Kako je to izgledalo, čuli ste u početku naših zasjedanja od brata Abela.

A glede liberalizma, on se pokazao kao najdjelotvornije oružje protiv pojedinačne i narodne slobode – dobrim dijelom baš i zato jer se lažno pozivlje na slobodu, nudi tek njezin privid – pa tako prikriva svoje stvarne ciljeve i učinke. Mi, promičući liberalizam, spretno podvaljujemo kako je sloboda politički postižljiva, dočim je ona u svojoj biti metafizička kategorija, kategorija nebeskog reda, i nema te politike koja će na djelu ostvariti nekakvu apsolutnu slobodu.

Ali, mi goje mamimo u liberalne vode osobito podilazeći njihovoj taštini. Svi oni, naime, uvjereni su da nešto misle, a u većini slučajeva, ne misle ništa, tek imaju stanovite predrasude i prežvakavaju pokupljeno iz naših tiskovina, doživljavajući naše obmane kao plod vlastitoga kritičnog intelekta. No oni, dakle, misle da misle, a mi ih u tome podupiremo jamčeći im »slobodu mišljenja«. Svima udijeljujemo takozvano pravo na (vlastito) mišljenje. To ih strahovito zavodi. Svaki od njih najednoć se osjeti važnim, doživi sebe kao – »mislioca«! Sve smo oslobodili da »misle«, slobodno i različito. Već i time ih idiotiziramo. Ali, tu smo uvalili i dvije kvake: Prvo: pod našim regimentom nije ni izdaleka baš tako slobodno svakomu goju misliti što mu drago, i što mu upravo padne na marvinsku pamet. Mrežu liberalnih lažnih sloboda proželi smo posebnom drugom mrežom, mrežom zabrana, tabua, liberalnih dogmi. Nitko, recimo, nema pravo pozvati se na slobodu mišljenja, pisanja ili znanstvenog istraživanja kako bi doveo u pitanje našu mitologiju aušvica i religiju Holokausta. Isto vrijedi i za one koji nalaze dobre

strane u poredcima što smo ih s povijesne scene maknuli 1945. Nacionalizam je uopće, i u najrazblaženijoj dozi, izvan zakona. Naše historiografske verzije jače su od Svetog pisma. Sve one koji ih pokušaju dovesti u pitanje, za vječna vremena kompromitiramo kao neznanstvene lažljivce, »naciste«, »antisemite«, posljednje hulje i ništarije. Tko se, dakle, drzne povrijediti te svete nedodirljivosti, gotov je: osramotit ćemo ga kao zlikovca, završit će u zatvoru, a na javnu djelatnost više ne smije niti pomišljati.

Drugo: u mnoštvu nesuvislih i posve suvišnih mnijenja, koja nastaju logikom liberalne neobuzdanosti, nitko se više ne može snaći. Nastaje posvemašnja zbunjenost i dezorijentacija. Nastaju relativizam i permisivizam: sve je jednako vrijedno, sve je dopušteno i dobrodošlo. Ali, to ujedno znači da ništa nije osobito dostojno skrajnjeg uvjerenja i žrtve. Ništa nije dokraja vrijedno, istinito i pravedno; ništa nedodirljivo i sveto. Kada smo jednom uspostavili takvo stanje, mi smo u svom elementu. Možemo neprimjetno i nekažnjeno loviti u mutežu njihove neizmjerne slobode, i, dok se oni nisu ni snašli, uspijemo pomagati upravo onim mnijenjima i odlukama koji nama odgovaraju.

Zapravo, nuditi slobodu za sve i svašta nipošto ne znači činiti čovjeka istinski slobodnim. Junački pothvat mukotrpnog, opasnog oslobađanja iz ropstva pruža dublje iskustvo slobode negoli kada se nju, bez ikakva napora i rizika, bez cijene koju valja platiti, gotovu servira na pladnju. Liberalizam nam je koristan jer on – imajući slobodu stalno na jeziku, i upravo je servirajući na pladnju (pa i to prividno, dakako!) – u političkoj praksi omogućuje mnogo jači, dublji i učinkovitiji, totalniji teror negoli i komunizam i fašizam zajedno.

Jer, gledajte braćo: dočim su autoritarni poredci, protiv kojih se mi svim sredstvima borimo, svoje pro-

tivnike još i uzimali ozbiljno kada su ih proganjali, zatvarali i ubijali, mi se tih sredstava donekle možemo i odreći. Često je dosta je da svoje protivnike prikažemo nevažnima i priglupima, pa da im se svi koje smo uspješno dresirali naprosto počnu – smijati. Nitko nas se ne boji da bi od nas bježao glavom bez obzira. Svi misle da im donosimo najveće dobro. Ne činimo rado od svojih neprijatelja mučenike i heroje – takvi su uvijek sjeme buduće pobune, s izgledima na uspjeh. Ne, mi od njih činimo pajace. A takvi nikada ne će pobijediti! S jedne strane, dakle, smiješni su, djeluju neozbiljno. Ljudi im se ne će priključiti. S druge strane, uvjerili smo ih da im nudimo maksimum sloboda i prava. Porobili smo ih kao nitko do sada u svjetskoj povijesti, a oni se osjećaju slobodnima! Zapravo su nesvjesni sretni robovi. A to je najviši mogući stupanj pokoravanja i pokornosti. Međutim, kad zakažu mekani načini, progona se i zatvora ne odričemo. Nismo valjda ludi.

Ponajprije smo liberalne pokrete uspostavili i iskoristili da nacionalnim osamostaljenjem i stvaranjem nacionalnih država razbijemo vjerska – kršćanska i islamska – velecarstva: Njemačku, Austro-Ugarsku, Rusiju i Tursku. Liberalnom demokracijom uništili smo, uostalom, početkom XX stoljeća i veliko kinesko carstvo, obećavajući mu (preko Sun Jat-sena) socijalizam i nacionalizam, a prepustivši ga u stvarnosti desetljećima međunarodnog i građanskog rata te raspadu na dvije države. Danas pak liberalizmom najsigurnije uništimo nacije. Jer, liberalizam ima dva lika: onaj individualistički, i onaj kozmopolitski. Liberalizam zagovara vrednote izoliranog, usamljenog čovjeka-pojedinca i poučava ga da se on može podruštvoviti samo na način globalnoga svjetskog povezivanja. Između usamljene kreature i svjetskoga carstva, dakle, nema mjesta za naciju, njoj podrezujemo korijenje, istiskujemo je i sramotimo je kao neljudsku zajednicu primitivne mržnje, kako smo čuli iz lijepog izlaganja brata Metuzalema.

Liberalizam, međutim, ne ostavlja mjesta ni državi. Točno su inteligentniji goji shvatili bit liberalizma, kada su ga uključili u složenicu »anarho-liberalizam«: liberalizam je u biti anarhičan. On je protiv vlasti, protiv autoriteta, protiv države. On se zadovoljava minimalnom državom – državom noćobdijom. Tako mi posredovanjem liberalne laži uspijevamo da se gojski narodi linjaju, da im se unižava rang i dostojanstvo, da slabe, da bivaju prepušteni ćudorednom propadanju, jer je pripadnicima tih njihovih naroda sve dopušteno. Bez jake države, goj ostaje lišen organske zajednice koja ga štiti, bodri i uzdiže, koja ga pokreće na velika djela, koja mu usađuje velike ideje. Prepuštajući, vrlo liberalno, gojske kreature samima sebi, potkopavamo im sam temelj opstanka.

Osim lažne slobode, liberalizmom mi goju serviramo i lažna prava. Tuvimo mu u glavu da uopće ima nekakva prava. Na taj način, mi ga paraliziramo, činimo ga nesposobnim da sam zahvati za onim pravima koja mu doista pripadaju, a koja ne može imati ako ih ne uzurpira. Mi ga, dakle, uljuljkujemo u ugodnoj iluziji da se liberalni ustroj brine i daje sve od sebe, kako bi mu osigurao nekakva njegova tobožnja, kako ih zovemo, »ljudska« i »građanska« prava. Kao da liberalni ustroj nema pametnijeg posla, nego brinuti se za dobrobit svoje žrtve!

MEŠUGE: Ha! Ha!

PINHAS: Ti šuti! A vi, braćo, imajte u vidu da naša isprazna retorika o pravima postiže još dva vrlo važna učinka. Prvo, galameći o pravima, mi goju izbijamo iz glave da on uopće ima i neke dužnosti. Poučavamo ga

da država postoji samo kako bi udovoljavala njegovim stvarnim ili lažnim potrebama, njegovim hirovima, njegovoj ugodi. On tako nauči da mu je samo tražiti, zahtijevati, da zapravo drugi, da država, imaju prema njemu dužnosti, ali da on nema nikakvih dužnosti, da je samo subjekt prava. Tako on državu počne doživljavati kao neku vrstu javne dame. Plaćao je on ili ne plaćao, ona je tu samo zato da on uživa.

Drugo, naše tuvljenje o pravima uvijek ima u vidu pojedinačna prava, pred očima nam je samo individualni čovjek, a nikada i nikako ljudska zajednica. Tako dresiramo goja da uopće i ne pomisli na kolektivna, zajedničarska, nacionalna, državna prava, nego on svoja osobna prava zapravo u pravilu i shvaća kao nešto što je suprotstavljeno zajednici, državnom i nacionalnom opstanku. Tako smo ga odmah dobili za sukob s vlastitim narodom i njegovom državom. Tako postaje anarhist, egoistični buntovnik, ili nezainteresirani privatnik-malograđanin. A u biti, sve je to isto.

No, što sam rekao još ni izdaleka nije sve. Ljudska prava, koja smo čitavu svijetu uspjeli nametnuti kao neuništivu, koliko i trivijalnu poštapalicu, nama služe kao izvrsno sredstvo ponižavanja i porobljavanja. Ljudskim pravima provodimo pritisak na gojske narode. Ako se ne pridržavaju naših naloga – i to onako kako ih mi formuliramo! – o njegovanju i zaštiti ljudoprava, mi naše organe ponukamo da im uskrate potporu, da ih podvrgnu sankcijama, da ih, riječju, izopće iz onoga što nazivamo »međunarodnom zajednicom«. Na svaki znak neposluha, mi zamašemo batinom ljudskih prava. Tako silimo zemlju-žrtvu da udovolji našim traženjima, da uopće prihvati naša mjerila, ali tako je i iznutra slabimo i činimo ucjenjivom: kad god prekrši naše zapovijedi, mi je optužimo za kršenje ljudskih prava i kaznimo je. Pohvalimo je tek kada dokraja ispuni naš program ozbiljenja ljudskih prava, što u praksi znači potpunu nacionalno-državnu kapitulaciju, odricanje od vlastitih interesa i bezostatno pokoravanje nama kao gospodarima svijeta.

Naravno, nismo mi »ljudska prava« i srodne smicalice izmislili za sebe. Mi svoja prava imamo. Te floskule služe samo tome da pokorimo marvu. Razumije se također i da se mi, u svome radu, prema gojima, ne pridržavamo nikakvih »ljudskih prava«. To vrijedi za nas, kao i za sve one bjelosvjetske organe globalne nadvlade koje smo izmislili i stavili u pogon.

U svrhu slabljenja gojskih nacionalno-državnih zajednica, ali i kvarenja njihovih ljudi, nametnuli smo im liberalni kult takozvane tolerancije i dijaloga. Umjesto da tragaju za istinom i da štuju vrednote, dresiramo ih da prigrle puku mnoštvenost mnijenja kao cilj po sebi, te da sva ta mnijenja smatraju jednako vrijednima i jednako dostojnima. Učimo ih da budu snošljivi prema svemu, što praktično znači da sve jednako preziru, te da podnose našu tiraniju. To nije tolerancija za ljude, nego za iluzije; za mnijenja, slučajna uvjerenja i tzv. životne stilove. I opet, dakle, kao i liberalizam, kao i »ljudska prava«, tako je i tolerancija nešto što smo izmislili za njih, da ih, marvu, dokrajčimo. Tolerancija nam je potrebna da se oni međusobno toleriraju, da im, dakle, ne prorade samoobrambeni refleksi, ali i da toleriraju naš teror, naše ideje i akcije. Inače smo mi sami savršeno netolerantni. Kako znadete, uveli smo načelo netolerancije za netolerantne, a to znači za sve ono što išta vrijedi i što se još usuđuje vjerovati u istinu umjesto u toleranciju.

A dijalog, to je posebna priča. Stvorili smo dojam da istiniti uvidi ne nastaju naporom pojedinačnog duha, nego u dijalogu. Ali, u dijalogu stvarno ne nastaje ništa – osim blebetanja i popuštanja pred snagom

prividnih argumenata. Gdje započne dijalog, mi to dobro znamo, tu je odzvonilo i religiji, i filozofiji, i politici. Zato su nam dijalog i tolerancija – kao stupovi liberalnog svjetonazora – najdjelotvornija sredstva borbe protiv istine i pravde.

Kao pronositelji liberalne laži dobro nam dođu političke klike današnjega gojskog Zapada, koje smo sami uzgojili i ustoličili, zatim, predstavnici lijevoga krila Katoličke crkve, koje – kako ste već čuli – ustrajno huškamo da održe Treći vatikanski sabor da ih ovaj dokraja dotuče, potom, intelektualni lumpenproleteri, snobovi i pomodari svih boja, suvremeni »umjetnici«, kojekakve manjine koje smo natjerali da traže svoja tobožnja »prava« i slična gamad.

Mi, jednom riječju, goje i njihove narode djelovanjem liberalnih načela i prakse slabimo, a kad ih posve oslabimo, onda im to stanje prikazujemo kao nagradu, kao zaslugu koju im priznajemo temeljem njihove kooperativnosti. Kad smo ih tako potpuno iscrpili i unizili, kad su nam se potpuno pokorili, ukazujemo im – na njihovo oduševljenje – vrhovnu počast time što im dopuštamo da se sa svojim olinjalim, rastočenim državama uključe u integrativne procese i strukture koje smo im pripravili eda bismo ih dokraja dotukli.

XVIII.
RUBEN ili KAKO NJEGOVATI BIJEDU

Danas sve kotače državnih mehanizama pokreće jedan pokretač, koji je u našim rukama. Taj je pokretač zlato. Nama je u intresu da radnik bude gladan i slab, jer ga oskudica potčinjava našoj volji, a slab ne će imati snage ni energije da nam se odupre.

Mudrac RUBEN započeo je pomalo paradoksalno: Nama je cilj poticati siromaštvo, ali i bogatstvo. Kako to? I u jednom i u drugom slučaju mi jednako promičemo materijalne vrednote, novac, potrebu da ga se stječe, posjeduje i troši. Ta zar nije i jedan gojski pametnjaković zapazio kako je ista psihologija kapitalista i proletera? Razlika je samo u tome da jedan ima, a drugi nema. Obojica hoće imati, i mi ih u tome zdušno podupiremo: neka se samo bave tvarnim dobrima, neka se prepuštaju materijalizmu, konzumizmu i lažnim potrebama koje smo im usadili, a nas puste da na miru određujemo duhovni profil svijeta! I da usput, naravno, koju i zaradimo! Uostalom, zar se nismo sami domislili i kapitalizmu i komunizmu?

Svakako, bijeda ima osobite prednosti. Držeći u bijedi veliki dio svjetske gojske populacije, mi ih činimo ovisnima o izvoru novca, kojim ih možemo do

mile volje ucjenjivati, unižavamo im dostojanstvo i kočimo njihove možebitne subverzivne akcije protiv našega Poretka, koje koštaju novaca. Obeshrabrujemo ih, širimo defetizam.

Druge pak puštamo da se obogate da bismo ih bolje izmuzli, ali i znajući kako zavodljivo može djelovati imetak, koji čovjeka odvuče od svega važnog i vrijednog, i pretvori ga u sebični stroj za kupovanje jeftinih (i kada su skupi!) užitaka, poticanje taštine i ispraznosti svake vrste. Ako je siromašni goj rob gladi, bogati goj lako postane robom izobilja, i njegovim ovisnikom, dakako. Novac i bogatstvo postaju cilj po sebi, gušeći sve ostale, više i plemenitije ciljeve. To je jedan stari gojski mozgović osudio kao »hrematistiku«, ali ništa mu nije pomoglo: mi se brinemo da ona bude njegovana i dalje. Oba puta marvu zagluplјujemo i tako sebi olakšavamo posao vladavine nad njom.

Promičemo pravu idolatriju, kult novca, zavodimo osebujni monetaristički fatalizam: širimo, naime, iluziju da o svemu odlučuje novac i da se bez novca ne može baš ništa. Jest, točno je da se bez novca ne možeš se ni maknuti. Ali, ponešto se dade poduzeti i tako: mišljenje i planiranje ne košta ništa, a tko se hrabro dade na djelo, zna da će mu barem naknadno pridoći potrebna sredstva. Mi, međutim, te smione pothvate obeshrabrujemo. Osim toga, naučavajući da svijetom vlada novac, mi svraćamo pozornost s okolnosti da svijetom, dobrim dijelom, a nadamo se sve više i više, zapravo – vladamo mi! I svojim novcem, dakako, i njihovim novcem što im ga pljačkamo, i svim onim što od njih u bescijenje otkupljujemo, ali i svojom bezgraničnom voljom za vladanjem, svojom urotničkom pameću i svojom mrežom kojom smo premrežili svijet.

U novčarske poslove što ih obavljaju goji nastojimo da se unese što više korupcije, kako bi ih se moglo kažnjavati i zatvarati. Mi sami, kao i uvijek, tražimo za sebe najveće provizije i kamate, eda bismo svojim lihvarstvom bogate osiromašili, a siromašne dotukli.

Osobito nam je važno bilo da gojima zatrujemo gospodarski život. Od samog početka poticali smo bezumnu industrijalizaciju, razarajući organske strukture skladnoga prirodnog života. Ljudožderskim glavničarstvom (kapitalizmom) razvijali smo s jedne strane tip pohlepnog i bešćutnog monstruma, a s druge strane tip modernoga roba, koji u najtežim uvjetima zarađuje suhu koricu kruha, i u svojoj nesreći odaje se porocima, zanemaruje i uništava vlastitu obitelj, te napokon prerano krepa od kakve ubitačne boleštine. Ovo nam je stanje puno pomoglo i na drugoj strani: kao reakciju, naime, prizvalo je ono u život radikalne totalitarne pokrete tobožnjega zemaljskog spasa, koji su kroz politiku XX stoljeća donijeli gojima neviđene nesreće.

Poljodjelstvo kao iskonska gospodarska grana, kao ozračje čovjekova jedinstva s prirodom i Bogom, kao okvir stvaranja tradicionalne pučke kulture, kao jamac zdrave konzervativne ukorijenjenosti u tlo i krv – bilo nam je osobito važnom metom razaranja. Seljaka smo ispravno shvatili kao smrtnog neprijatelja. Zato smo djelovali na tri plana, ne bismo li suzbili njegovu izazovnu ugrozbu svega što nam je sveto: radili smo na usiljenoj urbanizaciji, koja bi slobodnog seljaka iskorijenila iz njegove zemlje, smjestila ga u betonsku džunglu, u kojoj bi gubio identitet, snagu i samosvijest te se pretvarao u ovisnog najamnog radnika, sitni zavrtanj u monstruoznoj mašineriji modernoga otuđenog životarenja. Drugo, išli smo na dokidanje posebničkih obiteljskih gospodarstava, industrijalizirajući poljodjel-

stvo i organizirajući ga u velike kombinate. Napokon, selo smo kolektivizirali, »nacionalizirali« tj. podržavljivali, i tako seljaku uništili njegov prisni odnos sa zemljom, lišavajući ga ujedno plodova njegova rada.

Poljodjelstvo smo dodatno uništavali mehanizacijom, uvođenjem otrovnih tvari u proces obrađivanja zemlje i uzgajanja stoke, ili pak, u posljednje vrijeme, proizvodnjom genetski modificirane hrane, koju uz sitnu proviziju njihovim korumpiranim politikantima redom namećemo zemljama gojskih naroda. Uostalom, uopće nam je uspjelo onečistiti ukupni ljudski okoliš do neslućenih razmjera. Rijeke smo pretvorili u kanalizaciju, zemlju srozali do deponija za smeće, a od zraka načinili plinsku komoru.

Ove riječi naišle su na burno odobravanje okupljenih mudraca, koji su oduševljeno klicali: Bravo! Bravo! No, tu se opet javio za riječ neizbježivi

MEŠUGE: Ali, ako je sve to istina, zatrovat će i nas!

RUBEN: Mi pazimo što jedemo i udišemo. Osim toga, radimo na tome da preuzmemo potpuni monopol nad svjetskim zalihama vode. Doći će dan kada ćemo gojima skupo prodavati i čistu vodu, pa i čisti zrak. Tu će mogućnosti ucjenjivanja gojske gamadi, dakako, postati bezgranične. Nadalje, imamo mi svoje prirodne rezervate. A, Bože moj, nešto se mora i pretrpjeti za veliki cilj. Ali, ne prekidaj me više. Idemo dalje! Uz temu okoliša da još samo nadodam i ovo: Onečišćenje planeta Zemlja, koje sustavno provodimo, omogućilo nam je i nastupiti kao zagovornici čiste prirode, zaštite okoliša. Mi smo ekološku ideju zapravo ukrali od naših protivnika, koji su je primjenjivali na strategije uščuvanja Božjega stvorenja i poretka. A mi smo je izopačili u našu korist: okoliš ne spašavamo, ali u isti mah glasno pozivamo na zaštitu biljno-životinjskoga svijeta, dočim čovjeka-goja prepuštamo propasti: Huškamo na spas svakog stabla i mačke, a nerođene gojiće izvrgavamo pomoru.

U našem grandioznom pothvatu dokidanja gojskih nacija, služimo se prokušanim nadnacionalnim, globalnim instrumentarijem kojim dodatno uništavamo gospodarstvo i novčarstvo gojskih naroda zapalih u krizu što smo je otprije sami pripravili. Preko tog instrumentarija, koji uključuje Međunarodni monetarni fond, Svjetsku banku i Svjetsku trgovinsku organizaciju, već nam je uglavnom uspjelo dotući Treći svijet, a nastojimo zdušno to učiniti i s bivšim Drugim (komunističkim) svijetom, koji se sada nalazi u procesu tzv. »tranzicije«. Nakon što smo nacionalnu energiju uporabili za uklanjanje komunističkih vladavina, nacionalizam smo ponovno stavili izvan zakona, a na vlast u tim zemljama doveli nama bezostatno pokorne klike recikliranih eks-komunista. Oni su nam sada poluga provođenja naše uništavajuće gospodarske politike u tim zemljama.

I dok Svjetskom bankom upravljamo kako bismo im usmjerili gospodarstva u našu korist, a ujedno ih koliko je moguće izrabili, a Trgovinskom organizacijom radili na rušenju granica među narodima i državama, te time na njihovoj globalizaciji (kapital i profit nemaju granica, kao ni nacionalnosti, a zlato pokreće sve državne mehanizme!), – posebna je uloga dopala našega mezimca, MMF.

Opće je pravilo: isisati novac iz nacionalnih banaka zemalja-žrtava, pa im onda nametnuti lihvarske kredite. Kredite, međutim, dajemo samo pod našim uvjetima. Ucjenjujemo žrtve, činimo ih ovisnim, da ne mogu ni pomisliti na samostalno, suvereno vođenje svoje ekonomije i politike. Žrtve nas u svojoj gluposti i nemoći doživljavaju kao spasitelja, tako da što god mi učinili protiv njihova probitka, njima izgleda dobro i

dobrodošlo. Pod krinkom pomoći, mi ih upropaštavamo ponajprije gospodarski i socijalno, a potom politički i moralno.

Uvjete koje namećemo svojim žrtvama, razvijene zemlje ni u snu ne bi prihvatile. A namećemo ih ultimativno, autokratski; ni govora o demokraciji, na koju ih inače prisiljavamo. Evo kako to izgleda: dajemo im kredite ako svoju financijsku, gospodarsku i trgovinsku politiku posve podrede obvezi otplaćivanja duga. Na taj način se, međutim, njihovu gospodarstvu nanosi nepopravljiva šteta. Oni, recimo, moraju drastično smanjiti nacionalni proračun, državno subvencioniranje vitalnih industrijskih grana te uvoz. Čak se ni prijeko potrebna tehnika ne smije uvoziti. Radi poticanja izvoza, žrtva mora devalvirati nacionalnu valutu. Državna industrija mora se privatizirati (naknadno ih optužujemo za kriminalnu privatizaciju, neka se prepiru i sude!), i mora se provesti korjenito rezanje socijalnih davanja.

Sve to služi lakšoj nabavi novaca potrebnih za otplatu naših kredita, a usput postiže čitav niz kobnih učinaka: propadanje privrede, socijalnu katastrofu, opće siromaštvo... Umirovljenici umiru od gladi, majke ne žele rađati djecu, bolesnici krepavaju pred bolničkim vratima. Zemlje-žrtve primorane su otpuštati i pripadnike najvažnijih službi – vojske i policije. Suvišno je tumačiti kakve nam to goleme prednosti donosi! Privatizacija vodi rasprodaji u bescijenje, a liberalizacija tržišta kapitala odlijevu novca. Tržišno određivanje cijena stvara poskupljenje, te dodatno osiromašivanje, dočim slobodna trgovina izaziva uništenje domaćih gospodarskih grana i prisiljava na uvažanje jeftinog smeća.

Iz toga stanja žrtvu »spašavamo« tzv. reprogramiranjem dugova s novim kamatama i novim ucjenama.

Ako se ne pokore ucjenama, nema više kredita. Ako ne vrate novac, opljačkamo im imovinu. Tako oni više nikada ne mogu iz začaranog kruga u koji smo ih uvukli, i nikada više ne mogu biti slobodni. A budući da smo im pravodobno usadili ropski duh, ne će im ni pasti na pamet da grade svoju budućnost razvijanjem vlastite gospodarske infrastrukture i po načelu samodostatnosti, te uz razborite bilateralne sporazume sa zemljama s kojima se mogu dogovoriti o međusobnoj koristi.

Opisanom metodologijom uspjelo nam je ustaliti godišnju ratu od dvadesetak milijuna potamanjenih goja, koji krepavaju štedeći na zdravstvu i temeljnoj infrastrukturi, kako bi nama mogli otplaćivati lihvarske dugove. Pošlo nam je za rukom pokopati i neke bogate i manje bogate zemlje: dokrajčili smo gospodarstva Poljske i Argentine, Brazila, Meksika i Indonezije, te dobrog dijela Afrike. Jedina se odhrvala Bocvana, a u Europi i jedna Slovenija, i goji vide da time ništa nije izgubila. Zato se naš rad mora nastaviti. Perspektive su svijetle: siromašne zemlje uništavamo već i time što nisu konkurentne na međunarodnom tržištu, pa moraju otvoriti granice navali strane, nekvalitetne robe koja im uništava domaću privredu i tako ih čini još siromašnijima. Pa i od tih ultrasiromašnih nalazimo još siromašnije, kako bismo im iz njih slali najjeftiniju radnu snagu i time stvorili vojske nezaposlenih, koji se mogu nadati samo brzoj smrti od gladi. A vjerujem da vam je jasno kako gospodarsko propadanje već i samo od sebe generira destabilizaciju gojskih država, potičući krize i nemire, sve do pučeva i građanskih ratova. A tu smo onda mi posve u svom elementu: nudimo novu gospodarsku i financijsku pomoć, te im namještamo na čelo tobožnje spasitelje, a zapravo naše gojence i poslušnike.

Novac, braćo, novac vlada svijetom. Zlato, zlato! Naravno, vlada duh, u ovom slučaju naš duh, ali preko zlata. Mogao bi vladati i gojski duh, da nisu takve budale kakve jesu, i kakve od njih činimo. Jer, uvjerili smo ih da je gospodarstvo ključni svjetski čimbenik. Oni misle da su nas spretno raskrinkali kada piskaraju o nafti koja pokreće svijet i našoj potrebi za tom i takvom naftom. Ma jest, i nafta nam treba, vodimo i ratove zbog nje. Ali oni to precjenjuju: ne moramo mi rušiti režime i okupirati države da bismo se dočepali njihove nafte. Koji god bio na vlasti, svaki će nam režim naftu rado prodavati. Pa ako preko pričuvne Oaze napadnemo kakvu naftonosnu zemlju, onda je to zato da zatučemo svojega islamsko-arapskog krvnog neprijatelja, a nafta dobro dođe kao desert.

XIX.
SATAN ili NEKA CVJETA OGAVNI TISAK!

Tisak služi da do bjesnila raspali strasti korisne našim nakanama ili stranačkom egoizmu. Tisak je često isprazan, nepravedan i lažljiv. On otjelovljuje takozvanu slobodu. Njime smo ostvarili svoj utjecaj, ali smo pritom ostali skriveni. Da bismo predobili javno mnijenje, trebamo ga zaplesti i sa svih strana nabaciti toliko proturječnih mišljenja, da se neupućeni goji izgube u tom labirintu te zaključe kako je bolje ne imati političko mišljenje.

Vrhovni mudrac s osobitim je marom najavio izvješće mudraca SATANA, istaknuvši neusporedivu važnost njegove službe u poslu dokrajčivanja gojskih naroda i pojedinačnih duša njihovih ljudi. Satan je vedrim i poletnim glasom prionuo izlaganju, te je začas osvojio nepodijeljenu pozornost svojih zahvalnih slušatelja:

Braćo mudraci! Mislim da se smijem pohvaliti osobitim uspjesima na našem području djelovanja, a vi sudite i prosudite! Djelujemo preko naših ljudi u pojedinim državama, preko vlada koje su nam već posve izručene na milost i nemilost, ali i pritiscima na vlade preko naših nadnacionalnih središnjica. Kako znade-

te, najavili smo da ću govoriti o uspjesima na polju tiskovnih medija, a nemojte mi zamjeriti ako u svoj referat uključim i audio-vizualna općila, jer smo i na njima jednako radili, a morat ćemo i ubuduće. Čut ćete s kojim smo poteškoćama suočeni kada su u pitanju najnoviji mediji, ali nemojte misliti da će nas išta zaustaviti u ispunjenju naše potpune zadaće! (*snažan pljesak*).

Svi su mediji uglavnom u našim rukama – i novine i krugoval i TV, ne samo u pričuvnoj Oazi, nego i diljem čitavoga marvinskoga svijeta. Kako bi naš oslon na medije bio potpuno djelotvoran, pobrinuli smo se da od novinara načinimo svete krave, nedodirljive svećenike Slobode, koji po svome rangu stoje još više i od naših demokratskih politikanata i srodne bagre. Novinar je vrhovna vlast i jao onome tko njemu stane na nogu! No, u isto vrijeme drastično smo snizili razinu novinarske pismenosti i naobraženosti. Što su, naime, piskarala gluplja, tim su podložnija našoj manipulaciji, te time uspješnije zaglupljuju gojsku gamad.

Ali, da počnem s tiskom. Mogu vam kazati da smo taj medij razvili i prilagodili toliko da barem 90% njegovih sadržina služi našim potrebama i pronosi našu promičbu. Zaveli smo monopol nad informacijama i komentarima, koji je u nekim zemljama – kao što je većina zemalja bivšega komunizma – gotovo potpun. Nemilice ispiremo prazne mozgove gojima, tuvimo u njih laži i obmane, virtuozno ih zaludujemo, manipulirajući njihovim ionako labilnim i suludim mnijenjima. I tisak nam pomaže da provodimo našu demokraciju kao majmunji cirkus, kao puko prenemaganje, kao strahovladu dezinformacije. Novine nam služe i za odstrijel nedužnih, ali nama nepoćudnih pojedinaca, naših posvjedočenih neprijatelja, kojima u tisku, mimo svakoga suda, donosimo ubitačne optužbe i konačne

presude. O ulozi slobodnog tiska u našem ovladavanju pravosuđem reći će nešto nakon mene veleštovani brat, mudrac Savao, a i ja ću se na tu temu još vratiti. Samo da na ovaj dio referata pridodam, tisak nam je – uz ina općila, dakako – u proteklu razdoblju bio najpouzdanije sredstvo postavljanja i rušenja vladara u gojskim državama.

Svakako vam je, braćo, poznato, kako smo u prijašnjim vremenima tisak dobrim dijelom koristili i preko onoga što je on prešućivao. Koristili smo, na Zapadu, različite vidove i mjere cenzure, dočim smo na Istoku, u komunističkim državama, primjenjivali najšire zabrane nametnute informiranju i komentiranju. Nakon što smo iskoristili nacionalne i nacionalističke pokrete da skršimo komunizam, koji nam je postao nekoristan i suvišan, zaključili smo da nam je daleko probitačnije umjesto sputavanja tiska provesti njegovu neograničenu slobodu. Zapravo više i ne možemo kao nekada puno toga u novinama prešutiti; sve se tajne danas lako doznaju, i mimo općila. Stoga danas više ne lažemo toliko tajenjem istine, koliko izravnim nametanjem obmane. Naskoro ćemo opet zavesti otvorene zabrane i strogu cenzuru, čim se iscrpi uporabljivost sadašnjega modela, jer kroz more laži ipak procuri i odveć istine. No, za sada držimo se modela apsolutne slobode. Svi vjeruju, svima se čini, kako je na djelu potpuna sloboda tiska, kako svatko piskara što mu drago, i misle da je to ujedno i jamstvo istinitog izvješćivanja (ili misle da je sloboda važnija od istine), a zapravo nikada nismo imali bolji nadzor nad objavljenim mnijenjem. (Naravno da nepoćudnim sadržinama ne dopuštamo slobodno pojavljivanje, te ih iskorijenjujemo svim sredstvima: ali više ismjehivanjem i ignoriranjem negoli izravnim progonom.) Istodobno na taj način svakojako smeće može doći do izražaja,

te tako trovati goje, njihove političke ustroje i njihove marvinske duše.

Tu slobodu, preko naših agentura, izričito pohvaljujemo, eda bismo novinare ohrabrili da i dalje, svjesno ili nesvjesno, ostanu u našoj službi. Promičemo nesmiljenu ideologiju slobode tiska. Uvjeravamo naše žrtve, kako sam spomenuo, da je formalna sloboda tiska važnija, vrijednija, od istine i pravde, poštenja, dobrog ukusa i nacionalno-državnog interesa. Dobro je rekao u Hrvatskoj naš subrat Dienstbier, kojega smo poslali da tamo pravi red: Neka samo bude slobode, pa makar i za nemoral. To, to! Upravo nam taj nemoral i treba. A čemu bi inače uopće i služila naša sloboda tiska?

U našem upravljanju tiskom posebnu smo ulogu namijenili svjetlovidima i naslovima. Nije dakle sve u samom tekstu članka. Važno je i da ga se naslovi tako da čitateljevu pozornost odmah zaokupi naša poruka, tako da on čita članak na način na koji mi to od njega očekujemo. Naslovom ćemo već unaprijed istaknuti našu laž, kojoj sadržina teksta uopće ne mora odgovarati. Ona je manje važna. Naslovi su pak sažete poruke kojima najdjelotvornije širimo sve do čega nam je stalo: nezadovoljstvo, apatiju, defetizam, očaj, ili pak buntovništvo i otpor. Time razaramo ne samo gojevu dušu, nego i njegove ustroje, huškajući ga na revoluciju gdje nam je i kada nam je potrebna. Navlastito pak naslovima odstrijeljujemo naše neprijatelje. Proglasimo ih, naime, već u samom naslovu krivcima: pedofilima, silovateljima, kradljivcima, ubojicama, i sve to protuzakonito popratimo osobnim imenom i prezimenom žrtve, pa nije ni važno što piše u samom članku, a još je manje važno što će reći sud: naši su mediji vrhovni sud! Time kažnjavamo jednu skupinu nepoćudnih, a drugu opominjemo, da zna što je čeka

ako se ne pokori. A o uporabi fotografija u istu svrhu ne trebam vam odveć ni govoriti. Uz tendenciozne prizore, sada nam stoji na raspolaganju i elektronska, računalna montaža, daleko bolja od negdašnjih primitivnih, nespretnih i lako prepoznatljivih fotomontaža, kakve smo, recimo, koristili nakon II Svj. Rata, da bismo pronijeli laži o aušvicu i srodne smicalice. Jedina je, premda ozbiljna nevolja s današnjim elektronskim montažama u tome da im se publika naučila ne vjerovati, te ih doživljava kao neozbiljnu šalu.

Ali vam sada moram i posebno govoriti o televiziji, premda se ovo dosadašnje odnosi i na nju – s tom razlikom da njoj ne dopuštamo slobodu koju uživaju tiskovni mediji, jer mislimo: tko ne čita novine i ne nasjedne šarenom pluralizmu Ničega što ga one donose, na njega će djelovati selektivna metoda televizije. Dobro, i krugoval nam služi, ali je izgubio na popularnosti. Uglavnom ga, uz kuhanje, slušaju priglupe gojske guske, tupe kućanice, kojima, subliminalnom, neprimjetnom, a počesto i nečujnom sugestijom, usađujemo sve dogme pripadajuće duhu vremena. A mladež preko radija izlažemo, kao i u diskotekama, luđačkim, iscrpljujućim ritmovima, ogavnoj glazbi koja im prazni ionako poluprazne glave, a puni ih animalnim nagonima. Ali televizija, televizija – to je nešto osobitoga! Čega li tu svega nema!

MEŠUGE: Ja to i ne gledam, to je užasno!

SATAN: Pa to i nije za tebe, budalo gojska! To mi radimo za budalaste goje! Dalekovidnica je naše pravo remekdjelo i prvorazredni pomagač u našem ovladavanju marvom, ključni oslonac naše globalne moći. Tu kompliciranu tehniku, koja se itekako mogla uporabiti i na dobro, izvrsno zlorabimo za prenošenje najtrivijalnijih, štoviše, najogavnijih, najpodlijih sadržina. Osobito je važno što smo postigli da televizijski aparat,

koji je još u ne tako daleko vrijeme, bio luksus povlaštenih, uđe u svaku kuću, pa i u posljednju stračaru. Tko nema ni za kruh, smoći će za TV. Ona je demokratski instrument kojim smo prodrli u sve slojeve gojske ološi, a napose do njihova nakota. TV je prava visoka škola hedonizma i bordelizacije, permisivizma, relativizma i agnosticizma. Važno nam je dresirati goja da mu sve bude dopušteno i da ni u što ne vjeruje. Evo, imam baš pri ruci jedan idealni nacrt dnevnoga TV-programa, pa ću vam ga pročitati. Naravno, još ga se ne možemo u potpunosti držati, neke su pojedinosti još tesko provodive, ali trudimo se... Evo, ovako:

8. sati: Za početak novoga dana, *Vijesti*; selektivne, razumije se, tendenciozne, s puno prešućivanja onoga najvažnijeg, te s najnovijim lažima i smicalicama. Jedina nam je posve istinita – koliko to pođe za rukom meteorolozima – vremenska prognoza. Sve više će biti »golih vijesti«, što znači da će biti čitane uz postupno svlačenje čitateljice i čitatelja te njihovu susljednu kopulaciju.

8.30: *Reklame*. U njima kombiniramo stupidne laži o reklamiranim proizvodima, najčešće štetnim ili nekorisnim, kako bismo ih lakše prodali i tako bolje opljačkali goje, – s podlim promicanjem materijalizma, pornografije, promiskuiteta; kulta tijela i novca. Reklame, ne zaboravite, imaju i snažan zaglupljujući učinak. Brinemo se napose da ne bude puno oglasa bez prizora gole žene, pa čak i muskarca (čiju je barijeru stida mnogo teže probiti). Ubuduće ćemo nastojati da u što više reklama unesemo realistične scene spolnoga čina.

10: (Kako vidite, već prve reklame traju sat i pol jer su nam od neprocjenjive važnosti. Tijekom dana ih ponavljamo i proširujemo više puta.) U deset sati ide *Talk show*. Idealno sredstvo zaglupljivanja i gubljenja

vremena. U takvim emisijama okupljamo veći broj sugovornika o aktualnim temama vezanima za različite vidove narodnog života. Važno je da su sugovornici što nekompetentniji, da se upuštaju u suvišne i besmislene verbalne sukobe, da se što više brblja i što manje kaže. Goj će zaključiti kako je beskrajni babski dijalog nešto puno važnije od muževnog donošenja odluka. Osim toga, stjeći će uvjerenje da se sposobni stručnjaci odgovorno brinu o njegovoj sudbini, što i zelimo. Jer, ne brinu se, ne odlučuju, nego samo blebeću. U tome i jest bit demokracije što je uvaljujemo gojskim blesanima. Ponekad je *talk show* više političke naravi, ponekad ga svedemo na intimno ispovijedanje i tučnjavu pred kamerama. Radimo na tome da u doglednoj budućnosti takve emisije okončaju prenošenjem spolnoga odnošaja voditelja sa svojim zaluđenim žrtvama, muškim ili ženskim, svejedno.

12: *Reklame, biznis, prodaja, turizam*. Sve se svodi na trgovinu nekvalitetnim proizvodima, poticanje konzumentskog mentaliteta, usađivanje lažnih potreba, manipulaciju obmanama i opsjenama. Kod turističke propagande, važno nam je zainteresirati goja za tuđe zemlje, da zaboravi na vlastitu, ali i da tuđinu prigrli na posve površan nacin. Mamimo ga tamo ne da bi se upoznao s veličinom drugih uljudbi, te stekao poštovanje za drugačije ljude i običaje, – nego da potroši novac na jeftine užitke, seks s maloljetnim bludnicama, bezumno obilaženje spomenika koje će umjesto njega gledati njegov foto-aparat i sl.

14: Podnevni *porno-film*. Radimo na tome da se konačno uvede i prikazivanje »tvrdoga« porno-slikopisa u razumnom, dostupnom terminu, kako bi ga mogla vidjeti i djeca. Zarana, naime, vježbamo goje u bludu i nastranostima, eda bismo im dokrajčili ionako već dobrano načetu i poljuljanu marvinsku obitelj.

16: Nova porcija lažnih *Vijesti* i usmjerenih, usmjeravajućih komentara. Sveta svrha: dezinformacije i indoktrinacija.

16.30: *Šport & Fitness*. Riječ je o višesatnoj kobasica-emisiji, koja gledatelja dosadno i tupo vodi kroz sve športske discipline, prikazujući aktualne nogometne te ine utakmice, besmislene razgovore sa športašima i suvišne komentare njihovih nastupa. Tako doprinosimo stvaranju apsurdnoga kulta športa i športaša, čime se izrugujemo religiji, a bedastoga goja, umjesto da se sam bavi rekreativnim športom u mjeri u kojoj je to uopće korisno, i da njeguje plemenito natjecateljstvo, privezujemo uz fotelju, gdje ga poučavamo vježbanju tijela, a zapravo mu uništavamo kako zdravlje, tako i zdravu pamet. Na taj način postižemo paradoksalni učinak: zaludujemo goja športom, čineći ga, istim postupkom, savršeno ne-športskim bićem.

20.30: *Reklame*.

22: *Film*. Prikazujemo uglavnom trećerazredna djela naše hollywoodske braće, pogodna za širenje nemorala, te poticanje kiča, šunda i gluposti. Što više *sex-and-crime*-a. Preko filma najlakše se, bez otpora, upijaju dogme naše globalističko-individualističke ideologije. Film, napose, predstavlja spretno sredstvo za promicanje multi-kulti-bezumlja i programa rasnoga miješanja. Tu poruku, kao i druge, uspijevamo odašiljati korištenjem čovjekove potrebe za identifikacijom: gojski će se gledatelj poistovjetiti sa svakim likom što smo ga učinili simpatičnim, te stoga i sa svim opačinama koje on u filmu čini.

24: *Serija*. Preferiramo ispraznu zabavu, jeftine i bedaste sapunice koje rađaju neodoljivu ropsku ovisnost i zatvaraju u fiktivni, lažni svijet, odvraćajući od onoga stvarnog i bitnog, – te prizemne, vulgarne komedije bez duha, da goju iskvarimo ukus i manire.

Tako dresiramo goje, slabimo ih i činimo općenito podložnima našem utjecaju.

2–8: *Porno bez kraja i konca*. Tvrdi porno, dakako; što ćemo trošiti vrijeme i novac na mekane imitacije!

Sve emisije prekidamo na bilo kojem mjestu šund-glazbom u obličju opscenih i sotonističkih spotova, perverzno rafiniranim kuhanjem (time se izrugujemo bogodanoj hrani i potičemo tupi hedonizam), stupidnim kvizovima, budalaštinama namijenjenima gojskom nakotu, te astrologiji i srodnom praznovjerju. Radimo na tome da uskoro u gotovo svaku emisiju bude ubačen nekad kraći, a nekad duži prilog pod naslovom »Holokaust aktuel«. To uvijek i posvuda dobro dođe da pokoleba gojevu umišljenost i ojača mu osjećaj krivnje, a ne ćete valjda reći da se svakoga dana ne može naći barem deset aktualnih sadržina vezanih za Holo.

Eto, to bi bilo to. Ovaj program podložan je i izmjenama i dopunama, te mogućim poboljšanjima, sve u cilju čim veće učinkovitosti. No, držimo se pravila da TV donosi što manje (i sve manje) ozbiljnih, poštenih i vrijednih sadržina, inače uludo ode sav naš trud! Sveto je pravilo: što manje političke ozbiljnosti i dobre glazbe. A i kada ih donesemo, one su tu tek za zasjeniti prostotu. Tako, dopuštamo i neke vjerske emisije, ali samo ako promiču razvodnjeno, koncilaško Kršćanstvo, ekumenizam i vjersku toleranciju.

Nadam se da je iz dosadašnjega mojeg izlaganja postalo jasno kako je jedan od najvažnijih ciljeva našega ovladavanja općilima razaranje obitelji. U tome smo postigli sjajne uspjehe. Djecu preodgajamo, u ženama potičemo narcisizam i oholost, muškarce zaglupljujemo, mekšamo i činimo ovisnicima. Obitelj propada ne samo pod djelovanjem razornih poruka s TV-zaslona, nego i zahvaljujući okolnosti da je TV-apa-

rat postao središnja osoba u kući. Kada on progovori, ostali zašute. Nema obiteljskog zajedništva, nema razgovora gojskih roditelja s vlastitim nakotom – nema mjesta ni vremena gojskom odgoju! Što možemo bolje poželjeti! Svakako ste čuli rezultat jedne naše ankete što smo je proveli u Americi (Amerika nam je doduše saveznik zbog osobitog odnosa prema nama, ali nositelji buduće svjetske vlasti smijemo biti samo mi!): pokazalo se, naime, da američka djeca u većini više vole televizor nego oca. Bravo, djeco!

Ne, nisam zaboravio da nam TV, uz ostala općila, pomaže u našoj političkoj promičbi. To se po sebi razumije. No posebna je uloga dalekovidnice u tomu što ona, slikovnim jezikom, gojima nameće politikante koji su po našem ukusu. Učinimo ih vraški simpatičnima, telegeničnima, kako mi to kažemo, i odmah budu prihvaćeni. Kakvi izbori, kakve većine! Glupani biraju ništarije koje im nametne naša televizija.

I na kraju ovoga govora o općilima izreći mi je koju o *internetu*. Ne smijemo zaobići međumrežu, dapače! Pokazala nam se do sada pouzdanim saveznikom. Preko nje kao nikada prije uspijevamo širiti pornografiju, ali i manipulirati pedofilijom, kako bismo i posve nedužne, a nama nepoćudne pojedince, uspjeli optužiti i osuditi za to zlo, te tako neutralizirati njihovo neprijateljsko ponašanje. Međumreža donosi i more drugih opakih, ogavnih, glupih i nama na svaki način korisnih sadržina. Nevolja je, ipak, u tome što se na njoj legalno mogu pojaviti i brojne istinite informacije te zdravi nazori. Upravo naši neprijatelji: nacionalisti, tradicionalisti, desni konzervativci, pošteni, časni i dostojanstveni ljudi, preplavili su internetske stranice svojim mudrolijama i promičbom. Mi smo tu za sada prilično nemoćni. Nazivljemo ih, doduše, po uhodanom običaju, fašistima i nacistima, ocrnjujemo ih i

klevećemo, ali ih samo tom metodom ne uspijevamo iskorijeniti. Ako im uništimo stranice u Europi, oni se prekopčaju u Americi, gdje ih štiti svemoćni Prvi ustavni amandman, koji jamči neograničenu slobodu izražavanja mišljenja. I, kako rekoh, Amerika nam je sada saveznik, ona nam je baza – ali i nju čine goji, i mi ćemo uspjeti ostvariti san o Svetom Svjetskom (Demokratskom) Carstvu Američke Nacije (usput: izričaj nije naš!) tek kada potpuno ovladamo i samom Amerikom, što još nipošto nije slučaj. Ostaje, dakle, našom zadaćom djelotvorno ovladati internetom, da ga žestoko pritegnemo pa da se ni tamo ubuduće ništa ne odvija bez našeg nadzora i mimo naše volje. Morat ćemo parlamentima i vladama koji stoje pod našom komandom zapovijediti nekakve uistinu učinkovite zakone, mehanizme progona na globalnom planu – ali priznajem da nam još nije posve jasno kako to izvesti.

XX.
SAVAO ili SMRT SMRTNOJ KAZNI!

Nad postojećim zakonima – samo smo ih izobličili protuslovnim tumačenjima – stvorili smo nešto veličanstveno, i postigli divne rezultate. Važno je odluke zaogmuti takvim riječima, da one djeluju kao izraz najuzvišenijih načela ćudoređa i prava.

Mudrac SAVAO ovako je započeo svoje izvješće: Braćo mudraci! Budući da sam pravnik, ne ćete mi, vjerujem, zamjeriti ako pregled našega rada raspodijelim u jasne odjeljke. I vi drugi govorili ste manje ili više sustavno i sređeno. Pa ako ja to budem učinio u još većoj mjeri, ne optužujte me za cjepidlačenje i pretjeranu pedanteriju: ja drugačije ne znam!

§ 1. SMRTNA KAZNA. Svoje sam izlaganje najavio kao govor o temi smrtne kazne, ali ta će nam tema poslužiti tek kao uvod u potpuno razmatranje problema pravosuđa kako ga mi shvaćamo, usmjeravamo i planiramo reformirati. A glede same smrtne kazne, velike smo napore u ovih stotinjak godina posvetili njezinu dokinuću. Preko pokornih nam visokih škola, pravnih lobija i općila, sustavno smo širili sofističke »argumente« s ciljem da kapitalnu kaznu prikažemo najobičnijim zločinstvom. Govorili smo: čovjek čovjeku ne smije oduzeti život, jer mu ga nije ni dao.

Naravno, na to se moglo odgovoriti da čovjek čovjeku zbog istog razloga ne može oduzeti ni slobodu, pa čak niti novac, što bi značilo da valja ukinuti i zatvore i globe. Mi bismo se na te protuargumente podlo oglušivali, ili im uzvraćali novim sofizmima. Ignorirali smo i ozbiljne tvrdnje pristaša smrtne kazne, da se ona, kao i svaka kazna uopće, izriče u Božje ime, da na veliki zločin treba uzvratiti i primjerenom odmazdom, da se i u ratu i samoobrani drugome legitimno oduzima život, konačno, da smrtna kazna, ako se s njezinom primjenom ne pretjera, doista djeluje zastrašujuće i preventivno...

A zašto nam je bilo tako važno ukinuti smrtnu kaznu – što nam do danas, istina, nije pošlo za rukom osim u zemljama zapadnjačke dekadencije? Mi to činimo uime morala, uime ljudskosti, i tako se prikazujemo kao prijatelji čovjeka. Time dakle prikrivamo da smo upravo mi ti, koji ljudski život preziremo i uništavamo gdje god stignemo: nametanjem inače suvišnih ratova ako su u našem interesu, genocidnim pohodima na populacije što ih držimo štetnima i suvišnima, a napose našom najdražom metodom, nasilnim pobačajem. Daleko nam je lakše tamaniti goje, ako smo se lažno predstavili prijateljima njihova života. Ujedno, uklanjanjem najozbiljnije, smrtne kazne, mi potičemo zločince na njihova korisna nam nedjela, te obezvrijeđujemo ideju stroge, smrtno ozbiljne pravde, kako bismo njome ovladali na svoj način, dokrajčivanjem, razaranjem pravosuđa – što ću u nastavku izložiti.

§ 2. NAŠA NEPRIMJETNA REFORMA PRAVOSUĐA. Umjesto smrtne, potičemo uporabu blagih kazna. Naravno, usput smo zadržali vrlo nehumane kazne poput dugotrajnog zatvora, pa i doživotne robije. Tu se ne ćemo zalagati za humanizaciju pravosuđa, jer su nam

takve kazne korisne. Ali, u velikoj mjeri usmjeravamo sudove naputkom da izriču neznatne kazne i za najteže, najokrutnije zločine, što garniramo našim teorijama o dobrom čovjeku, o nedužnom zločincu koji je žrtva »društva«, o njegovoj popravljivosti, njegovim pravima i slično. Male pak prekršaje kažnjavamo nerazmjerno strogo, kako bi oni u očima općinstva djelovali opasnije i odbojnije od onih ozbiljnih. Prave sudimo, krive oslobađamo. Sve to pridonosi prevazi apstraktne utopije humanizma, ali i razara prirodnu, spontanu svijest o nepravdi. Tako se zbunjuju duhovi i mekšaju naravi, i sve to čini goje neotpornijima na naš konačni udarac.

Nadalje, uspjelo nam je stvoriti uvjerenje o svemoći i neizbježivosti zakona. Zakon pretvaramo u boga. Umnažamo zakone, prema onoj kineskoj izreci da carstva koja stoje pred propašću donose brojne zakone. Tako i mi opsežnim zakonodavstvom radimo na rušenju gojskih država. Sve obuhvaćamo zakonodavstvom, nastojimo da ništa ne ostane prepušteno slobodnoj ljudskoj procjeni, običajnoj uredbi ili ćudorednoj svijesti. Na ove, naime, ne možemo apsolutno utjecati, dočim preko zakona sve držimo pod nadzorom, počam od obiteljskih odnosa, ponašanja u školi i na poslu, i sve podčinjavamo svojim ciljevima. Sve što bi se spontano riješilo u okrilju zdrave organske zajednice, podvrgavamo hladnoj i bezličnoj intervenciji mehaničkih paragrafa. Djeca tuže roditelje, a žene muževe – zbog »spolnog nasilja« ili zbog najobičnije pljuske, koju nerijetko zavrijede svojim tvrdoglavim, nerazumnim i izazovnim ponašanjem. Tako dokidamo naravne ljudske sveze i osjećaje medju gojima.

Pošlo nam je za rukom i beskrajno proširiti mjerodavnost sudova. Uveli smo suludu naviku tužakanja zbog najbanalnijih sitnica, čime uvećavamo ionako

nemalu sumu sebičnosti i mržnje u svijetu. Ali ima i drugih korisnih učinaka: huškamo, primjerice, pacijente da za svaki neuspjeh terapije tuže svojega liječnika i od njega traže visoku odštetu. Što mislite, tko će još biti toliko hrabar da liječi gojsku marvu?

Također se brinemo da rad sudova postane što složeniji, tromiji i besmisleniji. Omogućili smo da za posve nevažne procese bude potrebno tisuće stranica sudskih spisa. Iz te šume papira, ako se i kada se i stigne obraditi, teško da će ikada moći izroniti pravda. Ali će se stvoriti nered, koji će nam pomoći da stvorimo svoj red i lovimo u tom mutežu što smo ga sami stvorili. Procesi postaju dugi, nepregledni, neučinkoviti. Osim toga, uveli smo mogućnost oprosta kazne takozvanim zaštićenim svjedocima, čiju izdaju nagrađujemo neovisno o njihovim zločinima. Pružamo mogućnost anonimnog nastupa svjedocima već pred samim sudom: tako oni mogu optužiti i naše nevine neprijatelje, a da se njihovi iskazi ne mogu provjeravati. Njegujemo, napokon, marljivo i korupciju u sudstvu, te ga tako potpuno preuzimamo u svoje ruke. Ali, nadasve je važno što stvaramo ozračje u kojemu se svakom može suditi temeljem izmišljenih optužbi, hapsiti ga i njemu prepuštati da dokazuje svoju nedužnost – umjesto da sud, prema načelu rimskoga prava, dokazuje optuženikovu krivnju, pa da ga, štoviše, u dvojbenu slučaju, oslobodi (*in dubio pro reo*).

§ 3. PROŠIRENJE SUDSKE OVLASTI. Pobrinuli smo se da, gdje god je to moguće, ne sude regularni sudovi, nego irelevantna ili nekompetentna sudišta. Jedan je primjer pod konac XX stoljeća navrat-nanos sklepani Međunarodni sud u Haagu, smišljen da sudi tobožnjim ratnim zlocinčima iz područja jedne bivše nadnacionalne europske države (koju nam je pošlo za rukom i stvoriti i jedamput obnoviti), te iz područja

afričkih plemenskih ratova (koje smo potaknuli suludim povlačenjem unutarafričkih granica). Taj je sud iznad nacionalnih zakonodavstava, cilj mu je kriminalizirati legitimne obrambene ratove, a eventualne individualne ispade, kakvi su u takvim sukobima posve normalni, pretvoriti u trajno opterećenje kolektivne narodne savjesti; napokon, pokolebati državne stabilnosti i nacionalne ponose. Dakle, i takvim sudom ništimo nacionalno-državne suverenitete i na taj način pripravljamo Svjetsko Carstvo. Uz ovo *ad hoc* sudište, međutim, sada će proraditi i stalni Međunarodni sud, s istim ciljem. Ali nismo dopustili da se njemu mora podvrgnuti i naš saveznik, naša draga baza i pričuvna Oaza USA, a o domaćoj Našoj Oazi da i ne govorimo, hahaha!

Drugo, postigli smo da izvan i prije suda sudi od nas nahuškano »javno mnijenje«. Ono je zapravo tek »objavljeno« mnijenje naših žurnalističkih slugana, ali mi ga prikazujemo ni manje ni više negoli mišljenjem čitava naroda. A naši sluge gojski novinari, usporedno s našom braćom po krvi u općilima, zahvaljujući slobodi tiska koju nam je u XX stoljeću postupno uspjelo proširiti diljem globusa, djelotvorno likvidiraju nama nepoćudne osobe. Dosta je da im, protivno gojskim zakonima, još i prije podizanja optužnice spomenu ime, da u naslov izvuku kakvu senzacionalnu poluistinu ili golu laž o njima – pa da se stvori predrasuda koja će utjecati i na sam sud, a žrtvu stigmatizirati za čitav život. Tako novine i optužuju i presuđuju.

Napokon, čitave narode pretvaramo u zajednice doušnika, u uhode i žbirove, dresirane da dojavljuju i tužakaju.

§ 4. SUDSKI ODSTRIJEL GOJSKIH KOLOVOĐA. U našem poslu rušenja gojskih vlada i država koristi nam i pravosuđe. Tek nedavno uspjelo nam je stvoriti

klimu u kojoj se lako kriminalizira politička djelatnost. Donedavna su čak i demokratski političari uživali određenu mjeru imuniteta, koja je otežavala pokretanje sudskih procesa protiv njih, a navlastito zbog kakve bagatele. Naravno, moglo ih se rušiti zbog verbalnog delikta i kontrarevolucije. No, to se moglo samo u manjem broju slučajeva, a rečeni zločini više ionako ne postoje. Sada se to iz korijena promijenilo. Danas nam je moguće svgnuti ogavnog gojskog politikanta već ako je prešutio primitak nedopušteno vrijednog, pače, tek malo skupljeg dara (ništa iznad kravate ili kakvog suvenirčića) ili si je dopustio neku zanemarivu protekciju, recimo besplatni lijet zrakoplovom. U ozračju kakvo namećemo, kažnjiv je i najmanji financijski prekršaj, pa i kad nije počinjen iz osobnog koristoljublja, nego iz nesebične skrbi za stranku i njezine ciljeve, koji iznimno čak mogu biti i u službi naroda. Svima uvaljujemo korupciju, no najmanje stvarno korumpiranima. Ako ništa, optužimo ih za »zloporabu ovlasti«, koja se svakome može ustvrditi. Inkriminiramo i banalne spolne izlete, dočim je prije, i u daleko konzervativnijim razdobljima, bilo posve podnošljivo, i gledalo se kroz prste, čak sa stanovitom simpatijom, kada bi istaknuti čovjek držao ljubavnicu. Nedajbože da pred »narodom« prešute kakvu tricu iz svojega privatnog života! Moraju se ispovijedati biračkom tijelu, i to preko naših medija, koji, kako rekoh, u isti mah i optužuju i presuđuju. A tek ako se političari usude uporabiti kakvu oštriju riječ! Namah ih optužimo za paklenski govor mržnje i kršenje svetog načela političke korektnosti. Jao si ga njima!

Tako političare činimo ucjenjivima, uporabljivima za svoje svrhe, lažljivima (jer ih tjeramo da se brane od istinitih optužaba) i u svakom trenutku smjenjivima: ako već ne zbog samog prekršaja, a onda zbog

njegova poricanja. Oduzimamo im sakralnu aureolu, koja je u svim prostorima i vremenima pratila posao politike. Uništavamo im i posljednji ostatak autoriteta i ugleda pred njihovim narodima. Štoviše, huškamo narode na njih, podilazeći plebejskoj zavisti i zlobi, ljubomori i pohlepi. Kolebamo političku kastu goja, rušimo im samosvijest, da se ne osile, da ne mogu normalno i neometano vladati. Ne dopuštamo da se među njima itko ističe, da bude voljen i poštovan, da bude plebiscitarni i karizmatski vođa, svejedno vladaju li njima zdrave vladavine ili bijedne demokracije kakve im namećemo – jer i takve ponekad, slučajno, mogu iznjedriti velikog čovjeka.

No, posebni nam je specijalitet nedavno izumljeni institut sveopće izručivosti. Taj nam mnogo znači. Svršeno je s azilom izbjegloga narodnog lidera. To ide usporedno s likvidacijom nacionalno-državnih suvereniteta i brisanjem granica. Svrgnemo li kojega vođu gojskog čopora, taj se više ne može sklanjati u »prijateljske zemlje«. Takvih nema, sve su nama pokorne. Naši će odvjetnici napuhati neki prekršaj (a čovjek na vlasti ne može ih izbjeći, pa da se i naglavce postavi), pače izmisliti kakav zločin (legitimni progon lijeve subverzije nazvat će »genocidom«), i svaka je vlada dužna izručiti ga da mu se sudi u zemlji koja ga najzdušnije želi smatrati zločincem. Tako se gojski predvodnici ne će više moći osjećati ni minute sigurnima u svome radu i uživati u svojoj osobnoj nedodirljivosti.

§ 5. PROŽIDOVSKO I ANTIFAŠISTIČKO ZAKONODAVSTVO. Preko odanih nam vlada preplavili smo Europu okrutnim zakonima koji pozitivno diskriminiraju Nadnarod. Zabranili smo da se sumnja u židovske mitove, u pretjerane znamenke o židovskim žrtvama tijekom II Svj. Rata. Takozvani Holokaust pretvorili smo u nedodirljivi članak vjere, a »aušvic« u najveće stratište

nedužnih u svjetskoj povijesti. Ne damo da se židovske žrtve uspoređuju s drugima, da se relativiziraju. One moraju biti apsolutne i najveće, što nam je od neprocjenjive koristi pri stvaranju legitimacije za uspostavu Novoga Svjetskog Poretka. A žrtve što su ih podnijeli goji smiju se presućivati, nijekati, umanjivati i ismjehivati, dapače. Pa nije valjda isto kada ginu Nijemci ili Arapi, – i kada ginu Židovi! Zato, tko se ne pokori našoj holo-religiji, razvičemo ga kao antisemitskog zločinca i gotov je! Istina, anglosaske se zemlje još odupiru uvođenju prožidovskoga paragrafa, što ga je jedan naš neprijatelj nazvao, po imenu židovskog moćnika iz Njemačke, »lex Bubis«. Još nam predstoji veliki posao i u reglementiranju izvaneuropskih goja. Tek kada usred Sirije i Arabije bude išao na dugogodišnju robiju tko se šali s Holokaustom, moći ćemo reći da nam je trud urodio uspjehom.

S druge strane, kako bismo dopunski povlastili židovsku pasminu, a istodobno učvrstili demokratski monopol nastao 1945, provodimo uporno njegovanje »antifašizma«, i nizom zakona štitimo se od restauracije autoritarnih desnih poredaka. Budući da su naši saveznici dobili onaj rat u koaliciji s komunizmom, i komunizam smo uvrstili u antifašističku frontu i nikada ga nismo ozbiljno napadali. Pa i kada smo ga srušili, kako znadete, suzdržali smo se od njegove kritike i raskrinkavanja, a njegove smo pristaše predresirali i uvrstili u naše redove, da nam, s drugim predznakom, služe u izgradnji Novoga Svjetskog Poretka. A fašizam progonimo i sada kada ga nema. Uvijek podgrijemo »fašističku opasnost« da obeshrabrimo nastojanja na njegovoj restauraciji. Pritom uz pomoć pozitivnih zakona koristimo i lov na polumrtve dužnosnike poraženih režima, prikazujući ih kao bestijalne zločince, a mladež u nekoć fašističkim državama okrećemo protiv naraštaja očeva i djedova, usađujemo im kompleks neizbrisive nacionalne krivnje i dresiramo ih da budu uzor-demokrati. Dok komunističke zločine skrivamo i ne damo da se o njima govori, a primjerice od Hrvata tražimo da smjesta zaborave bestijalna nedjela što im učiniše Srbi, – fašističke zločine prikazujemo najvećima i nezastarivima.

§ 6. O PROGONU SPOLNIH ZLOČINSTAVA. Dočim smo nekada kazneno gonili *homoseksualizam* i tako primjenom lažnih denuncijacija uspjeli odstraniti velik broj naših neprijatelja, sada smo prešli na drugu taktiku. Goji su, naime, prozrijeli zloporabe do kojih je dovodila primjena protuhomoseksualnoga zakonodavstva, te su ga u većini zemalja ukinuli. Stoga smo donijeli odluku da homoseksualnost propagiramo i reklamiramo, eda bi što više goja prihvatilo tu ogavnu nastranost – kako su nam mudra braća već iznijela.

S pravnoga stajališta moram se, međutim, i ja osvrnuti na problem *pedofilije*. Vidjeli smo već kako se radi na njezinu induciranju. Publicitet što joj ga posvećujemo kroz naša općila, kao i pedofilna uporaba nedoraslih djevojčica, što ih u javnosti prikazujemo na opsceni način (puni su ih mediji i estrada!), – zapravo stvaranjem pogodnog ozračja pridonose porastu pedofilije, tako da se o njoj još više govori i piše – začarani krug, dakle! A kada smo je jednom svima utuvili u glavu, ništa lakše nego našega neprijatelja, ni krivog ni dužnog, optužiti za pedofiliju. Svi odmah povjeruju da su optužbe istinite. I, goja lijepo u zatvor! Dakako, možemo mu uvaliti i drogu, korupciju... Sve je to nadomjestak za politička suđenja, koja ne možemo pokretati jer se pozivamo na demokratske političke slobode. Usput rečeno, porast pedofilije donosi nam i drugu vrstu koristi: omogućuje uhljebljenje čitavoj vojsci naših parazita – psihologa, »socijalnih rad-

nika«, odvjetnika, te kojekakvih »stručnjaka« drugih profila.

Poput pedofilije, medijski potičemo i na *silovanja*, zbog istog razloga. Uspjelo nam je da bude više silovanja nego ikada prije, kada nisu izazivala toliku javnu pozornost. Ponajprije, silovanje potičemo pasivnim silovanjem: razgolićavanjem žena (koje smo odgojili u duhu bordela) u javnosti i njihovim koketnim ponašanjem, ali i nametljivim seksualnim nabojem javnih općila, što, dakako, ne inkriminiramo. Kada muškarac ne odoli zavođenju, prikazujemo ga kao nastranog monstruma. Naravno, ne tražimo osobite dokaze: dostatna nam je izjava navodno silovane žene, a uvijek se može naći kakva prostitutka u svrhe lažne optužbe. Ali, mi ne progonimo samo klasično silovanje. Uveli smo i apsurdni delikt »silovanja u braku«. Izmislili smo, potičemo i kažnjavamo i niz silovanju tobože sličnih, no daleko blažih čina. Govorimo o *spolnom uznemiravanju*, recimo u školi ili na radnom mjestu. Spolnim uznemiravanjem, pače, zlostavljanjem, nazivamo već i dvosmislene riječi, pa i poglede (*lookism* – silovanje pogledom), a kamoli, primjerice, poziv na kavu, ili koji nedužan vic iz skupine tzv. »seksističkih«. Dakako, brinemo se da žene svojim zavodničkim držanjem izazivaju takve reakcije, a nepoćudne muškarce, koji nasjednu, optužujemo i izbacujemo s posla, kako nam ne bi štetili svojim odgojnim, naobrazbenim i drugim radom, ali pod posve drugom izlikom. Žene pak ne optužujemo zbog seksualnog uznemiravanja; ono nam je potrebno eda bi izavalo muške reakcije. I sa spolnim zlostavljanjem, kao i s pedofilijom, manipuliramo tako da preko naših medija nevjerojatno napušemo statistiku. Tvrdimo da je, recimo, 93% žena »zlostavljano« na radnom mjestu. Takvom statistikom sugeriramo svijest o zločinstvu, ali jednako sugestivno na njega i potičemo. Pričom o uredskom silovanju uništili smo svaku normalnu ljudsku komunikaciju među spolovima, te unijeli među njih nepovjerenje, strah i osvetu. Ono što je nekoć na Zapadu bilo po sebi razumljivo i što je razbijalo monotoniju uredskih prostora, a ženama, dakako, godilo škakljajući im narcisističku taštinu i podižući samosvijest, sada je pretvoreno u zločin.

Dobro, zar ne? Jeste li zadovoljni?

MEŠUGE: Ja nisam! Nisi objasnio što ako žensko zavođenje ne izazove željenu reakciju muškarca.

SAVAO: Pa ništa. Ponašat ćemo se kao da ju je izazvalo.

XXI.
ŠILO ili ODA POBAČAJU

Od nas proizlazi teror koji sve proždire. Goji su stado ovaca,a mi smo vuci. Pritom se ne smije misliti na broj žrtava, koje se moraju prinijeti budućem dobru. Mi žrtve gojske živinčadi nikada nismo brojili.

Vrhovni mudrac rekao je smiješeći se: Budući da se ova naša zasjedanja bliže kraju, za danas smo vam priredili jedno malo iznenađenje. Čut ćete i sami, ne želim vam odmah odati o čemu je riječ, da vas mogu držati u napetosti. Samo ću vam toliko kazati, da naš Šilo ima pjesničkog dara. Da ne duljim, evo, dajem riječ mudracu Šilu.

ŠILO: Danas ću vam govoriti o iznimno važnoj temi. Pobačaj, koji smo proglasili najnormalnijom stvari na svijetu, tako da ga se može obavljati takorekuć na tekućoj vrpci, nije tek običan instrument našeg tamanjenja marve; on ima u sebi i duboko simbolične ljepote. On na neki poetski način sažima sve naše metode, sve naše pothvate – jer u svima njima na djelu je napor da se dotuče nedužnoga. Jest, nedužnog, ali našao nam se na putu, pa ga valja što istrijebiti, što porobiti.

Pobačaj u određenom smislu povezuje u sebi smrtnu kaznu i rat: suvišne smo goje unaprijed osudili na

smrt, i likvidiramo ih u sklopu neobjavljenoga rata što ga protiv njih vodimo. Goj mora nestati jer se usudio zaživjeti. Nestat će ga ili fizički, ili poništenjem njegova dostojanstva i slobode. Ništimo ga, ništimo, živog ili još-ne-živog, ili onoga ne-mrtvog zombija, o kojemu ste se naslušali. A pobačaj, dakako, ima svojih prednosti: lakše je goja smaknuti dok se još nije ni rodio, nego ogromne novce trošiti i napore ulagati kako bi ga se preodgojilo, izmanipuliralo, dresiralo. Ali, što ćemo, treba nam i živih, a glede troškova, nastojimo da najveći dio snose sami.

Mi, braćo, nikada ne bismo uspjeli sa svojim programom popularizacije i široke primjene pobačaja, da nismo iznimnom spretnošću prije toga iskorijenili svijest o nepravdi koja ga je u zdravim razdobljima pratila. U naše doba, međutim, skoro nitko više ne uviđa samorazumljivu istinu da je pobačaj nepravedan, da je u sukobu s načelima ćudoređa i vjere, kao i sa zahtjevom opstanka i jačanja nacije. Stvorili smo ozračje u kojemu se pobačaj doživljava kao ženino pravo na raspolaganje vlastitim trbuhom, a u najboljem slučaju kao razmjerno blaži prekršaj spolne etike poput prostitucije ili pornografije, a ne vidi se kako je riječ o najobičnijem umorstvu nedužnog, nerođenog ljudskog bića. Tako, dakle, mi ujedno bijemo svoj boj i protiv gojeve religije, i protiv njegova morala, a navlastito protiv njegovih naroda – koje putem pobačaja genocidno tamanimo.

Strahovito smo puno uložili u pobačajnu propagandu: vodimo specijalni rat kroz medije, kroz školu, politiku, pa i velike dijelove kršćanskih crkava: mnogi svećenici, ako pobačaj načelno i osuđuju, trivijaliziraju ga, zahtijevajući da ne bude kažnjiv. U Islamu, na žalost, otpor je pobačaju još uvijek daleko jači. Nadamo se da će i tamo stvar krenuti nabolje kada dokrajčimo njihove fundamentalističke režime i donesemo im demokraciju. Tada ćemo i njih usrećiti legijama liječnika, psihijatara, ateističkih teologa, koji su u našoj službi.

Dosjetili smo se i izvrsnom triku jezične naravi. Naime, još uvijek ima dosta marve koja koja pruža histeričan otpor našem projektu abortizacije. Takvi rado nastupaju pod parolom »*Pro Life*« (za život), kako bi nas i naše poklonike prikazali kao pobornike ubojstva. Naravno, mi im ne možemo uzvraćati sloganom »Za smrt!«, pa i poklič »Za pobačaj!« djelovao bi za neodlučne odbojno. I evo što smo izmislili: mi ih pozivamo da budu »*Pro choice*«, za izbor. Dakle, ne tražimo slobodu za pobačaj, nego slobodu da se bira pobačaj (ili ne, a toga je sve manje). Naravno, stvar je ista, ali bolje zvuči.

Feminizam, o kojem vam je nadahnuto govorio brat Kain, učinio je da naše racionalizacije i sofizmi o pobačaju kao izrazu ženskoga prava prodru gotovo bez ikakva ozbiljnijeg otpora u najšire slojeve gojske marve. Štoviše, mi smo uspjeli kriminalizirati i demonizirati otpor pobačaju, kada se takav otpor još pokatkada i gdjegdje pojavi. Tko god digne protiv njega glas, mi ga, preko svojih općila i glasnogovornika, smjesta optužimo za natražnjaštvo, koje je ljudski progres davno ostavio za sobom. Protivnike pobačaja ocrnjujemo kao zadrte fundamentaliste, kao protivnike nesputane spolnosti, ženske emancipacije, slobode i sreće ljudskoga roda. Kada popovi u sklopu vjeronauka djeci prikazuju filmove o pobačaju, mi zagalamimo da ne smiju šokirati nježnu i osjetljivu dječicu. Zato ih mi šokiramo hororom na TV, šokiramo ih prikazivanjem lješina ostalih nakon pokolja što je u onom ratu pogodio Nadnarod. A ponajviše šokiramo malene nerođene gojiće – samim pobačajem.

Države kojima vladaju naši gojenci, bile one komunističke ili liberalno-demokratske, natjecale su se u snošljivosti spram pobačaja, pače, u njegovu izravnom poticanju. Donosile su, jedna po jedna, permisivne zakone koji najčešće dopuštaju pobačaj ne samo u posve iznimnim slučajevima, u kojima je ustvrđena malformacija ploda ili postoji pogibelj za majčin život, nego ga odobravaju gotovo na liječnički recept.

Kako bismo ženama olakšali savjest, uveli smo nekakve savjetodavne urede, u kojima se majku tobože nastoji odvratiti od abortivne nakane. Zapravo ona, pod dojmom javnoga mišljenja što smo ga stvorili, a koje bez ikakvih ograničenja reklamira pobačaj, najčešće čini ono što je ionako od početka naumila. Ako pak i ode na rečene konzultacije, one će joj tek pomoći da sama sebe može uvjeriti kako je ipak učinila sve da se čuje i glas u prilog nerođenoga. Ali, mi smo uveli i savjetnike koji, u kriminalnim režimima u kojima je pobačaj još uvijek zabranjen ili otežan, ženama tumače kako da se ipak riješe neželjena trbuha, a izbjegnu kaznenu odgovornost. Uz ostalo, razvili smo i pobačajni turizam: žene putuju u razvijene, slobodarske zemlje, gdje obave posao i vrate se, a da to nitko i ne dozna, niti istražuje.

Gdje nikako drukčije ne ide, imamo babe-paklenjače koje obavljaju nezakonite pobačaje. Naravno, protiv toga se borimo koliko možemo: neka se sve radi uredno i čisto, a nadasve *lege artis* i legalno. Primjerice, krivotvorimo ankete kojima prikazujemo kako je javnost sklona pobačaju. Demokratski politikanti, koji, kako bi se domogli vlasti, obećavaju i najveći zločin ako nanjuše da ga biračko meso odobrava, u svojim kampanjama najavljuju liberalizaciju pobačaja, pa je, kada zasjednu na vlast, i provode. Da vam ispričam jednan važan i osobito zoran primjer: naš čovo,

liječnik, servirao je svojedobno medijima lažnu vijest kako je od milijun žena kojima je obavljen nezakoniti pobačaj umrlo čak 62 tisuće. Taj smo trik izveli još u vrijeme velike studentske pobune, koja je tek otvorila vrata navali novoljevičarskih ideologija, i neofeminizam je bio još u povojima. Tada je u Americi tek 6% građana podupiralo legalizaciju pobačaja. No, nakon povijesne laži našega doktora (a u susljednom razdoblju lagalo se još većim brojkama!), javnost se prekonoć okrenula na stranu pobornika ozakonjenja.

Mi u nekim zemljama povremeno sugeriramo održavanje referenduma, kako bi se većina izjasnila za pobačaj, a većinu sustavno prepariramo. Koristimo pritom njihovu usađenu demokratsku zabludu da ono što odobri većina mora biti dobro: tako bi se većinom glasova moglo, uz nešto promičbe i ispiranja mozgova, odobriti i nacionalno samoubojstvo. No, bilo kako mu drago, s referendumom smo uvijek oprezni, jer, unatoč našoj indoktrinaciji, marva nam može prirediti neugodno iznenađenje – i što onda?! Pozvat će se na demokratsku odluku i zabraniti nam da im masakriramo malene gojiće!

I još jedno slovo, braćo moja: Ubijamo goje pobačajno – samo u našoj pričuvnoj Oazi (gdje se ipak goji kote!) likvidirali smo ih, nakon ozakonjenja pobačaja 1973, oko 50 milijuna! Lijepa svotica, ha?! No ubijamo goje i ratovima koje podupiremo, potičemo ili namećemo. Tamanimo ih starim i novim boleštinama. Morimo ih glađu, ginu kao žrtve naše globalizacije i Novog Svjetskog Poretka, koji je vrlo djelotvoran u svojoj spretnosti da siromašne još više osiromaši. Godišnje i do dvadesetak milijuna gojske djece, čuli ste od brata Rubena, umiru kao žrtve gospodarske politike naše kozmokracije. Vidite, dakle, da uklanjamo i nerođene i rođene. Ali se mi istodobno brinemo i za to

da se unizi dostojanstvo onih rođenih koji su namijenjeni preživljenju: izrugujemo se rađanju. Kako? Na razne načine. Pomislite samo na teme kojima se bavi gojska bioetika, pa će vam sve biti jasno. Uveli smo izvantjelesnu oplodnju, djeca im nastaju u kušalicama, usađujemo ih u trbuhe posuđenim majkama, a sada ćemo ih naveliko klonirati. Otpori postoje, kao što postoje uvijek kada se pojavi nešto novo. Ali, ubrzo ćemo ih ušutkati sofizmima, podvalama i, što je najučinkovitije, navikom, rutinom. A ne moram vam ni tumačiti kakve nam se mogućnosti otvaraju kloniranjem, u spoju s genetskom manipulacijom: moći ćemo stvarati čitave vojske poslušnika, modeliranih prema našim potrebama... Ali, ah...

Tada dobri Šilo u zanosu prekide svoj govor, te nastavi krasnosloveći, a poneke je stihove i otpjevao zvonkim tenorom:

I kada bih sve jezike gojske govorio,
i one sotonske,
a Abortusa ne bih činio –
bio bih ništa bolji od goja
il zvjerke koje prljave.
Pa proroci smo,
zar ne znamo sve?
Zar se ne premještaju gore na našu riječ?
I da Pobačaja se odreknemo!
Pa ništa bili bismo mi!
I naš rad u ništa bi se pretvorio.

Pobačaj velik je, važan,
on dobro nam, predobro dođe.
Ne, nije on nepristojan.
On zahtjev je dobroga ukusa.
A žrtva mu ne žali se i ne tuži,
sve podnosi, sve vjeruje.

I zato da nikad nam ne nestane!
Jezici će gojski umuknuti,
al samo ako goja mrskoga satremo.
Znanje će gojsko uminuti,
al samo ako se marvi znalci ne rode.
A ono nejače,
koje ne govori, koje ne misli –
mi ga odbacismo
i po tom smo, samo po tome jesmo.

Dobro je, dobro, lagati, krasti,
dobro na blud nagoniti.
Dobro je, dobro, ubiti gojskog
mladunca, starca, ženu il psa,
al od sveg je viši, ljepši i bolji,
pobačaj slavni, djela nam krun.

Svi mudraci oduševljeno su zakliktali i zapljeskali, a oči su im orosile suze. ŠILO, i sam ganut, nastavio je slijedećim riječima:

Mali ja sam, ali lijep,
sinovi Sionski.
Ne gledajte me, ne štedite,
da ne odlutam u život hud,
Pobačaja žrtva draga.
Hop, krvniče, skoči, kreni,
skalpela se maši Ti.
Pohitaj, mili, na mjesto slavno,
ljut kao ris, ko vučić siv.

Što s malom sekom sada je činit?
Vrati se, Sionče, vrati,
vrati da ne čekam ja.
Da glava mi sunca ne vidi,
u vrt me zatvori tamni,
iz kojeg izlaska nema na van.

Pobačaju sveti,
Genocidom prijeti!
Babe paklenjače,
Udrite još jače!
Djela vam smrt znače.
Djela vašeg stroja
dokrajčit će goja.

XXII.
TOLA ili RAT PROTIV RATA

Danas je važnije narod razoružati, nego ga povesti u rat. Za naše nakane mora se bezuvjetno izbjeći, da ratovi donose teritorijalno širenje. Ako bi se protiv nas htjelo udružiti više država, mi bismo raspalili svjetski rat.

Mudrac TOLA započeo je prilično oštro, čak ratoborno: Sada me, braćo mudraci, dobro slušajte. Nemojte da vam slučajno nešto od mojih riječi promakne, jer sve je važno, a tema je vrlo složena. Dakle, ovako: Mi smo i protiv rata i za njega. I potičemo ga i suzbijamo ga. A kako i zašto? – pitat ćete. Pa lijepo, upravo vam to hoću objasniti, samo budite pozorni, da ne ispadne na kraju da me niste razumjeli, jer ja ovo ne kanim ponavljati, a ne mislim vam pružati niti dodatna objašnjenja.

Prvo – kako znadete – mi promičemo pacifizam. Činili smo to još od kada smo započeli osvajati vlast nad svijetom. Zašto pacifizam? Zato, braćo, da smekšamo goje, učinimo ih neotpornima na napadaj i nesposobnima za samoobranu. Stoga nam je potrebno rat stalno prikazivati najvećim zlom. Da se razumijemo, mi smo posve svjesni plemenitih i otmjenih strana rata. Ta i mi smo vodili, i još uvijek vodimo svoje ratove. Dobro su ono pozitivno u ratu shvatili i gojski

mislitelji, za koje se uporno brinemo da im se natovari hipoteka fašizma. S Nietzscheom nam je to donekle uspjelo, premda na žalost još ima svoju publiku, koja, dapače, čak i raste. Hegela nismo mogli jednoznačno otpisati kao fašista (unatoč kampanji što smo je uz pomoć »lijevih hegelijanaca« inscenirali protiv Hegelove idolatrije pruske države), kada je bio duhovni učitelj našega proroka Marxa. A kako tek da »faširamo« jednog Heraklita iz povijesnih davnina, u kojima nikakva fašizma nije moglo biti? Možda i jest, ali kome da mi to danas dokazujemo?!

No, svi su oni hvalili, štoviše veličali rat, i mi moramo priznati da smo od njih puno naučili. Rat je situacija koja, daleko više od običnoga, banalnog mirnodopskog života, potiče ljude na velika djela. U ratu je i beznačajan, inače suvišan pojedinac kadar postati junakom. Najednoć je pripravan na neviđene uzlete, postaje neustrašiv i požrtvovan, pristaje drage volje ginuti za ono što ga nadilazi: za svoje drugove, za naciju i državu, za ljubljeni Dom, on koji je dojučer bio tek sebični i tupi malograđanin, koji se klonio svake neudobnosti, višega poslanja i uporabe sile. Postaje spreman potčiniti se autoritetu, uklopiti u sustav zajedništva i hijerarhije, pristati na stegu koja bi mu, u njegovoj ustaljenoj egzistenciji, bila savršeno nesnosna. Eto, dakle, što je rat kadar učiniti od kukavnog goja! Mi to znamo, pa već i zato ne želimo da ratuje: da se ne bi oplemenio.

Stoga mu stalno stavljamo pred oči ono što je slikar svojedobno naslikao kao »užase rata«. Šopamo ga najsentimentalnijim, najjeftinijim pacifizmom, preko svih medija i umjetničkih vrsta. Prikazujemo mu rat kao jedinstvenu kombinaciju svih mogućih nevolja i zala. Podsjećamo ga da se u ratu gine, da se biva ranjen, da se odvaja od obitelji, gladuje i pati. Da se u

ratu mora ubijati, da se uopće u njemu nevjerojatno uvećava suma nesreća i trpljenja. Nadasve ga poučavamo da je rat nemoralan, da je zločin, da je svinjarija, da je čista nepravda (nema pravednog rata!), na koju čovjek nema pravo ni kao humani čovjek, a niti kao Božje stvorenje obvezno Božjemu zakonu ljubavi. A da ga upravo Božja pravda obvezuje na pravednost, koja pokatkada dakako uključuje i rat – to mu izbijamo iz glave.

Dresiramo goje da u njima zakržlja etos junaštva i časti, te da, u odlučujućem času, zataje njihovi elementarni instinkti i samoobrambeni refleksi. Time ih mekšamo, pothranjujemo u njima kukavištvo i dezerterstvo, pripremamo ih da postanu posve mlaki, ravnodušni, te da se ne mogu ni braniti niti obraniti kada ih napadnemo. A to ocrnjivanje rata, te slike sto ih širimo, navlastito putem TV, o strahovitom ubijanju i klanju, služe još jednoj korisnoj svrsi: tim pričama, naime, svraćamo pozornost s naših zala, naših vlastitih okrutnosti, kao što je abortivni genocid, i pred svijetom se prikazujemo kao čistokrvni dobričine.

A ako ipak povedu rat među sobom, nastojimo da ga vode što bezobzirnije i okrutnije, eda bi potamanili čim više svojih gojskih neprijatelja, te kako bi, izazivanjem neprijateljevih okrutnosti, stradalo i čim više njihovih vlastitih vojnika i civila. A i tu nam pomaže naša pacifistička retorika, koja stvara dojam kako mi nismo upleteni u sve te grozote.

Tako dakle mi rat demoniziramo, da do njega ne dođe kada nam to ne bi odgovaralo, a kada na njega pristanemo, ili ga izazovemo, nastojimo ga kriminalizirati, što znači dvoje: trudimo se, naime, da se on vodi što zločinačkije, protivno svim odredbama ratnoga prava i etike, eda bismo potom, u drugom koraku, vojskovođe, vojske i čitave gojske narode mogli op-

tužiti za kriminal, za ono što nazivamo »ratnim zločinima«. A za neviteško ratovodstvo pobrinuli smo se već onda kada smo počeli izumljivati i usavršavati svu tu monstruoznu ratnu tehniku, prikladnu da u drugi plan potisne ratničke kreposti, i da osigura što veće civilne žrtve.

MEŠUGE: Oprosti, ja tu sada ništa ne razumijem. S jedne strane tvrdiš da promičemo pacifizam, a s druge, da nastojimo na što brutalnijem vođenju rata. Zar to nisu dvije različite politike? Što dakle da mislim, i za što da se zalažem?

TOLA: E, moj nesretniče! Opet, po običaju, nisi uistinu ništa razumio. Zašto ne slušaš bolje? Nema tu protuslovlja: mi goje onesposobljavamo za ratove koji nam ne trebaju, shvaćaš?, a ujedno nastojimo da oni ratove koji nam trebaju, koji su u našem interesu, vode što nesmiljenije. Naravno da nismo pacifisti, samo njima usađujemo pacifističke mušice i fiksne ideje kad nam je to korisno. Kada pak ratuju, neka u tim tuđim ratovima obje zaraćene strane što više trpe, a da mi izvučemo što veću korist. Evo, jasnije Ti to ne mogu protumačiti.

Ali ima tu još nešto, što do sada nisam dostatno objasnio. To što smo čas za mir, čas za rat, to se uklapa u našu općenitu odluku da upravo mi budemo pravi gospodari rata. Upravljamo, radi našega gospodarskog, političkog, imperijalnog probitka, i ratom i mirom. Huškamo u rat narode koje želimo decimirati, neka samo ginu. Uvijek nađemo neki neriješeni problem među njima koji napušemo, ili se jednostavno uklopimo u kakvo već otprije postojeće neprijateljstvo. Ako takav rat bukne bez naše intervencije, sam od sebe, ako nije nužno da ga mi potaknemo, tim bolje. Mi se na vrijeme uklopimo, bilo da, kako rekoh, navodimo na okrutnosti, bilo da rat produžavamo ili zaustavljamo prema svojoj procjeni, bilo da nakon razaranja koja, kada nam to treba, sami nadahnjujemo, nastupamo kao sila mira i pomoći, koja će iz njihove nesreće izvući maksimum političkog i novčanog profita.

Nama je važno, izazvali rat mi sami ili se uklopili u već postojeći rat, da se on odvija pod našim nadzorom, da ga zaustavimo kad god nam to odgovara, ili da ga produžimo i ne dopustimo zaraćenim stranama sklapanje mira. U ovom posljednjem slučaju pokrećemo takozvani mirovni proces, što je drugo ime za našu manipulaciju, koju volimo nazivati i »baratanjem krizom« (*crisis management*), ili »održavanjem mira«, i koja može potrajati i beskrajno. Na taj način nema jednoznačnog pobjednika, a nema ni poražene strane – mi tu govorimo o ravnovjesju krivnje. Stoga, točnije rečeno, poražene su obje strane, navlastito psihološki, a pobjeđujemo samo mi.

To su ratovi koji nemaju ni objave ni mirovnog sporazuma; ni početka ni kraja; ni definicije neprijatelja, ni opće mobilizacije, ni odlučujućih bitaka; ni pravog napada, a još manje prave obrane; ni junaka ni kukavica; ni dezertera ni profitera, osim najvećega profitera, a to smo mi.

Kada odlučimo da rat prestane, i jedni i drugi postaju o nama ovisni, bez naše se potpore ne mogu ni maknuti. Mi im tuvimo u glavu da je ta naša danajska pomoć nešto najbolje što im se može dogoditi, a kada jednom pristanu na to zlo, misleći da im ono znači spas, onda ih nepovratno uzmemo pod svoje. Onda im nema spasa, naši su! Mi sada radimo na svjetskom ratnom stožeru, koji će nam konačno omogućiti da bez ostatka preuzmemo u svoje ruke globalno vođenje ratova, tako da ni jedan rat ne započne niti bude okončan mimo nas. Postat ćemo apsolutni svjetski hegemon, gospodari, tojest uništitelji, svih suvereniteta,

inducirat ćemo i gasiti sukobe na kojoj bilo točki globusa, kad god nam se prohtije. Suverenitet je samo naš!

Na najboljem smo putu osnutka Svjetskih oružanih snaga – na čelu s našim sadašnjim saveznikom USA – snaga, koje će obavljati tu ulogu u svojstvu svjetskoga policajca, uz asistenciju NATO-saveza, što ga pretvaramo u puku produženu ruku, vjernog pomagača američke imperijalne soldateske. Osobito će te snage biti zadužene za uništenje nama nesklonih režima, država i naroda. Provodit će se to – kako smo već uspješno i činili – pod izlikom samoobrane tzv. »međunarodne zajednice« od tzv. »terorizma«: naprimjer, optužimo državu-žrtvu za posjedovanje nekog opasnog oružja (koje njoj zabranjujemo proizvoditi, premda ga mi sami imamo u izobilju, pa ga, kada zatreba, prodajemo i državama-žrtvama), i onda, posjedovala ta država dotično oružje ili ne, svejedno, – bez objave, ali uz medijsku najavu i popratnu prijeteću halabuku, poduzmemo protiv nje tobože preventivni rat. Možemo, dakako, za svoju intervenciju smisliti i bilo kakav drugi izgovor, kao što su kršenja »ljudskih prava« ili agresija što ju je zemlja-žrtva po našem nalogu izvršila na drugu zemlju-žrtvu. Već smo i taj način ponašanja prokušali u praksi i sada idemo dalje. Nitko nas ne će zaustaviti! Može se sve to, ako se želi, nazvati i početkom kraljevstva vječnoga mira, o kojem je sanjario Kant, ili početkom kraljevstva Sotone, ili pak kraljevstva Božjeg na Zemlji – kako vam god drago. Važno da funkcionira.

XXIII.
URIJA ili DEKADENCIJI SVA VLAST

Bacite pogled na ovu alkoholom opijenu, uživanjem vina otupljenu živinčad, koja je pravo na lokanje izvojštila ujedno sa slobodom

Na žalost, na ovoj sjednici došlo je do nemilog sukoba. Počelo je, međutim, vrlo lijepo. Vrhovni mudrac je rekao: Braćo, približavamo se kraju. Poslušajmo dragog nam brata Uriju, koji ima govoriti o jednoj ključnoj i obuhvatnoj temi, a na slijedećem nam je zasjedanju vidjeti kamo i kako dalje! Urija, blagoslovio Ti jezik bog naš Holo, i naprijed u boj!

URIJA: Veliki i velikodušni mudraci Siona! Mi, moćni i utjecajni, ipak ne možemo sve. Čak ni mi! Mi ne možemo stvoriti čovjeka, osim ono malo što smo svojedobno pravili pokuse s *homunculusom*. Ne možemo stvoriti ni Novog čovjeka, premda možemo još više iskvariti starog.

Neki mudraci su doviknuli: Možemo, kvarenjem starog čovjeka dobivamo novog! Jesi li spavao kada je Filistej izvješćivao o zombizaciji?!

URIJA: Pozor, braćo! Nije to Novi čovjek! Pustite da nastavim. Mi ne možemo stvoriti niti dekadenciju. Jest, možemo je poticati i pripravljati, pospješujući planetarnu prevlast demokracije, liberalizma, ljudskih prava, građanskih sloboda, države-dadilje, snošljivosti, dija-

loga. Možemo nastojati da među gojima bude manje elita i autoriteta, aristokracije i hijerarhije, veličine i junaštva, plemenitosti i otmjenosti, a više materijalne, moralne i duhovne bijede, nereda, bluda, raznih ovisnosti. Ipak, sav taj naš rad već i pretpostavlja da je dekadencija zahvatila vrijeme, inače ni mi ne bismo puno mogli učiniti. Tako, dakle, dekadencija u biti nastupa sama od sebe, i to tek kada se u sebi dovrši i iscrpi jedno razdoblje. Dakle, događa se spontano nešto što možemo nazvati sveopćim globalnim kvarenjem, neka vrsta entropije.

Ali, mi tu dekadenciju možemo itekako izrabiti u svoju korist. A ona nam ide na ruku, evo, ima tome već više desetljeća – pa i pokoje stoljeće možda; ovisi o tome kako gledamo i procjenjujemo. Mogli bismo kazati da je odnos koji postoji između nas i fenomena dekadencije usporediv odnošaju između muhe i ekskrementa: muha svakako dođe na gotovo, ali ga onda širi dalje. A gdje uopće nema znakova dekadencije, tamo nema mjesta ni našoj djelatnosti. Stoga se za nas najveća pogibao krije u mogućnosti da gojska marva pronađe puta nadvladavanju dekadencije koja ju je obuzela, da se osovi na noge, te da započne novu epohu veličine. Onda smo propali...

Okupljeni MUDRACI na ove su riječi stali glasno prosvjedovati, udarati šakama o stol, a nogama o pod, te prodorno fućkati. Vrhovni mudrac oštro je zaprijetio Uriji da će mu oduzeti riječ, govoreći: Nismo se okupili da slušamo najave vlastite abdikacije! Nemoj ovdje širiti defetizam, jer ćeš zlo proći! Nije istina da smo nemoćni i da nam prijeti slom! Pa zar nisi slušao što je sve rečeno tijekom ovih naših sjednica? Zar nije to sve naše djelo, čisto, izvorno, originalno, bez ikakvih pomagala, nastalo takoreći *ex nihilo*...

URIJA: Da, *ex nihilo*, iz Ničega, onoga Ničega koje je zahvatilo gojsku dušu, onoga što zovemo dekadencijom...

MEŠUGE: Ma daj šuti, Ti si dekadentan, vrag da Te nosi!

Vrhovni je mudrac ušutkao i Mešugea, s napomenom da on nije dorastao sudjelovati u prijeporu koji ne razumije. Ponovno je dao riječ Uriji, zatraživši od njega, međutim, vrlo odlučno da se kloni pesimizma.

URIJA: Ali, što mogu kad ste mi dali takvu temu. Dekadencija gojskoga nakota doduše znači da bi on sam trebao razmišljati pesimistično o vlastitoj budućnosti, ali i nas zahvaća pesimizam kad vidimo koliko je dekadencija sama odradila i bez nas...

Mudraci su vikali: Nije! Nije ništa! Sve smo sami uspjeli!

URIJA: ... i koliko je realna opasnost da ta dekadencija ode kako je i nastala, a onda smo nemoćni...

MUDRACI su prosvjedovali: Nismo! Nismo nemoćni! Moćni smo!

URIJA: Dobro, da onda zaključimo kako smo ipak mi sami prizvali dekadenciju u život, da je nismo tek zatekli i iskoristili?

MUDRACI su jednoglasno zaurlali: Tako je! Mi smo izmislili dekadenciju! Ništa nije zatečeno! Sve stvaramo sami!

URIJA: Ajde dobro. Dobro, znači, uspjelo nam je stvoriti dekadenciju, a osobito smo je uspjeli pospješiti negdje dvadesetih i tridesetih godina XX stoljeća, i već smo bili na najboljem putu da dokrajčimo marvu, kadli se pojavila reakcija... snažan pokret... ma, eto vidite da se nešto može javiti i mimo naše volje, da nas može i iznenaditi, poremetiti nam planove...

MUDRACI su se opet stali komešati i dobacivati: Opet Ti! Jesmo li se dogovorili? Nismo li Te opome-

nuli? No, Vrhovni mudrac, videći da sve to nikamo ne vodi, osim što će pokvariti, a možda i prekinuti današnju sjednicu, pozvao je okupljene na mir i razbor, te zaključio kako je ipak bolje Uriju pustiti da govori do kraja, pa ako se s njegovim pretpostavkama i ne složili bezostatno, barem ćemo od njega čuti kakvih činjeničnih podataka, o kojima pak svatko može misliti što hoće, samo da to ne izlazi van i da ne šteti našemu poslanju. Tako je Urija mogao nastaviti u mirnijem ozračju.

URIJA: Ali, braćo, odmah vas mogu i utješiti. Taj pokret nije bio duga vijeka, i naša je, da, naša je zasluga da je on propao: Nije preživio ratni poraz, koji su mu nanijeli udruženi odredi naših pučkih & parlamentarnih demokrata. Ta tko bi ikada prije mislio da je takva koalicija moguća: liberalno-totalitarna koalicija! A mi smo je smislili, mi smo je prizvali u život! I uspjeli smo satrti onu smeđo-crnu napast. Nadamo se, za vijeke vijekova. Nadamo se, i radimo. Nadoknadili smo izgubljeno vrijeme, a očitovanja dekadencije doveli na još višu razinu od one prijašnje. Eto, zar vam to sada ne zvuči optimistično?

Ali, protiv dekadencije nije se dizala samo desnica, već i ljevica, barem na riječima. I tu smo pokazali svoje nenadmašivo umijeće. Umirivali smo i jedne i druge, a i treće, uvjeravali ih da je ono što oni s gnjušanjem nazivaju dekadentnim, zapravo posve normalno i poželjno, da, štoviše, predstavlja vrhunac slobode, da znači elastičnost i pluralizam, protiv zadrte krutosti koja suzbija i koči nesputani rascvat životnih mogućnosti. Pravo na različitost – kako smo mi to nazvali. Neka svatko čini i vjeruje što mu se svidi, u umjetnosti i znanosti, u religiji, u ćudoređu, pa, do određene granice, i u politici. Nemamo ništa protiv, jer znamo da će na taj način svi skupa brže propasti. Dakako, to sa stvarnom različitošću nije imalo nikakve veze. Stvarnu, zdravu različitost gušili smo: a to znači, gušili smo zbiljske Božje narode i njihove suverene države, kako bismo ih sve utopili u jedinstvenom kozmokratskom, globalnom sivilu, bez kojega nema Novoga Svjetskog Poretka. I gušili smo različitost pojedinaca, ne dopuštajući, ili bar otežavajući, da na površinu ispliva svetac, genij i junak, te potičući niže ljude, mediokritete, luđake i zločince. I, molim vas, da se razumijemo: taj se posao nastavlja, nije još okončan, ali bit će, uspjet ćemo! Vidite kako sam sada pun optimizma!

Okupljeni su mudraci ovu hvalevrijednu promjenu u govornikovu držanju i stavu nagradili izobilnim pljeskom.

URIJA: Eto, tako mi dekadenciji prepuštamo svu vlast. Hoćemo da gojski nakot posve zahvati jedinstveni, sveopći, nezaustavljivi proces kvarenja, izopake i izrođavanja, degeneracije i korupcije, morbidnog i patološkog, opadanja i propadanja. Ljudi, narodi, kulture; uredbe i institucije; civilizacije i države; viši oblici stvaralaštva, stare i nove kreposti, istina, pravda, ljepota, sloboda, ali ona stvarna, duboka, duhovna sloboda, a ne ova prividna, koju mi nudimo i namećemo – sve to mi lijepo osuđujemo na smrt! Zamiranje života – to je faza u kojoj se danas, našom zaslugom, da, braćo, našom!, nalaze stari gojski narodi. Iscrpljeni su i zdvojni, obuzeti ćudorednim bezakonjem. Moral kod njih više i ne postoji kao skup sakrosanktnih normi, nego kao individualni osjećaj koji može pridoći drugim hirovima, ali poslije lako može i izostati. Tragaju za jeftinim užitcima, grcaju u bijedi ili se iživljavaju u obijesnoj raskoši. Bljutava sentimentalnost kod njih ide uz najgrublju okrutnost: a uništava ih i jedno i drugo. Sve im je u ekonomiji, samo ih ona zanima,

samo im je ona na jeziku. Zanose se estetikom ružnog, mekanog, bolesnog, misao im je zatajila, karakter i volja olinjali, uznapredovao rasap ustanova. Postali su kozmopoliti – ako išta, to je oduvijek siguran znak dekadencije. Postali su nesposobni za samoobranu, odali se praznovjerju i razvratu. A, kako je ono rekao naš veliki protivnik: ako vidiš da netko pada, gurni ga!

Da vam zorno ukažem na znakove dekadencije u gojskom univerzumu, navest ću iz knjige jednog od naših najvećih protivnika slijedeći opis: »Dekadencija je kada baka rađa unuku, kad anglikanski svećenik »vjenča« dvojicu homoseksualaca...«

MEŠUGE: A uskoro će ih i katolički vjenčati!

URIJA: Dobro da i Ti nešto razborito kažeš! Vjenča ih dakle, »...a lijeva intelektualna republika za taj čin pronalazi čitavu legiju izlika i opravdanja; kada par feministica dobije dijete stvoreno iz kombinacije svojih kromosoma. Dekadencija je kada se plemstvo počne ponašati na snobovski način. Dekadencija, napokon, nije puka slabost, mlitavost i lijenost, puki izostanak boljeg i jačeg, puki *negativum*. Ona je aktivno, organizirano, agresivno zlo. Teško je dvojiti u njezinu pobjedu.« Kraj navoda. To je lijepo, to rado čujemo. Mi smo ti koji ga aktivno organiziramo. Ali, naš protivnik nadodaje: »No, iza nje, protiv nje, njoj usprkos – dolazi novi početak.« E, ne ćemo vam ga, goji, priuštiti, pa da se naglavce postavite! Dekadencija je jača od vas. Osvojila je sve klase, institucije i narode. Zarazili smo slabe i jake među vama. Pripitomili smo vas, učinili poslušnim, pokornim robovima, bezopasnim, skrušenim i skromnim. I tko da nam još odoli?!

XXIV.
ZOROBABEL ili NOVI SVJETSKI POREDAK

Milost Božja rastepla je nas, njegov izabrani narod, po čitavu svijetu. U toj prividnoj slabosti naše rase leži sva naša snaga, koja nas je danas dovela do praga svjetske vladavine. Tada ćemo postaviti neman koju će svi držati naddržavnom vladom. Njezine će se ruke širiti na sve strane kao kliješta, a njezina će organizacija biti toliko gorostasna, da će moći vladati svim narodima. Mogu vas uvjeriti da smo danas samo nekoliko koraka udaljeni od cilja.

Obraćajući se raspoloženom skupu, Vrhovni mudrac Abel je rekao: Evo nas, krasna Sionska braćo, na samom kraju. Lijepo je, ugodno i poučno bilo slušati skoro mjesec dana vaše umne, poticajne riječi, koje ulijevaju samopouzdanje, koje jačaju vjeru i nadu. Dovle je, eto, dospio naš duh u svojemu samorazvitku. Tu smo sada gdje jesmo. Znamo svoju dužnost, krenimo dakle odlučno u posljednji boj, u skrajnje ozbiljenje naših osnova i nakana za vijeke vijekova! Čuli ste što je učinjeno, što se čini, što nam je učiniti. A sada, onaj najbitniji, sveobuhvatni, Vrhovni cilj! Mudrac Zorobabel!

ZOROBABEL: Draga dječice! Evo, zadnja je sjednica, pa da se rastajemo i na posao! Ali ne pružam ja

danas neki osobiti prilog našim vijećanjima ako vam progovorim o Vrhovnom cilju. Jer, i sve ono što smo slušali prošlih tjedana odnosilo se na Vrhovni cilj. Samo ujedinjenim strategijama, samo cjelinom svih naših napora mi ga postižemo: Istina je cjelina, cjelina ovih sjednica i našega krvavog urotničkog plana, i tek u cjelini ono umno je stvarno, a stvarno umno, što će reći da se ova naša mudrovanja tek cjelinom naših pojedinačnih snaga mogu ostvariti u cjelini svijeta, a ono što budemo ostvarili da će biti za nas dobro, i mudro i umno i pametno i uistinu zbiljsko...

MEŠUGE: Pa Ti si, brate, pravi... hegelijanac...

ZOROBABEL: Šut'! I zadnji nam dan još hoćeš pokvariti! Evo, ljudi, Sionski mudraci, rastanak se primakao, nestrpljivi ste da prijeđete s riječi na djela, kao što sam i ja, ali meni dajte da bez ometanja dovršim ovaj svoj govor, koji Vrhovni mudrac, s obzirom na Vrhovni cilj, drži najvažnijim od svih, premda se ja usuđujem, iz navedenog razloga, ne složiti se s njime u potpunosti.

Dakle, Vrhovni cilj! Što je on? Nedvojbeno – Novi Svjetski Poredak. Njemu služi sve o čemu smo ovdje u sjeni Siona do sada govorili. Novi Svjetski Poredak, sveti Kozmopolis, to je naš – eshaton, milenij, Kraj Povijesti! Vidimo ga kao univerzalnu svjetsku državu pod vladavinom Naroda i Oaze i Našega Kralja, dakako, uz oslon na naše marionete i petokolonaše, na izdajničke gojske klike koje nam pokorno služe. Mi smo najveći hegemonisti, najveći imperijalisti! Svjetska despocija, tiranska, totalna, teroristička, centralistička, diktatorska, nasilna, zna se, jer pravo je u sili, ali našoj! Sve nam je dopušteno, i nasilje i nemoral, i teror i ubojstva. Ucjenjujemo, pritišćemo, prijetimo, sankcioniramo, petljamo se i miješamo, obmanjujemo i podvaljujemo. Obavljamo posao, to je jedino važno, a činimo li

to milom, silom, trikom, ili možda tek dopuštanjem i nadziranjem spontanih procesa, to je posve nevažno. Od cilja ne odstupamo i ne ćemo stati, sve dok svi ne priznaju našu nadvladu.

MUDRACI oduševljeno plješću i kliču.

ZOROBABEL: Jedan svijet, jedan Narod (one ostale Metuzalem marljivo tamani!), jedna pasmina, jedna država, jedan kralj, jedan poredak, jedna religija, jedna kultura, jedan jezik, jedna trgovinska zona, jedan gospodarsko-novčarski sustav,... Sve nivelirano, izjednačeno, istoliko. Razlike ne ćemo trpjeti! Sve jedno, jer nismo ni pluralisti ni dualisti. Mi smo monisti! Monopolisti! Monogami, monarhisti, monomani. Jedan svijet – jedan centar. U jednom se centru ima odlučivati tko će biti zdrav, tko živ, a tko mrtav. I ništa ne ćemo ostaviti bez satelitskog nadzora, moramo u svakom trenutku znati što pojedini goj misli i čini, govori i propušta, na bilo kojem mjestu diljem sionskog nam Kozmopolisa. Za svaki prekršaj, eto svjetskoga redarstvenika da ga hapsi, da ga tjera u logor, da ga tuče, da mu izmuze globu... A budući da ne ćemo podnositi državne suverenitete, ne će se marva više moći skrivati po tuđim zemljama i tražiti nekakve azile. Vlada sveopća izručivost, nitko više nigdje nije siguran, svakome možemo ući u trag i doći glave. Dokinuli smo prirodno stanje među državama, u kojemu je svaka država svoj vlastiti zakonodavac, a država državi vuk. Sada će vladati naš zakon, pojedinačni će suvereniteti biti delegirani na Narod i na Oazu kao jedine legitimne nositelje suvereniteta, a svijet će lijepo obuzeti sveopći mir groblja. A mi ih uvjeravamo da je upravo to za njih najveće dobro, čak i priznajemo njihovo pravo na nezadovoljstvo, priznajemo da ta globomanija ima i svojih manjkavosti, ali ih u isti čas uvjerimo kako za nju nema alternative. Neka im bude da je to zlo, ali oni

nama moraju priznati da je zlo nužno, da je riječ o planetarnom procesu, a tko mu se opire, osuđen je na prošlost. A što je gore nego prošlost?! Već i bedasti goji jednoglasno recitiraju kako je globalizacija dobra čak i za nacionalne interese! Pa recite i sami, braćo, zar nismo najveći neprijatelji ljudskoga roda koje se uopće dade zamisliti?

MUDRACI živahno odobravaju: Jesmo, jesmo!!!

ZOROBABEL: Bilo je i otprije raznoraznih pokušaja povezivanja svijeta, ili barem Europe, u jednu cjelinu. Glede Europe, dobro nam je, braćo sionska, znano kako su posao njezina ujedinjavanja do sada uvijek poduzimali neki ogavni gojski kolovođe koje su oni nazivali »herojima«. Tako je to bilo od grčko-rimskoga vremena, preko Srednjeg Vijeka, pa do XIX i XX stoljeća: sjećate se još zacijelo onoga ludog Korzikanca i onoga još luđeg Austrijanca. Danas smo mi okrenuli novi list: ne damo vam više vašu gojsku herojsku Europu nacija, Europu suvereniteta, Europu različitosti! Prepustili smo vaš ponosni bijeli kontinent sivim i bljedunjavim klikama naših tehnobirokratskih marioneta, kako bismo poništili sve narode i granice – Metuzaleme! – i kako bismo sve smiješali u jednu nemoguću, degutantnu, jednoličnu, dosadnu, ali ujedno i centralističku i tiransku cjelinu, mrklu noć u kojoj su – kad me je onaj glupan već prozvao kao tobožnjeg Hegelova pristašu, pa da onda i to kažem riječima toga gojskog mudrijaša – u kojoj su, dakle, sve krave crne.

Glede pak svijeta, ozbiljnoga pokušaja da se on ujedini sve do ovoga našeg trenutka zapravo i nije bilo. Jest, jedno je piskaralo, za koje ovaj čas i nisam posve siguran koliko nam je bilo ili nije bilo blisko, sanjarilo svojedobno o vječnom miru i savezu slobodnih građanskih republika. Ma dobro, sanjarili su i stoici (u uskim granicama njima poznatoga mini-svijeta), sanjario i Dante, i još kojekakvi katolici. Ali, ali... Nisu naime bili sazrijeli uvjeti. A još manje je bilo moguće da se svijet poveže na način koji nama odgovara. Tek je nama palo u dio provesti bezostatnu globalizaciju, mondijalizaciju: jedan globus, jedan svijet, i to pod našom prevlašću!

MUDRACI se deru: Je-dan! Je-dan! Je-dan!

ZOROBABEL: Mi stvaramo jedinstveni svijet, jedinstveno čovječanstvo koje će nam služiti, jedinstveni, izmiješani, i u toj mješavini nivelirani narod *čovječanaca*, koji će nam biti robovi. Ti će se uistinu s punim pravom smjeti nazivati građanima svijeta. Budi čovjek i budi čovječanac, i nadasve, budi nam pokoran. Kakve nacije, kakve domovine! Što će vam, marvo, vaše razdijeljene državice?! To je lažna potreba, lažna zajednica. Za to nema mjesta, to nije za goja; dosta su Narod i Oaza, a gojima neka bude najprirodnija zajednica, čitav univerzalni svijet! No netko mora i vladati svijetom, držati ga u redu i miru, a to smo mi.

Čuli ste, ili ćete čuti, masu prigovora ovom našem vrhovnom projektu svjetske nadvlade. To vam goji zanovijetaju, nemojte to uzeti odveć k srcu. Recimo, oni tvrde da je zamisao utopijska, da nam nikada ne će uspjeti ostvariti je. A kako ne, molim vas lijepo, kada smo je već skoro potpuno ostvarili?! Još samo malo! Svijet je, kažu odveć raznolik, a da bi ga se dalo podvesti pod jednu vlast. A zar ga mi ne činimo svakoga dana sve jednoličnijim? Kažu, u tom našem jedinstvenom svijetu nestat će i Amerike i njezine posebne uloge. Pa jasno da hoće! A zašto ne bi, zar je to zabranjeno?! Još ću vam o tome poslije reći koju. Onda, kažu oni, nacionalne su države realnost. Pa što onda? Zar nisu Huni i Avari, zar nisu Kartaga i Etrurija, bili realnost? Govorili su i o nekoj Atlantidi. A gdje je sve to sada? Netko ga je pomeo, kao što i mi nemilice

metemo, a rezultati su pred nama, svakom vidljivi – ništa ne izmišljamo. I konačno, spočitavaju nam da je naša vizija jedinstvenoga svijeta odveć tiranska. A nego što je? Što li bi trebala biti? Zapamtite, nikada dosta terora i prisile; da toga nema, odmah bi nam se raspao taj naš krasni jedan svijet. Zar to hoćemo, zar ga zato stvaramo?!

Da bismo ovladali svijetom, moramo ga obuhvatiti u cijelosti, u svim njegovim materijalnim i duhovnim dimenzijama. A pritom nam služe naše udruge ili, kako ih volimo nazivati, naše *poluge*. Znate i sami, neke se sastoje isključivo od Naših, a u nekima djeluju vjerni nam gojski slugani, koje ćemo, kada ih iscijedimo, poput prazne limunove kore, baciti na smeće. *Kahal* i *sanhedrin*, znate, to su sve Naši. Ima nas posvuda. Nadalje, tajnim i javnim društvima obujmili smo Zemljinu lopticu. Vježbamo se svjetske nadvlade preko Ujedinjenih naroda (to je kao naša bivša Liga naroda, ali njezina kudikamo savršenija kopija!), koji nekome možda i mogu djelovati kao družba ljudožderskih klika (pred par desetljeća taj je dojam imao osobito opravdanje), ali i kao takav on je usmjeren ponižavanju i obezvlašćivanju ponosnih gojskih politeja. Važnije je da tom družbom neupitno dominira naša privremena pričuvna Oaza, Sjedinjene Američke Države, koja im nameće nama potreban duh, a ako to ne uspije, ona djeluje sama, mimo OUN.

U Europi stvar je odmakla mnogo dalje: organi europske nadvlade (na zasadama naše Paneurope to su Europska unija, Vijeće Europe, te niz popratnih, pridruženih, pomoćnih instanci...) na najboljem su putu da dotuku gojske narode, nametući im samoubilačke uvjete potrebne za pridruživanje, u kojemu će onda konačno nestati, ukinućem granica izmiješat će se, a zavođenjem diktature naših klika izgubit će i posljednje ostatke suvereniteta, te potom i identiteta. I to, braćo, da ne bi bilo zabune, to vrijedi i za velike i za male, bez razlike! Samo što s malima riješavamo po kratkom postupku, a s velikima ćemo još imati posla.

Da vam samo spomenem, bez nekog osobitog redoslijeda, najvažnije poluge koje nam služe u našoj svetoj zadaći uništavanja svijeta; znate ih, dakako, ali ne će biti na odmet da ih se skupa podsjetimo, kako bismo ih sve imali u vidu u slijedećem odlučnom razdoblju: Osim OUN i EU, tu su još NATO, koji je, u sadašnjem razdoblju, od oruđa za održavanje bipolariteta iz vremena komunizma, postao naš djelotvorni i zaslužni globalni policajac; zatim Trilaterala & Bilderberg, naš ponos, leglo naših najprokušanijih, elitnih kadrova; potom naša dika B'nai B'rith & Protudifamacijska liga, Naša univerzalna alijansa, pa Licra, Vijeće za vanjske odnose, Svjetski i Američki kongres Naš, pa naše uzdanice IMF, Svjetska banka i Trgovinska organizacija, sve te naše dične čuvarice kojima rušimo narode, države i granice. A tu su i naši heroji, istinski heroji, poput Wiesenthala i Zuroffa, Bronfmana, Wiesela i Sorosa, a ima ih legije, ali ih ne mogu sada sve spomenuti; evo, neki od njih, kako vidite, sjede danas među nama, i bratski im sionski pozdrav *Shalom*! – ti, dakle, naši suborci, koji nastupaju individualno, a opet s nama i uz nas i po našim naputcima..., pa naši dragi R & R...

MEŠUGE: Znam koga misliš, Rockefelleri i Rotschildi, a tu su i Roosevelti...

ZOROBABEL: Ma šuti, nesrećo, đava Ti jezik izija! Jesmo rekli da šutiš?! Slušajte me, dječice: *Last but not least*, neka budu spomenuta naša velevrijedna braća Lionsi i Rotary, koja na osobito podli i prefrigani način, skrivajući se iza dobrotvorne djelatnosti, promiču svijetom naše infernalne osnove. Isto tako i ko-

jekakvi naši Helsinški odbori, te Amnesty international, Euro-sud za tzv. »ljudska prava«, OSCE, međunarodni tribunali, Haaški i oni koje tek spremamo, Otvorena i zatvorena i tajna i javna društva, i čitavo naše drago i šareno podzemlje. Dodajmo tome već spomenuti engleski jezik, globalnu TV kakva je CNN, internet, hamburger, Coca-Colu, traperice »levisice«, uopće jenkijevsku pop-kulturu, komunikacije i imigracije, koje neviđeno doprinose miješanju naroda i pasmina, i eto vam čimbenika i instrumenata na pretek!

Sukladnim djelovanjem svih tih naših agentura i metoda, uspjeli smo od ove Zemljice već dobrim dijelom stvoriti mjesto prilične jednolikosti; naravno, ono pravo tek slijedi! Evo, imamo zajednički jezik: engleski, taj suvremeni latinski, budući da esperanto, na žalost, nije uspio; imamo nadnacionalne vojne saveze i gospodarsko-financijska središta, kulturni i medijalni monopol naše bjelosvjetske dijaspore i naše privremeno-pričuvne Oaze USA; imamo globalnu špijunažu i satelitski nadzor svih medija i komunikacija. Nadasve, imamo sustav kojim usmjeravamo globalno mišljenje, tako da nitko više ne smije, dapače, da uopće i ne može misliti drugačije negoli što mu mi nalažemo: liberalno, demokratski, mekušno, suzdržano i samozatajno, *sotto voce* (bez povišenog tona, molim!), korektno, hermafroditski i na koljenima. I lažemo im kako ujedinjujemo svijet da ne bi više bilo ratova. Jer, bit će u svjetskoj državi građanskih ratova, neka se još kolju i neka iskrvare. No i tome ćemo doskočiti, i te ćemo ratove zatrti, kada nam više ne budu trebali. I onda će nastupiti taj mir groblja: ne radi samog mira, nego da u miru možemo vladati. A za ove koji nikako da se otresu Galilejca, smislili smo ljupki slogan: Isus Krist – globalist! I nemojte misliti da nam se na to nisu zalijepili već bezbrojni njihovi »teolozi«, oni trećekon-

cilaši i slična, nama draga bagra, o kojoj je još prvih dana govorio naš velemudri sionac Antikrist.

MUDRACI (*skandiraju*): Anti-krist! Anti-krist! Živio, živio Antikrist!

ZOROBABEL: Da, živio. Mudraci! Još nešto na »A«. Ako se sjećate, prvoga dana spomenuo sam Ameriku, a danas sam je, kako je običaj, označio našom privremenom i pričuvnom Oazom. Dužan sam vam još podrobnije iznijeti kakvu smo ulogu namijenili tom plutokratskom carstvu. Mnogi goji kojima još nismo posve uspjeli isprati mozak, jasno uviđaju stanovito savezništvo između nas i Amerike. Svima je poznato da veliki broj Naših živi u Americi i tamo predstavlja vrhovnog arbitra dobra i zla, te ključni čimbenik njihove politike. Poznato je i da je, zbog tog razloga, Amerika najvjerniji saveznik Oazi, tako da Oaza može mirne duše pljunuti u lice Americi ako smatra da joj ova nedostatno brani interese, i da se ništa ne će dogoditi: Amerika će nam ostati vjerna. Mi možemo s Amerikom što nitko na svijetu ne može. To je stoga jer nam je trenutačni interes isti. Mi osvajamo svijet, oni osvajaju svijet, i pritom su oni naša produljena ruka. Time sam već rekao ono što je bitno. Naime, ponekad se Naši, ako su neupućeni, pitaju jesmo li mi samo američki privjesak (pa čak i njihova tvorevina). Ne, nismo, kako rekoh, mi izrabljujemo njih. Za nekoga to može djelovati kao nerazdruživi amalgam, tojest mi i oni, ali ja vam, braćo, s punom odgovornošću kažem: onoga trenutka kada nam više ne bude potrebna, mi ćemo Ameriku odbaciti kao i svaku drugu gojsku nakotbinu ovoga svijeta, što smo ga odredili za uništenje i našu dominaciju. Amerika, kao jedina preostala zbiljska sila, a ujedno, uz Oazu, i jedina posve suverena država, danas još uvijek za nas obavlja dobar posao: Amerika kakva jest, ekstremno liberalna i ujedno eks-

tremno totalitarna. Pomislite i na njezine kaznene ekspedicije – za naš račun! – u Afganistanu i Iraku, gdje uvodi takozvanu »demokraciju«. Amerika nam se pokazala najvjernijim saveznikom i u provođenju i promicanju holo-religije diljem svijeta. I stoga, mogu samo navesti jednoga našeg smrtnog neprijatelja, koji je napisao: »Amerika je moderni nastavak Izraela, a amerikanizam je sekularni oblik židovstva.«.

Ne zaboravimo, braćo, da smo mi njih stvorili, a ne obratno. Zapalili smo im osloboditeljsku revoluciju, napisali smo sveti im ustav. Dali smo im sve ključne državne papire, a brojni su im predsjednici bili naši agenti. Amerika je danas pravi pokretač onih svjetskih procesa, kojima je cilj uništenje sadašnjega svijeta što ga i mi hoćemo: bordelizacija, zombizacija, dekadencija – šire se nezaustavivo iz Amerike u svijet. Vladavina rulje, kaos, multi-kulti, miš-maš, *melting pot*, globalni imperijalizam – sve su to zdravi sastojci američke uloge u svijetu. A Naši su tamo na bezbrojnim vodećim položajima. Mi to potičemo, mi to pospješujemo, mi tomu odobravamo.

Mi smo, dakle, saveznici. Amerika nam je odskočna daska. Ali, da me točno razumijete, i to je tek provizorij, sporazum za sadašnji trenutak. Ne ćemo ni njima dopustiti da se odveć osile! Već su, rekao bih, blizu povijesnih granica svoje moći. Svaka sila za vremena, a i ova samo dokle mi hoćemo. I Amerika morat će propasti; možda su joj dani, štoviše, odbrojani, a njezinoj ćemo smrti mi kumovati. Znate, može je se dotući poticanjem rasnih, etničkih, socijalnih nemira, koji ionako tinjaju i samo je pitanje kada će buknuti; ili pak pojačanom dozom terorizma; može je se uplesti u ratove koje, koliko god moćna bila, ne će dobiti, kao što ni vijetnamski rat nije dobila. Taj je monstrum ranjiv poput mastodonta: glomazan, trom, nedostaje

mu elastičnosti. Sjećate se još kako smo slistili američkoga brata-blizanca SSSR! Nema tu bitnih razlika! I zato, kada je jedan drugi naš smrtni neprijatelj današnji svjetski poredak nazvao »Svetim svjetskim carstvom američke nacije«, to je bilo samo donekle, ili – bolje rečeno – samo privremeno točno. Jer, Amerika je, da opet navedem onoga našeg neprijatelja otprije, prekonoć nastala, i isto tako ona može prekonoć nestati. Točno, sve ovisi samo o našoj volji, dobroj ili lošoj. Amerika je vrlo samosvijesna i vrlo bahata, još uvijek, sve više i više. Sjećate se da se ona nazivala Novim Izraelom, izabranim narodom – bilo je to na usta jednog njihovog piskarala. Ne ide to tako, braćo! Ali, ništa lakše nego dotući Jenkija, kada kucne čas. A mi smo za to spremni! Jer, marva je i tamo, pogotovu tamo, djetinjasta, naivna i glupa. Ako nam uopće netko nije dorastao, onda su to Ameri.

MUDRACI: Dolje Ameri! Dolje glupa, naivna i djetinjasta Amerika! Ameriko, ne ćeš dugo!

ZOROBABEL: Braćo, ti su uzvici još ipak pomalo preuranjeni. Ne bojte se, na vrijeme ćemo procijeniti i odlučiti i glede Amerike, kao što smo i sve do sada. Nitko nam nije ravan, budite bez brige! Ali evo, vidim već da mi Vrhovni mudrac maše rukom, isteklo je vrijeme, danas je posljednja sjednica, braća su umorna i nestrpljiva, ali i vesela da proslave svečani završetak zasjedanja. Zato mi dopustite samo još ovih par završnih riječi.

Obavili smo veličanstveni posao. Na najboljem smo putu. Zato vjerujte: na kraju će gojski narodi sami kapitulirati i pokoriti se našoj velevlasti; ma, čemu eufemizmi: našoj strahovladi! Sami će zavapiti za njom, kad ih dotučemo. Sami će zatražiti našega Kralja, Davidova potomka, kakvim se lažno prikazivao i onaj njihov tobožnji spasitelj, a naš renegat. Jest, uvijek je tu

nazočna pogibao da se u zadnji čas gojski nakoti u svojim narodima osove na noge, da uistinu prionu na ozbiljenje onoga što je jedan zločinac (citirao sam ga već) najavio kao »*Novi Eon*«. Nije to bio onaj Naš, onaj sotonist, koji je koristio isti taj izričaj, nego jedan od onih – naš renegat – što su se stavili na gojsku stranu, pa sada mudruje i snuje o nekom novom svijetu, iz kojega će nestati svakoga traga našem utjecaju. No, vidjet ćemo još...

MEŠUGE: E, sada je dosta! Dosta!! Vidim da si na kraju, na izmaku svojega teksta i svojih snaga. Pa da ne bude baš Tvoja zadnja...

ZOROBABEL: Kako ne! Zar nisam ja bio predviđen kao zadnji govornik, a Tebi nije dodijeljena nijedna tema, jer Te dobro poznajemo? Samo te je Vrhovni mudrac prvoga dana pustio da se iživljavaš! A onda si dobio zabranu govora, ali se je nikako nisi držao! I Ti bi sada još uzurpirao završnu riječ?! Molim Te, Vrhovni mudrače Abele, da me uzmeš u zaštitu od ovoga luđaka i divljaka, jer ja ne mogu s njim sâm izići na kraj!

ABEL: Hajde, govori samo. Ali nemoj više dugo, vidiš da slavimo i spremamo se otići!

ZOROBABEL: Evo, onda ukratko. Htio sam opširnije iznijeti što sve još kanimo, ali...

ABEL: Ma znamo to sve. Dosta je bilo vijećanja. Daj, reci još što si htio, ali brzo!

ZOROBABEL: Pa, ovaj, imamo u planu različite nesreće. Uskoro će nam biti moguće izazivati i precizno locirati potrese, povodnje, orkane i požare. Možete si misliti kako ćemo to uspješno koristiti protiv gojskih naseobina. Bit ćemo u stanju onečišćavati samo određene dijelove okoliša, bez pogibli za Oazu. Stvorit ćemo i primijeniti posve nove bolesti, s tim da će pošasti biti također ograničena dosega i pod našim potpunim nadzorom. Ovladat ćemo dokraja svim magijskim i okultnim moćima, da diljem svijeta neprimjetno činimo što nas je volja. Izumit ćemo metodu vječne mladosti za ostvarenje besmrtnog života na Zemlji, u početku i za goje, ali da u završnoj fazi ostanemo vječno sami na svijetu. Goje ćemo trpjeti samo dok nam ne dosadi naš drugobitak u liku neprijatelja. Ili dok njima ne počne dosađivati vječni život na zemlji, pa počnu masovno pribjegavati samoubojstvima. No, naći ćemo načina da im i samoubojstvo onemogućimo. U međuvremenu, imamo s njima još lijepih projekata: Treba utjecati na njihovu svijest jače nego do sada. Treba ih posve, bezostatno skršiti, smekšati, zabluditi, indoktrinirati. Treba ih učiniti totalnim robovima, da u svakom pravom duhu, u geniju, heroju, svecu, proroku – dok takvoga još uopće bude – vide luđaka, zločinca, provokatora, neprijatelja, koga se treba kloniti da ih ne zavede na put dobra i ljepote, istine i pravde. Ugradit ćemo gojima čipove da ih možemo pratiti u svakom trenutku, usađivati im i čitati misli, osjećaje, odluke... I križat ćemo ih sa strojevima, stvarajući korisne nam, svestrano uporabljive *kiborge*, kako vam je kazao brat Cion. Stvorit ćemo nove vrste goja, ljudske a opet neljudske, eda bismo ih iskoristili i potom mogli uništiti. Uredit ćemo, i to je već brat Cion spomenuo, da njihovi muškarci budu sposobni – i moraju! – rađati djecu: možete zamisliti koji će to biti udarac njihovoj muškoj taštini i antifeminizmu! Razmatramo, kako ste čuli, i mogućnost izumiranja njihovih muškaraca, ili možda žena, ne znam još... Ili je možda bolje stvoriti jedinstvenu svjetsku rasu goja s oba spola? Ili bespolaca?...

ABEL: No dobro, mislim da si završio. Dajmo, braćo, sada – ionako smo već na kraju – i tom našem nesretnom zabludjelom i priprostom bratu neka se veseli, nek i on kaže što mu je na srcu, kad smo ga

tako uporno ignorirali i prekidali tijekom prošlih sjednica! Reci što hoćeš, ali nemoj preopširno, jer smo umorni, gladni i žedni!

MEŠUGE: Eto vidite da će moja biti zadnja, a ne njegova! Hvala Ti na dodjeli riječi, Vrhovni mudrače! Ne ću zlorabiti Tvoje povjerenje i milost, samo ću ukratko. Braćo moja, hrabri Sionci! Nisam vam ja govornik, neki će reći da baš nisam ni osobito pametan, ali i ja sam pripadnik slavne družbe Sionskih mudraca, pa me nemojte podcjenjivati. A ako izvalim koju bedastoću, zadržite ljutnju i podsmijeh za sebe. Evo što bih ja vama rado kazao, te vam to i kažem: Braćo, ja skromno mislim da nije dobro ovo što smo mi tu napravili. Vidim, veselite se, zadovoljni ste i ponosni, ali ja se pitam nismo li ovim našim planovima, koje ostvarujemo ili ćemo ih možda ostvariti, samima sebi potpisali smrtnu presudu. Ma, opasno je to imati za neprijatelja čitav svijet! Navući ćemo na sebe prokletstvo. A da i ne spominjem da je nepošteno rušiti ga i uništavati, kako smo mi to poduzeli. Osim toga je ipak neostvarivo, jer i sami ste naslutili kako naš projekt izaziva otpore i mobilizira na protunapad. Ujedinit ćemo doista svijet, ali ne za naše interese, nego protiv sebe! Nismo mi, braćo, jedini čimbenik u svijetu, inače ga ne bismo ni htjeli dokrajčiti. Stvorili smo neprijatelje, i sada ih imamo. Kako kanite izići na kraj s otporom, koji raste, koji će narasti još i više? Mislite li da će veliki arapsko-islamski svijet, Rusija, Kina, Japan, pa sutra probuđena Njemačka, na sve ovo ostati sjediti prekriženih ruku? Da se sutrašnja jaka i pravedna Europa suverenih nacionalnih država ne će okrenuti protiv naše pomoćne Oaze, kako bi zbacila sa sebe sramotni jaram amerikanizma? Svijet se diže, a vi to ne primjećujete, zaslijepljeni svojim paklenskim planovima i privremenim uspjesima. Ali ima snage i

mimo urote. Ima urotnika i protiv urotnika. O tome se u vašim govorima ništa nije moglo čuti! Tek ste olako, usput, spomenuli »*Novi Eon*«, kao da nam on ne predstavlja vrhunsku pogibelj. Ne znam, ali čini mi se da smo se odveć osilili, bahati smo, umišljeni i obijesni. Zaluđeni dosadašnjim djelomičnim pobjedama, slijepo vjerujemo i u konačnu pobjedu, za koju nema nikakvog sigurnog jamstva. Provocirate, braćo moja, neodgovorno i nepromišljeno, evo, vidim već kako žderete košer-sendviče i ločete *Sionski pjenušac*, a nesreću ste nam pripravili, kataklizmu, propast... Vi ste budale, ne ja. Samo vam je do moći, pod cijenu istine i pravde. Zato ćete, provodeći samo svoju volju, izgubiti i moć. Sebi sudimo, sebe ćemo uništiti...

MUDRACI su Mešugeovo izlaganje uglavnom suvereno ignorirali. Začula se tek koja usamljena primjedba: budala, izdajica, goj... Ali i ona je bila zaglušena prodornim klicanjem i pjevanjem.

ABEL: Evo, prijatelju. Govorio si. Jesi li sad sretan?

MEŠUGE: Ne samo to. Spasio sam svoju dušu.

MUDRACI (*gromko pjevaju, a tek ponetko sjetno pjevuši, više za sebe*): U boj, u boj! Za svijet svoj! U istom smo odsjeli hotelu – košer mi se veselimo jelu... Nitko nema što Sion imade: pamet, drskost, objest, puno nade... Piju *Sionski pjenušac*, nazdravljaju i polako se razilaze...

(Ovdje se zabilješke s Novim protokolima sionskih mudraca prekidaju.)

Dodatak:
KAKO SPASITI SVIJET
(Olimpsko-Rimski Protokol)

Po prilici u isto vrijeme kada i Novi protokoli, pojavio se zagonetan zapisnik jedne druge, posve drugačije sjednice. Na njoj temom nije bilo rušenje, već spašavanje svijeta. Sudjelovalo je tek dvanaest govornika (u popratnoj bilješci uz zapisnik, oni se nazivaju Olimpskim mudracima), za razliku od 24 Sionca (ili 25, ako im pribrojimo i nesretnog Mešugea). Vidi se da ovaj zapisnik nije potpun, a na nekim se mjestima izlaganja prekidaju upola rečenice, tako da djeluje pomalo nesustavno i nesređeno, pa nam iz ovog papira nije posve bjelodano što je na spasonosnoj sjednici sve rečeno i što je točno odlučeno. Očite praznine i nečitljiva ili nejasna mjesta u tekstu – a i takvih ima – označili smo s tri točkice. Zapisnik se u četiri ili pet primjeraka pojavio u određenim europskim krugovima, s napomenom da je sjednica o kojoj sjedoči održana u Rimu. Donosimo ovdje, bez ikakvih izmjena i komentara, primljeni Rimski, ili Olimpski zapisnik, koji bi se s dosta prava smio nazvati Protokolom antisionskih mudraca. No, neka i ovdje čitatelj sam donese svoj sud!

BENEDIKT: Geniji, junaci, sveci! Tamni su se oblaci nadnijeli nad naš užasni i prekrasni svijet. A mi smo ga uvijek iznova gradili, uvijek čuvali i branili. Dužnost nam je to i danas, kada je najteže, ali vjera i volja zamri-

jele nisu. No, istina je da je svijet ugrožen više negoli što je bio u prijašnjim vremenima, iako je uvijek, u svako doba, u svim velikim kulturama, mudrac i prorok pouzdano znao, duboko uviđao, da s njegovom epohom stvari ne stoje kako treba, pa i onda kada je ona doživljavala najveći procvat.

ARISTOKLO: To je stoga što je sama povijesnost, vremenitost, samo vrijeme, u sebi nešto nesavršeno i korumpirano, plod Pada od Boga, od vječnosti...

BENEDIKT: Nama, današnjima, koji nismo sigurni jesmo li tek na početku početaka ljudske povijesti, ili se silovito i nezadrživo survavamo u bezdan konačne propasti – vrijeme u koje smo pozvani živjeti, misliti i djelovati doista nerijetko, unatoč svim površnim i spektakularnim znacima izvanjskoga napretka, ili baš zbog njih, izgleda kao najmračnije vrijeme svjetskoga trajanja. A Srednji su Vijek nazivali mračnim! U čemu je naš trenutak svijetliji?

ARISTOKLO: Bit će valjda po neonskim reklamama!

BENEDIKT: Bordelizacija, zombizacija, dekadencija... A sve se to prikazuje kao trijumf ljudske slobode, kao primjena prava na užitak i sreću, kao nesputani razvoj ljudske osobe, tolerancija, dijalog, odricanje od povišenog tona, od muževnih strasti, prihvaćanje svega i svačega, samo ne istine i pravde. I sve to prati zastrašujuće zamiranje duha, poružnjavanje našega svijeta, trovanje njegove prirodne substance, prevlast osrednjosti, tiranija ulice, užasavajući, porazni porast sume gluposti, površnosti, idiotizma u svijetu; imbecilno nametanje »političke korektnosti« kao najvišeg dobra, zabrana prirodne i samoobrambene mržnje (pa i na riječima!), sveopće izjednačavanje ljudi, baš kao i rasa i naroda, uz istodobno barbarsko šarenilo mnoštva koječega, i njegove prividne raznolikosti; mekšanje etosa, kvarenje mladeži samoubilačkim hermafroditskim pacifizmom, požencenje muškarca i pomuškarčenje žene, porast jeftinog sentimentalnog šunda u estetici, etici, politici, pa i religiji; zamiranje herojstva, stege, pripravnosti na plemenite žrtve, napokon – sustavno i kobno otpadanje od same Transcendencije...

Ali i u onim oblastima koje su po naravi stvari otvorene napretku (znanost i tehnika), neviđeni je razvoj doveo sustajanju, zabunama, pomutnji, sumnji u neupitne baštinjene vrednote, dapače i materijalnoj ugrozbi samoga ljudskog opstanka.

Kako bismo mogli posegnuti za rješenjima, razmotrivši vrijednost onih koja nam stoje na raspolaganju, da prvo vidimo koji su problemi. Aurelije, Ti započni o ovome, molim!

AURELIJE: Što je najgore, svijet postaje selo, postaje – jedan. Rušitelji svijeta prikazuju tu okolnost kao najblistavije postignuće dosadašnje povijesti. Ali, ona je zasigurno najgora sudbina koja nas može pogoditi. U njoj je suton čitave tradicije, cjelokupnog bogodanog bogatstva, svega što nam je bilo drago i sveto, za što su naraštaji živjeli i ginuli. Ono što nam uništitelji svijeta nude, ogavno je sivilo, srednja mjera, despotska nivelacija, kojoj se moramo potčiniti snagom najtiranskijega od ikada viđenih konformizama. Najavili su nam bili apsolutnu slobodu, a doveli nas tek potpunom, savršenom ropstvu. I zato, koliko god da su prijašnja stoljeća bila opterećena nemalim »klasičnim« problemima: glad, pošasti, klasni sukobi, nacionalno ugnjetavanje, doslovno ropstvo kao političko-društvovno-gospodarski institut, a bilo je prigodice i navala dekadencije, bilo je i bluda i razvrata – samo što se nisu, kao danas, smatrali krepošću – itd., itd., – nije sve to skupa usporedivo s ovim što nas danas muči... Današnji svijet kao da je... doslovce prepisan iz famoznih »Protokola sionskih mudraca«!

KORIOLAN: Stari je svijet znao za Boga, poštivao je velikog, iznimnog čovjeka, mase su se pokoravale svojim elitama, budala nije ismijavao umnika, nego ga je skrušeno pitao za mišljenje i savjet, ratovi su se vodili junački i časno, a ne iz potaje, kukavičkom uporabom tehnički naprednog oružja, umjetnost je bila velika i uzvišena, i svatko je, sukladno svojim mogućnostima, umio u njoj uživati – običan čovjek, kao i onaj viši. Prijašnje su epohe bile organski skladne, duh, duša i tijelo su se slagali, čovjek je bio ukorijenjen, bio je u dosluhu sa svojim Stvoriteljem i s prirodom što ga okružuje, nije neprestano dovodio u pitanje najviše vrednote, štoviše, same temelje svojega opstanka. Ćutio je strahopoštovanje za vladare, sluteći sakralnu dimenziju politike, bez koje je ona naprosto ništa, »servis građana«, kako to ponosno izvikuju kukavni naši liberali. Ljudi su bili čvrsti, tvrdi, navikli na bol i patnju, na borbu, u kojoj se može pobijediti, ali se može i propasti. Danas pak patnja više nije razlogom, poticajem za duboko promišljanje usuda, grijeha, krivnje. Ona je tek povodom površne zaokupljenosti i banalne, neiskrene sućuti. No stari su ljudi, i unatoč bolu i patnji, pa na stanovit način upravo i zahvaljujući njima, bili – kada to ne bi zvučalo tako beznadno jeftino, rekao bih: bili su sretni.

AURELIJE: Da vidimo koji su naši ključni problemi.

ARISTOKLO: Samo da ovdje kratko upadnem: grčki, problem, ôü đńüâëçéá, označava s jedne strane klisuru, strmu obalu, ali isto tako znači zaštitu, obrambeno oružje, oklop i štit. Dakle, prema riječima velikoga klasično-romantičnog pjesnika, »gdje je pogibelj, tamo leži i ono spasonosno«!

AURELIJE: U to ne sumnjam, zato i raspravljamo u oskudno vrijeme, eda bismo rastvorili horizonte njegovu nadvladavanju. *Kameraden*, svaka zemlja ima

svoje posebne probleme. Ali, oni koji su nam nametnuli pošast globalizacije, učinili su nemogućim da pojedine zemlje te probleme rješavaju samostalno. Dakako, veće su zemlje u tom pogledu u povoljnijem položaju od manjih. Ali svima je njima ograničen suverenitet, i što god poduzele, na to se motri iz središta stvarne moći, i gospodari se svijeta brinu da ne uspije potpuno ni jedan spasonosni pothvat u nekom narodu koji se gazdama učini odveć samostalan, ili, štoviše, buntovnički. Dobili smo narode »disidente«, kako su nekoć zvali pojedinačne nositelje otpora istočnjačkoj despociji XX stoljeća. Stoga smo mi danas primorani i sami nastupati globalno, kako bismo djelovali lokalno, nacionalno. Da bih riješio francuske probleme, moram ustrojiti novu, drugačiju, zdraviju Europu, u kojoj Francuska ničim ne će biti sputana, a najmanje općeobvezatnim političkim sustavom i liberal-parlamentarističkom dogmom. Da bih ostvario zdravu ideju europske zajednice suverenih nacionalnih država, ja moram uspostaviti određeni odnos razumijevanja s islamsko-arapskim svijetom, Japanom i Kinom, moram neutralizirati orijašku moć USA i njihovih kriptokratskih pipaka diljem svijeta...

WOLF: Mogli bismo i obratno, USA smatrati instrumentom globalne kriptokracije.

AURELIJE: Zacijelo. Na djelu je savršeno nadopunjavanje. Kriptokrati koriste Ameriku dok im ne dosadi, dok i nju ne iscijede za svoje svrhe, a Amerika njima daje utočište, njeguje ih, podilazi im, i svakako da ih je, uz njihovu potpunu suglasnost, upregla u kola svojega agresivnog imperijalizma. No evo kako bih ja – neki su već dodirnuti – svrstao probleme našega ugroženog svijeta. Ako gledamo površno, na prvom mjestu već je dugo vremena pogibao *velikog, razornog rata*. Možda će on nastupiti, kako je netko

predviđao, na način rata civilizacija. No, potencijalni su blokovi i nakon nestanka svjetskoga bipolariteta snažni, oružja ubitačna, subverzivne skupine raspolažu velikom mogućnošću vođenja nove gerile, djelotvornije i na širem prostoru negoli do sada. Rat je, naravno, oduvijek bio i sredstvo ćudorednog pročišćenja i oplemenjivanja čovjeka, kao i sredstvo postizanja velikih povijesnih ciljeva. Morat ćemo mi još itekako ratovati, kako bismo spasili svijet. Ali, prepušten najvećim dijelom sve savršenijoj tehnici smrti, a sve manje ljudskom junaštvu i časnoj borbi, rat se može izazvati i slučajno, te pretvoriti u posve besmisleno uništenje čovjeka i njegova prostora.

Slična smrt ljudskoga roda mogla bi nastupiti i prijetećim *pošastima* – oživljavanjem starih, širenjem aktualnih, ali i pojavom još posve nepoznatih, novih ubitačnih boleština.

Smrt ne prijeti samo čovjeku, nego i čitavu Stvorenju, ukupnom našem *okolišu*. Ovo jest globalno pitanje, jer ga ne mogu dokraja riješiti pojedine suverene države, budući da u prirodi nema granica, ali ga posve sigurno ne će riješiti ni globalni kozmokratski regiment na čelu s judeo-masonskom internacionalom i Sjedinjenim Državama. Oni su tek čimbenici nesmiljenoga globalnog onečišćenja.

Prijete nam također *elementarne nepogode* i još nepoznate opasnosti iz *svemira*.

Posvemašnja *prevlast tehnike*, udružena s novim oblicima biotehničkog upravljanja čovjekom i promjenama ljudske naravi, ugrožava ne samo uvriježeno djelovanje ćudorednih propisa, nego i ljudsko dostojanstvo, te i sam opstanak vrste čovjek kakvu smo do sada poznavali.

Nadalje, već spomenuta *globalizacija*. Riječ nije o nekoj posebnoj nevolji, nego o obuhvatnoj katastrofi

koja dovodi u pitanje čitavu poputbinu što su nam je namrijeli prošli naraštaji. Globalizacija donosi smrt svih razlika, što će reći, svih sadržina koje su, različite kakve po naravi stvari jesu, činile srž našega života i naše povijesti. Ponajprije, djelovanjem multi-kulti-fanatizma, na najizravnijem su udaru rase i nacije, ali s njima, po redu, i sve drugo: osebujnosti u etosu i običajima, raznovrsnost političkih modela, mnoštvenost načina na koji se čovjek klanja pred Božanstvom, različite škole mišljenja, napokon i sama slobodna misao uopće.

Pogibelj koja prijeti od *američke* svjetske dominacije već je spomenuta, kao i ona vezana za vjerne američke saveznike, *Sinagogu* i *Ložu*. Na političkom planu, ta se pogibelj očituje kao neupitna globalna raširenost *liberalne demokracije*, te najgore vrste političkog ustroja, koja predstavlja neku čudnu mješavinu utopije, oligarhije i despocije, pokvarena je, skûpa, brblja umjesto da odlučuje, likvidira sve što je elitno i aristokratsko, uzvišeno, plemenito i otmjeno, uništava hijerarhiju i autoritet, unižava i mase i iznimne pojedince, namećući im tiraniju jednakosti, većine, laži i nepravde, te nasilja nad mišljenjem kakvoga nije bilo ni u najvećim autokracijama i apsolutizmima prošlosti.

Dočim se guše autentične razlike, bujaju one patvorene: vapijući nesklad u bogatstvu između Sjevera i Juga, nedostojno *siromaštvo* i glad velikih dijelova planeta – također je jedno od čeda liberal-kapitalističkog ljudožderja!

Siromašni odgovaraju *terorom*; netko je rekao da je teror vid rata kojemu oni moraju pribjeći, jer za redoviti rat ne posjeduju potrebna sredstva. Teror nije samo problem (on je to ponajprije za poluge vladajućega svjetskog regimenta); teror je i prastaro oruđe

rješavanja problema među narodima, državama, među klasama, među pojedincem i zajednicom. Teror koriste i rob i gospodar, i onaj koji je u pravu, kao i onaj koji se neopravdano buni ili pak koji neopravdano tlači. Imajmo tu višeznačnost i te finese stalno na umu...

Suočeni smo s neviđenim porastom *anomije*, koju bi se najšire i najjednostavnije moglo odrediti kao pojavu da općeprihvaćene vrednote više ne vrijede, da norme više ne obvezuju. Ta će nam pojava zadavati sve više brige, jer se ne očituje samo, primjerice, u neposluhu djece spram roditelja, nego i u nastajanju masovnih kriminalnih banda, koje će uskoro preplaviti naše megapolise i posve onemogućiti normalno odvijanje političke vlasti, te tako dotući ono što je još preostalo od političkog autoriteta, od same politike i države.

Ono pak što nas najizravnije i najžešće pogađa, jest temeljna bolest od koje je obolio naš kukavni i nesnosni vijek: *dekadencija*, s nihilizmom, s duhovnim propadanjem i religioznim opadanjem koje ona sobom donosi. Pobijediti ovo vrijeme, spasiti svijet – to je onaj ključni, onaj *jedan* problem što ga je istaknuo njemački politički mislilac, otac europske Nove Desnice, upitom: kako dokrajčiti dekadenciju koja je obuzela naš svijet?!

WOLF: Naravno, neprijatelju je sve ovo što si iznio uglavnom drago, ta on je to dobrim dijelom i prizvao u život. On sam pak vidi svjetske probleme pretežito u nekim drugim pojavama, koje su za nas više razlog nadi i navještaj izlaza, negoli povod zdvajanju. U te pojave spadaju nacionalni sukobi i ratovi, koji samo svjedoče o neuništenoj snazi nacionalnog načela i volji naroda za opstanak i samoodređenje.

BENEDIKT: Aristoklo nas je, *Kameraden*, podsjetio na genijalnog i ludog, u Grčku zaljubljenog pjesnika iz

Tübingenske kule: Gdje pribiva pogibao, tu raste i ono spasonosno. Čovjek je oduvijek u nevoljama, no nikada kao danas. Ali uvijek ima za nj izlaza i spasa, umije si pomoći uz Božju pomoć, ako je volja Božja. Netko je drugi rekao da svaka Renesansa započinje u mračnim vremenima. Dobro, on je mislio na tobože »mračni« Srednji Vijek. Ja mislim na naš Vijek, na bijedno nam Ovovjekovlje.

DUBOKI: Govoriš o spasonosnom, o tome da nam valja spasiti svijet i da je to moguće. Ali tu valja istaknuti granice. Spasitelj je onaj kojega je Bog poslao kao svojeg Sina. Spomenuo si Božju pomoć, no spas je, bitno gledano, isključivo Božje djelo: ne može pali, propali čovjek sam spašavati sebe i svoj svijet. Čovjek kao isključivi spasitelj svijeta podsjeća me pomalo na... Antikrista.

BENEDIKT: Zato sam i kazao: uz Božju pomoć, i ako je Božja volja. A mogao bih nadodati i: u Božje ime. Sve mi na Zemlji, ako nam je stalo do odgovornosti i ozbiljnosti, smrtne ozbiljnosti, činimo u Božje ime. To je stoga jer sami, kao – kako veliš – pali ljudi, nemamo ovlasti. Nemamo ovlasti vladati nad drugim, izricati mu kaznu, ne samo smrtnu nego bilo koju; nemamo ovlasti mijenjati svijet, ako se ne pozovemo na njegova Stvoritelja, i nemamo moći to činiti ako nam On ne pomogne. No, pod okriljem vječne Transcendencije, dano nam je, i zadano – naša je, dakle, dužnost, činiti što možemo da se na dobro ljudi mijenja njihov životni prostor. Mi ne isključujemo soteriologiju kao razmatranje spasiteljske uloge Boga iz aspekta *onoga* svijeta. Ali, preko iznimnih pojedinaca, velikih ljudi, te masa koje oni pokrenu i uzdignu na višu razinu Bitka, za naš, za *ovaj* svijet, to imamo činiti mi. A kako da to činimo? Koji su načini? Nikola, počni Ti, da čujemo!

NIKOLA: Važno je da mi ne možemo nevoljama današnjeg vremena doskočiti pukom kritikom, osporavanjem, otporom. Da, moramo prepoznati i pobijati snage propasti koje nas zahvaćaju. Ali važnije od toga jest razviti pozitivno uporište u duhu, u baštini onoga najboljeg na čemu počivaju prošla tisućljeća, te, napokon, jasnom i snažnom vizijom onoga budućeg. Treba nam velika, uzvišena vizija, koja će nam olakšati da stvorimo sve Novo, držeći se, dakako, onih sadržina Staroga koje nas vode naprijed, i svjesni da svojim snagama možemo učiniti neizmjerno mnogo, no jedno sigurno ne možemo: ne možemo, naime, stvoriti uistinu posve Novog čovjeka i potpuno Novi svijet. Zato, kad kažem sve Novo, neka se to, molim, shvati s dužnim oprezom, dakle u relativnom smislu. Riječ je o tome da se, svim prikladnim sredstvima, pomete trenutačno propadanje, bijeda i kaos, da se podvuče crta, pa da se počne ispočetka. Ono što nastaje relativno je novo u odnosu na ono što rušimo, ali nije apsolutno novo u odnosu na ono što je ikada bilo i što je čovjeku uopće moguće. Iz nereda poredak! Rekli su to naši neprijatelji (može se reći i: »što gore, tim bolje«); no to nas ne priječi da istu formulu i sami prihvatimo, ukoliko je ispunimo svojim premisama i postulatima, svojim vrednotama i ciljevima.

Ali, dosta mudrovanja. Moje je da vam predočim nekoliko glavnih smjerova našega djelovanja.

Za spas organski izraslih nacija ne će biti dostatno da svaku od njih prepustimo sebi. U suočenju s neizmjernošću današnje ugrozbe, nacije se moraju udružiti i uskladiti napore u borbi za opstanak. To je ono što zovemo *Nacionalistička Internacionala*. I to nema mnogo veze s onim što su htjeli Mazzini i ostali liberalno-masonski nacionalisti staroga kova. Mi ne sanjamo kao oni o svjetskoj demokratskoj republici – Bože

sačuvaj! Upravo se protiv toga borimo! Samo, hoćemo da se borba za nacionalni spas odvija uz dogovor i zajednički nastup.

Evo kako bi to trebalo izgledati: zdrave snage u ugroženim nacijama sklapaju savez o zajedničkoj samoobrani. Valja se upoznati, povezati, razmijeniti iskustva i dogovoriti se o pojedinim pothvatima. Najvažniji, ključni, ali po redoslijedu posljednji među tim pothvatima ima biti koordinirano preuzimanje vlasti u pojedinim zemljama. Bilo bi dobro da to budu velike zemlje, ali ne isključujem varijantu u kojoj bi prevrat u nekoj od manjih država, kojima se današnjim integracijama nasilno oduzima suverenitet, mogao djelovati kao poticaj, te potom i u većima izazvati lančanu reakciju, takozvani domino-učinak. Imam u vidu prije svega Europu, pa Bliski istok, ali i sva područja na kojima nesmiljena globalizacija ništi slobodu i nezavisnost. Na drugoj strani pak ostaje Amerika, glavna poluga prijeteće nam kozmokracije. Naše ovladavanje svijetom može se provesti samo uz najveću moguću distancu spram toga svjetskog hegemona, kako bismo svijet pretvorili u pravi zavičaj za sve njegove narode, da budu samostalni u svojim nacionalnim državama, te vojnički, politički, kulturno i gospodarstveno zbiljski suvereni.

AMILKARE: To što govoriš shvaćam ovako: Treba nam niz usporednih, ili susljednih, nacionalnih revolucija, koje ujedno moraju biti i socijalne, i političke, i kulturne.

NIKOLA: Može se taj tijek odvijati i u vidu molekularnih procesa, postupnoga uvećanja oslobođene substance, poput plime na Sjevernom moru, gdje ispočetka mali potočići, povezujući se u sve jače struje, najednoć prerastu u veliku i svepreplavljujuću jedinstvenu plimu... Samo molim da se ovo nikada ne

uspoređuje s globalističkim planom sveopćeg ujedinjenja i izjednačenja. Mi stupamo posebno, potom udaramo zajednički kako bismo dotukli kozmokratskoga zmaja, a napokon opet – svakom svoje.

AMILKARE: Naš je posao ništa manje negoli radikalno nadvladavanje globalnoga *statusa quo*. Nije to laka zadaća: zajahati tigra na rubu vulkana iz kojega šiklja užarena lava. Moramo se boriti i umom i strašću; i mišlju i djelom, treba nam i *metanoia*, unutarnja pokora, pokajanje i obraćenje, kao i *metastatis*, izvanjski prevrat. A sve nam je to činiti vođeni čvrstom, herojskom voljom. No boriti se moramo, ako držimo do časti i dostojanstva, i onda ako smo osuđeni na neuspjeh: časnije je tragično i junački, na izgubljenu položaju, ginuti kao lav, pa i propasti na braniku svijeta skupa s njim, nego vegetirati sto godina u pokornosti, ropstvu i strahu poput ovce.

PISISTRAT: Jest, najgore je unaprijed se predavati. Najstrašnije je malodušje, kojim se izravno zaziva poraz. Povijest može još dugo potrajati, štošta se još može učiniti. Što li sve nije u našoj moći, ako smo u srcu donijeli neopozivu odluku i sklopili sveti savez! Nakon kraja dolazi novi početak. *Novi Eon*!

NIKOLA: Zapravo i mi stvaramo nacrt svojega Novog svjetskog poretka, jer, kako protiv globalizma, nego globalno? – imaš pravo, Aurelije! Potrebno je, međutim, da što više osnažimo volju za nacionalnodržavnim suverenitetima; to je neusporedivo najvažnije, to je ključno. Dakle, nikakve centralističke, tehnobirokratske, judeo-masonske pseudo-Europe, nikakvih »ujedinjenih naroda«, nikakvih bjelosvjetskih banki i tržišta i fondova. Sve to morat će se bojkotirati, dugove globalnim lihvarima ne plaćati, agente im odstranjivati, i te neljudske i nenarodne izrasline napokon kirurškim zahvatom nesmiljeno odstraniti!

PISISTRAT: Glede Europe, moramo je »ujedinjavati« onako kako se to nekada činilo: bez sile ništa veliko nije stvoreno, to nam je valjda jasno. Mlakonje stvaraju mlaku i mizernu Europu, evo je oko nas!

FRITZ: Europu, pravu Europu, ne ćemo ostvariti u hipokritskom ozračju demokratskog, plebejskog, ropskog morala!

PISISTRAT: Da, aristokratska Europa slobodnih, samostalnih, nezavisnih, suverenih nacionalnih država. Europa Grčke, Rima i Srednjega Vijeka. Dobro, i onoga što je zdravo na crti otpora protiv Srednjega Vijeka (Renesansa, moderni nacionalizam, znanstvena postignuća ukoliko se drže znanosti određenih granica, i ne zadiru u religiju, filozofiju, čudoređe...). No iznad toga, kao kruna, ne samo simbolična, neki novi *Euro-Reich*, *Četvrti Reich*, ako me aritmetika ne vara. Taj bi *Reich* imao biti sretnim, skladnim, organskim jedinstvom različitoga, zajednicom regionalnog, nacionalnog i kontinentalnog, područjem dosljedno provedenog načela etnopluralizma. Dakle, neka vrsta neimperijalističkog imperija... Mislim da dijelite moje mišljenje kada ustvrdim da u toj kontinentalnoj tvorbi osobito mjesto pripada samoj Njemačkoj: ne kao hegemonu, ne kao nadvladaru, ali kao središnjoj, stožernoj, osnoj europskoj naciji koja je svojim povijesnim, kulturnim i geopolitičkim statusom predodređena za ulogu onoga *primus inter pares*. A glede krune, one europskog imperatora, trebalo bi se odlučiti za neku od njemačkih dinastija. Ne znači sve to, dakle, novi centralizam, niti pak germanocentrizam. To je tek točka na »i«, davanje konačnog oblika slobodnoj europskoj zajednici, u kojoj ni jedan narod nije potlačen, ni jedan povlašten, ni jedan »izabran«, i u kojoj ni jedan ništa ne gubi od svojeg suvereniteta (egzistencije, samosvojnosti) niti od svojeg identiteta (esencije, samo-

bitnosti). Sve dakle posve obratno od ovog smeća, od ove laži koja nam se upravo prodaje za Europu, a nema nikakvog drugog cilja doli da poništi njezine narode, velike ništa manje negoli one druge.

FRITZ: Europi je potreban novi bik koji će je ponijeti. Ova tehnobirokratska, judeo-masonska raga što je sada siluje mora na klaonicu. Njemačka budućoj Europi može biti okosnicom, ali sam poticaj za zdravi europski i svjetski preustroj možda prije potekne izvana, nego iz same Njemačke. Moramo budno motriti na procese u velikim izvaneuropskim zemljama, u Brazilu i Indiji, u Kini i Japanu, u arapsko-islamskom svijetu, u velikoj Rusiji kao poveznici Europe s Azijom... Ali, ako se nastavi uspješno ujedinjavanje Europe u duhu centralističkog antinacionalizma, ako se tom usisavanju suvereniteta nitko više od još uvijek slobodnih ne uspije oduprijeti, ako Europa dakle bude jedna i cijela po judeo-masonskom modelu, onda nam ne će preostati doli rušiti tu lažnu Europu iznutra – i odozgor i odozdol – kako bi je se prispodobilo zahtjevima slobode, dostojanstva i časti, te lažnu Europu u konačnom broju koraka reformirati, revolucionirati, da preraste u ono što mi od nje hoćemo...

KALIKLO: Govorite o revoluciji. No, revolucija je temeljit proces, a može biti i dugotrajan. Pučka, masovna, spontana revolucija nije primjeren način da se postigne ono što hoćemo. Mi ne spašavamo samo formu nacionalne države; naša je dužnost spasiti i unutarnju vrijednost naroda, njihovu plemenitost i otmjenost. To se ne postiže plebejskim buntom. Valjda su nas Francuska i Ruska revolucija nečemu poučile. Bunt mora biti začet u krilu najviših klasa, visokih ne po podrijetlu, nego po rangu. Mislim na elite vizija, dužnosti i odgovornosti. Elite su pozvane provesti prevrat u svojim narodima, a revolucionarne promjene mogu se planski odvijati kada elite već dospiju na vlast: revolucija odozgor, a ne odozdol! (Ovo »odozdol« kojemu se protivim znači mase, a ne narode, ne samosvijesne nacije. One su kao subjekt prevrata, dakako, legitimne.) Stoga bi to naše paralelno preuzimanje vlasti u pojedinim zemljama bilo više nalik državnim udarima, najčešće uz oslon na zdrave elemente u nacionalnim vojskama – u mjeri u kojoj ih globomani nisu već razoružali, pacificirali i idiotizirali! – negoli najširim pokretima masa. A da bismo organizirali elitne pučeve, valja nam najprije organizirati same elite... Učimo se, zašto ne?, od neprijatelja. Stvarajmo tajna društva i urotnička bratstva... Po potrebi dozirajmo svima znane metode... koje neprijatelj koristi bez ikakvih ograničenja, i zbog toga pobire čast i slavu od arbitara epohe i vladajućeg duha vremena; posežimo poput njega, no s drugačijom nakanom i u ozračju odgovornosti, i za stvarima poput gerile, terora... Potlačeni narodi, kojima se ne priznaje regularno pravo obrane svojih interesa, imaju pravo na primjenu drugih načina... ako oni jamče uspjeh u nacionalnoj samoobrani. Ubitačna oružja danas nisu dostupna samo vladama; dapače, njih se dade i ucjenjivati i prisiliti na uzmak i odstup upravo uvjerljivom prijetnjom da će ta oružja biti uporabljena od naših snaga. Vlade se u takvom slučaju više ne mogu pozivati na legitimitet i na monopol nad sredstvima prisile. One su taj monopol proigrale onoliko koliko su ga zloporabile protiv naroda, a legitimne su – sve koliko ih ima, bez iznimke! – prestale biti onoga časa kada su se odrekle političkog mita o božanskom pravu kraljeva i zamijenile ga mitologijom narodnog suvereniteta. Mi smo tumači narodne volje, mi smo nositelji narodnog suvereniteta! Budimo toga svjesni, djelujmo sukladno toj svijesti!

WOLF: Moramo poticati nezadovoljstvo naroda koji još nisu svjesni svojega sramotnog položaja. No osobito su nam važna već postojeća žarišta krize u svijetu. A znadete da ih ima počam od Crne Afrike, preko Azije i Latinske Amerike, pa sve do Balkana.

NIKOLA: Da vam predočim kakve su poteškoće u konkretnom izvođenju, i kako nema parcijalnih rješenja bez onoga općeg i temeljnog, bez osvajanja nedodirljive i apsolutne vlasti na nadnacionalnoj razini. Stavite se u položaj dobronamjernog vladara u nekoj, recimo, nenačetoj nacionalnoj državi, premda takve više nema. Ali, kada bi je i bilo, što bi se dalo učiniti? Kako, recimo, da se u toj jednoj državi, bez potpore sklonoga inozemstva, nosimo s problemom multi-kulti-napasti? Kako da doskočimo masovnom – ciljanom i organiziranom, dobro smišljenom doseljavanju egzota u stara područja bijeloga svijeta? Možemo ih zaustaviti, možemo ih izbaciti? Jest, pa da nas jednoglasno napadne i osudi kozmokratska fronta, da nam nametne sankcije, pa još da i zarati protiv nas?! A u najmanju ruku, naći će načina i nametnutim, nadziranim, namještenim demokratskim izborima svrgnuti pravednog vladara.

Ili ćemo uljeze naprosto istrijebiti, pomlatiti?... Još gore! Ili ih asimilirati? A kako, kada to nadvlade ne dopuštaju, kada su doseljenike nahuškale da tek u našoj sredini razviju svoj puni, samosvjesni i agresivni identitet, ne bi li ispunili zadaću koju su im kozmokrati i namijenili: uništiti nas?! Ako ih getoiziramo, ne valja, jer tako stvaramo središta frustracije, nezadovoljstva, budućeg otpora. Ako ih integriramo, tada uništimo njihovu osebujnost, a vlastitu ugrožavamo miješanjem sa stranim elementom. Kako da se borimo? Ili da pokleknemo, zemlja po zemlja, narod po narod, da priznamo činjenicu propasti Zapada?

Sve to izgleda drugačije ako se najprije osigura prevlast zdravih snaga bar u nizu srodnih i prostorno bliskih zemalja. (Može to biti, kako sam rekao, i izazivanjem lančane reakcije u jednoj zemlji, premda ništa ne jamči da će do »zaraze« virusom benignog prevrata doista i doći.) Tada se, dogovorima i sporazumima između tih zemalja, može voditi zajednička smišljena, djelotvorna politika spram nametnutog uvoza stranaca, ali se ujedno može i tim istim strancima pomagati da svoje ciljeve ostvaruju u vlastitim domovinama, i tako ohrabrivati njihovo uključivanje u zdravi Svjetski poredak suvereniteta, međusobnog poštivanja i nemiješanja, različitosti i komplementarnosti. To je svjetska vladavina s desna. Ona nije unitaristička, centralistička, hegemonistička. Ona temelji na solidarnosti slobodnih naroda i država. Ali, ako nje nema, pojedine zemlje ne mogu trajno odolijevati širenju judeo-amerikanizma bez opasnosti da skončaju u nesigurnoj izolaciji, štetnoj autarkiji, da oslabe, dožive neuspjeh, budu konačno poražene.

Mi ne ćemo uspjeti ako ne postignemo, korak po korak, takvo jedinstvo zdravih snaga kakvo je nužno eda bi se uklonio sadašnji globalni *establishment* kao generator svjetske tiranije u kojoj ćemo inače svi nestati. Potrebne su nam koalicije, treba nam mreža, sustavna subverzija, otvorena pobuna, stupnjevita izgradnja i učvršćivanje Novog. Hoćemo li stoga biti primorani pokrenuti novi velerat, nisam siguran, ali ono što pouzdano znam jest da će u konačnici takav pobjedonosni, oslobodilački svjetski rat biti neusporedivo manje zlo od tihe i nečasne konačne kapitulacije. No hoćemo li biti proroci, treba nam oružja! Ako ne ide zakonito, ako je zakon pokvaren, loš, ako se ne primjenjuje, onda znajmo da postoje ljudski i Božji zakoni koji su viši od ovih što ih donosi slijepa rulja u

brbljavim parlamentima dekadentnih liberalnih demokracija! Ne zaboravimo, kako nam, uz ostale, dovikuju i Rim i Renesansa – da je rat koji se ne može izbjeći pravedan, a sveto je oružje kada ponestane svake nade, doli one što leži u oružju. No, mi smo svakako nakanili do skrajnjih granica iscrpiti područje realne nade.

BENEDIKT: U redu, ovo o čemu ste do sada govorili odnosi se s jedne strane na formalna obilježja naše fronte i na sredstva što ih ona rabi, te na narav onoga poretka kojemu se moramo oduprijeti, koji moramo ukloniti. Ostaje međutim pitanje našega cilja, pozitivne vizije našega Novog poretka. Čuli smo da mora temeljiti na razlikama, raznolikosti, koaliciji suvereniteta. Nacionalne države imaju biti nezavisne i tek dogovorno, slobodno ulaziti u ovaj ili onaj vid zajedništva, zadržavajući svoje posebnosti. Pa ipak ne možemo prikriti da našim uvjerenjima i potrebama odgovara jedan posve jednoznačno određeni politički model ili tip državnog ustroja. On se ne može u svakom narodu bezostatno provesti ili primijeniti na istovjetan način. Ali neke odrednice ostaju općeobvezatnom normom. Koriolan!

KORIOLAN: Mi, *Kameraden*, odbacujemo državu noćobdiju, državu servis, državu koja samu sebe dokida. Nismo, zbilja, ni anarhisti ni liberali, gadi nam se mlaka, minimalna, samozatajna država. Država kakva nama treba jest samosvijesna i dostojanstvena, smrtno ozbiljna, nesmiljena, stroga, jaka; čvrste, pače, željezne šake! Država kao mistična, organska, harmonična nacionalna zajednica tla i krvi, povijesti, zavičajnog dijalekta; ljubavi, volje i odanosti; prošlih, sadašnjih i budućih naraštaja. Jer, država ne služi samo kako bi puku priskrbila kruha i igara. Njezina je odgovornost potpuno obuzeti narodnu sudbinu, i materijalni njezin vid kao i duhovni, kako bi odgovorno služila svome narodu, udovoljila svim nacionalnim interesima, pospješila nacionalnu čast, oplemenila narod kroz stegu, žrtvu i dužnost, uzdižući ga tako na višu razinu Bitka. Ne čini li država upravo to, tada ona narod (uime liberalnih »prava« i »sloboda«) prepušta samome sebi, a to je isto kao da roditelj svoje dijete izbaci na ulicu, neka bude izručeno na milost i nemilost prvom prolazniku, prvom razbojniku ili putujućem guruu, da ga on odgaja umjesto pozvanog odgojitelja.

Naša država ima biti odozgor, ne odozdol. Mora počivati na priznavanju ljudskih razlika, to je prvo. Ljudi nisu jednaki, nisu svi rođeni za vodstvo, niti uopće za sudjelovanje u političkim poslovima. Naša je stoga dužnost odabirati, odgajati one najbolje; njegovati elite volje i uma u svim područjima, a navlastito u samoj politici: ako ne valja vodeći sloj, ne će valjati ni narod. Iz ljudske nejednakosti slijedi stegovno poštivanje hijerarhije i autoriteta. Tek se uvažavanjem razlika među ljudima može provesti i načelo pravde, jer ono ne kaže: svima jednako, nego: svakom svoje. Dužnost države i jest da svakom osigura mogućnosti za ono što mu je potrebno, a nadasve da potakne samog državljanina na udruženo djelovanje za opću stvar. Država ima štititi ljudski život, navlastito nedužni život onih nerođenih koji su danas diljem svijeta izloženi feminističkom genocidu; ali od individualnog života ne može načiniti najviši, nedodirljivi zakon. Život je ionako smrtan, a zajednica je važnija i viša od pojedinca. To priznaju čak i mekušni liberali; da nije tako, ne bi oni nikada sudjelovali u ratovima, koji pretpostavljaju samorazumljivost individualne žrtve za Dom. Država mora biti poput kože, iz koje ne možemo, ali ne možemo ni bez nje, a ne osjećamo je kao teret. Država mora biti i poput orkestra: jedan vlada,

bez suvišnih ograničenja ovlasti i mandata (uvijek ima načina da se lošeg vladara svrgne!), manjina iznimnih ispunjava dužnosti što joj ih on daje, a narod je zadovoljan pa plješće; ako je pak nezadovoljan, neka fućka. Najbolje je da mnoštveni, »demokratski« vid politike nađe oduška u stališkom parlamentu, u kojemu nisu zastupljene mehaničke i slučajne stranke, nego zbiljski dijelovi naroda, te da narod u velikim i bitnim odlukama bude konzultiran putem referenduma ili plebiscita. No, za to se traži da nesvjesni, zaluđeni, zavedeni i povodljivi narod *po sebi* već bude nadvladan osviještenom i samosvjesnom nacijom *za sebe*.

KALIKLO: Ne zaboravi da je državi dužnost funkcionirati kao vojska, da se mora učiti – i narod treba poučavati – duhu tvrdoće, stege, hrabrosti, skromnosti, oduševljenja...

AURELIJE: Tek tako moći ćemo ostvariti i procvat svih posebnih područja državnoga, nacionalnoga života; tek tako doći će na svoje i školstvo, koje treba temeljito reformirati te razdijeliti na elitno i masovno; obitelj, koju nema smisla čuvati i štititi tako dugo dok se u srži ne obnovi... Zadaća je zdrave države da sve postavi na svoje mjesto. Stoga će se ona morati odreći ludorija koedukacije, i postupno vratiti ženu svojoj naravi i svojemu poslanju, od kojih ju je tako okrutno otrgnula neljudska feministička ideologija. Bordelizaciju ćemo progoniti i iskorijeniti, nacionalne ćemo jezike svim sredstvima braniti od miješanja i izumiranja, te štititi od uništenja bogodani ljudski okoliš, globalni, dakako, jer naravni okoliš – već sam to spomenuo – nije parceliziran granicama; eto kako smo i mi »globalisti«, haha.

I, da nam ne spočitavaju kako mi, aristokrati, preziremo sve što je vezano s gospodarstvom i financijama: mi to ne činimo, ali smo uvjereni u primat politike

nad ekonomijom. Taj primat vrijedi već i zato jer je uvijek politička orijentacija ta koja odabire sebi najprikladniji gospodarski model... Dokrajčit ćemo državu kojoj su na prvom mjestu porezi, sindikati, tarifni partneri, brutosocijalni proizvod... Narod ne smije gladovati, nitko ne smije pred bolničkim vratima umirati jer nije mogao platiti liječenje. Ali čovjek mora sam preuzeti odgovornost, ne može očekivati da mu država poput dadilje sve servira na pladnju...

Ustajemo protiv otvorenih granica, protiv dokinuća granica, koje služi samo ekspanziji izrabljivačkog liberalnog kapitala i zgrtanju profita, protiv naroda i protiv ljudi, za miješanje rasa i nacija, u kojemu onaj etnički i gospodarski slabiji nestaje. A to je učinak globalizacije na gospodarskom planu. Suprotstavljamo se stoga vođenju gospodarske politike iz jednoga, judeo-masonskog središta. Radimo na gospodarskoj decentralizaciji svijeta. Pripravljamo uspostavu trećega modela gospodarstva: skladne kombinacije posebničke inicijative i državne regulacije...

AMILCARE: Prijatelji, ništa teže nego nadvladavati mračno doba, a eto, u takvom se jednom nalazimo: doba kali-juge, završetak ciklusa. Tu podjelu megapovijesti dugujemo Istoku. No, možemo li istočne pouke iskoristiti i na Zapadu? Jedan je naš mislilac ustvrdio kako Istok, svojim sredstvima, ne može ni samom sebi pomoći. Onda još manje možemo očekivati od primjene onih razvodnjenih istočnjačkih metoda, koje nam dolaze u njihovim zapadnjačkim izopakama, da ne nabrajam raznorazne pseudo-joge, lažne taoizme i Zen-budizme te prilagođene jin-jang magije... Možda ipak vrijedi: *Ex occidente lux*? Ali, u svijetu dekadentne zapadnjačke politike, ovoga u što se ta politika, navlastito u svojoj sadašnjoj liberal-demokratskoj varijanti, na sramotu ljudi izrodila, predlažem ipak da

itekako ozbiljno shvatimo sugestije koje nam dolaze s onog autentičnog, tradicionalnog, rekao bih – klasičnog Istoka. Razlikovanje, ali i zajedništvo, svećeničke i ratničke kaste, uma i volje, kontemplacije i akcije, kakvo je sadržano u paru *brahmani – kšatrije*; uhodana i naraštajima vježbana upravna mudrost kineskih mandarina, viteški etos časti, opasnog života, osvete i žrtve što ga žive *samuraji* – zar nas sve to može ostaviti ravnodušnima pri izrađivanju spasonosnog nacrta kojim se bavimo? Izgleda da ćemo sve to morati uključiti; jer, elita vlasti, to ne mogu biti samo filozofi, ili filozofi-kraljevi. Toga nigdje nije bi bilo, osim u lenjinizmu i staljinizmu. Također ne tehnokrati, ne eksperti – kako to traži liberalizam. Oni ne mogu vladati, niti je to poželjno. Oni samo mogu služiti vlasti, izvršavati njezine naloge. I ne birokrati, ne samo birokrati. Plava krv danas nam također više ne znači mnogo. Oživjet ćemo ono što se od već iscrpljenog plemstva još dade uporabiti, ali je na nama da stvaramo novo plemstvo, nove elite i aristokraciju. Ne plutokrati – novac također mora služiti, umjesto da vlada. Geniji, junaci i sveci u jednom; karizmatski muževi uma, volje i srca – eto, to je sažeta formula budućih gospodara Zemlje. U sebi će oni imati nešto od faraona i cezara, od starih i novih diktatora, apsolutnih monarha... sve to pročišćeno, oplemenjeno, obvezano dužnošću, odgovornošću, osobno samozatajno i beskrajno disciplinirano. To je tip koji smo mi poduzeli izgraditi kao zamjenu za sadašnje bljedunjave i sive mediokritete, kakve su samozvani gospodari svijeta delegirali da nam uništavaju narode i države, ljude i prirodu, i same svete temelje našega opstanka...

TAMNI: Ono što nam treba, što hoćemo i na čemu radimo jest velika politika, nešto stubokom različito od ove vladavine svjetske ološi koja nas vuče na samo

dno. Nama je palo u dio svjesno i odlučno preuzeti odgovornost za cjelokupnu budućnost svijeta, ne zato da bismo ga pretvorili u jednu, sebi istu i nedjeljivu cjelinu, nego zato da mogu disati svi njegovi dijelovi, prema vlastitom načinu. Ne vjerujemo u napredak, ali vjerujemo u to da se lažne proroke lažnog napretka, koji znači smrt, može pomesti s lica Zemlje. Vjerujemo u obnovu odnosa prema Transcendenciji i u vrednote Hijerarhije, u jedinstvo klasičnog i romantičnog ideala, u spregu duha i strasti i volje, uma i intuicije, ljepote i ekstaze, i u mogućnost usađivanja toga jedinstva u područje organiziranih ljudskih zajednica koje zovemo državama. Veliki su pokreti na pomolu, goleme kataklizme i katastrofe. Pred nama je neviđena gigantomahija, grandiozni rat za spas časti i dostojanstva ljudskoga roda. Uspijemo li u svojemu naumu, ono što na taj način bude ostvareno odgovarat će onome što zovemo *Novi Eon*, slavno razdoblje svijeta koje će nastupiti kada se iscrpi sadašnja smušena i neozbiljna Postmoderna, kao prevlast posvemašnjeg sustajanja i opadanja. Jedan je naš protivnik svojedobno složio onu znanu formulu, po kojoj su filozofi svijet dosta tumačili, te je došlo vrijeme da se on mijenja. I mi ga hoćemo mijenjati, kako bismo prizvali u život ono što je vrijedno, što je dostojno napora da bude uščuvano, jer u današnjem svijetu ne vidimo mnogo takvoga. Treba rušiti da bi se gradilo. I mi hoćemo svijet mijenjati, ali u smjeru suprotnog od onoga koji je taj naš protivnik zazivao. I mi ga hoćemo mijenjati, ali se pritom moramo osloniti na pripomoć i naputak filozofijskoga duha. Povijesno-politička promjena ne može značiti dokinuće duha, pa ni nadvladavanje duha, nego smije značiti samo ispunjenje duha. Uzvišena je to svrha, za koju vrijedi živjeti i mrijeti...

KALIKLO: Ali da se to zbude, *Carthago delenda est!* HEP! HEP!

NIKOLA: *Hierosolyma Est Perdita?*

KALIKLO: Herojska Elita Pobjeđuje!

(Slijedi još nekoliko stranica nečitljiva teksta.)

Knjigopis uz »protokole«

Hrvatska izdanja Protokola sionskih mudraca

1. J. Butmi / M. Tomić, *Krvave osnove ili Protokoli sionskih mudraca*. Knjižnica Nove revije, Split–Šibenik 1929 (pretisak iz »Nove revije«, knj. IV–VII [1925–1928])
2. *Protokoli sionskih mudraca*. Državni izvještajni i promičbeni ured, Zagreb 1942
3. *Protokoli sionskih mudraca*. Croatiaprojekt, Zagreb 1996 (prema Butmijevom izdanju izdali: dr. Franjo Letić i dr. Ivan Krtalić)
4. Sergej Aleksandrovič Nilus, *Protokoli sionskih mudraca*. Biblioteka Građa, Split 1999 (izdao: Ivan Mužić)

Neki relevantni naslovi

1. BEEK, Gottfried zur (Hrsg.): *Die Geheimnisse der Weisen von Zion* (Verlag Auf Vorposten, Charlottenburg 1919)
2. BOCHACA Oriol, Joaquim: *Los Protocolos de los Sabios de Sión* (Editorial Solar, Bogotá 1990)
3. COHN, Norman: *Warrant for Genocide; The Myth of the Jewish World-Conspiration and the Protocols of the Elders of Zion* (New York 1967)
4. CREUTZ, W.: *New Light on the Protocols* (cca 1934)
5. ECO, Umberto: *In passeglate nei boschi narrativi – Harvard University Norton Lectures 1992–93* (Bompiani, Milano 1994)
6. FORD, Henry: *El Judio internacional; Un problema del mundo* (Editorial Orbis, Barcelona s. a., prema: Hammer Verlag, Leipzig 1932)

7. GARAUDY, Roger: *Mitovi utemeljitelji izraelske politike* (Croatiaprojekt, Zagreb 1998)

8. GARAUDY, Roger: *Palestine terre des messages divines* (Ed. Albatros, Paris 1986)

9. GORDON, Helmut: *'Zions' Griff zur Weltherrschaft* (Druffel Verlag, Leoni am Starnberger See 1985)

10. GRÜNER, Teodor: *Ogled o povijesnom i društvenom utjecaju pamfleta »Protokoli sionskih mudraca« ili nacrt ideologije »desnog i lijevog fašizma«* (Hrvatsko-izraelsko društvo, Zagreb 1997)

11. JOLY, Maurice: *Dijalog u paklu između Machiavellija i Montesquieua* (Feral Tribune, Split 1997). Original: *Dialogue aux enfers entre Machiavel et Montesquieu, ou la politique de Machiavel au XIX siècle, par un Contemporain* (Bruxelles 1864).

12. JOVIĆ, Josip: *Život po Protokolima; Prilog anatomiji hrvatske (samo)destrukcije* (Vlastita autorska naklada & Lipa itd., Split 2002)

13. KIŠ, Danilo: »Knjiga kraljeva i budala«, u: *Enciklopedija mrtvih* (Prosveta, Beograd 1985, str. 98–130)

14. LEWIS, Clive Staples: *Pisma starijeg đavla mlađem* (Družba katoličkog apostolata, Zagreb 1983)

15. MUTTI, Claudio: *Ebraicità ed Ebraismo; I Protocolli dei Savi di Sion* (Edizioni di Ar, Padova 1976)

16. MUŽIĆ, Ivan: »Proslov« i »Sergej Aleksandrovič Nilus i Protokoli sionskih mudraca«, u: *Protokoli sionskih mudraca* (Biblioteka Građa, Split 1999, str. 5–42)

17. REVENSKROFT, Trevor: »Antihrist Protokola: plan moći«, u: *Koplje sudbine; Okultne moći Koplja kojim je proboden Isus* (Dosije i Javno preduzeće Službeni list SFRJ, Beograd 2001, str. 94–99)

18. ROMANO, Sergio: *I falsi protocolli; Il 'complotto ebraico' dalla Russia di Nicola II a oggi* (Corbaccio, Milano 1992)

19. ROSENBERG, Alfred: *Die Protokolle der Weisen von Zion und die jüdische Weltpolitik* (Deutscher Volksverlag, München 1923)

20. SCHWARTZ, Mladen: *Protokoli, Židovi i Adolf Hitler* (Croatiaprojekt, Zagreb 1997)

21. TAFRA, Robert: *Protokoli sionskih mudraca i Novi svjetski poredak* (Iberia, Split 1993.)

22. TAQUIEFF, Pierre-André (ed.): *Les Protocoles des sages de Sion* I, II (Berg International Editeurs, Paris 1992)

23. VERMIJON (pseud.): *I protocolli dei 'Savi anziani' di Sion* (Roma s. a., bez naznake nakladnika)

24. WEBSTER, Nesta: *Secret Societies and Subversive Movements* (Christian Book Club of America, Hawthorne 1924)

25. WEBSTER, Nesta: *World Revolution* (Constable & Co Ltd., London 1921)

26. ŽEVAHOV (Gewakhow), knez Nikolaj Davidovič.: *Il retroscena dei 'Protocolli di Sion'; La vita e le opere del loro editore Sergio Nilus e del loro autore Ascer Ghinsberg* (Unione editoriale d'Italia, Roma 1939)

27. Жевахов Н. Д., кн.: *Сергей Александрович Нилус; Краткий очерк жизни и деятельности (Новый Сад 1936)* [ŽEVAHOV, knez N(ikolaj) D(avidovič): *Sergej Aleksandrovič Nilus; Kratkij očerk žiznji i dejateljnosti* (Novi Sad 1936, bez naznake nakladnika)]

Riječ o piscu

MLADEN SCHWARTZ, po školi i poslanju filozof, rođen je 1947 u Zagrebu, u anacionalnoj malograđanskoj obitelji. Nacionalno je hrvatsko stajalište zarana osvojio samostalnim naporima. S komunizmom dospio je u sukob živući u Titovoj velikosrpskoj Jugoslaviji, iz koje se morao udaljiti. Demokraciju je naučio prezirati vlastitim instinktom i umovanjem, lektirom Nietzschea, te životom u Zapadnoj Njemačkoj, ali potom i u novoj, demokratskoj Hrvatskoj. Protiv političkih Židova mobilizirale su ga njegova kritičnost prema megalomanskoj i agresivnoj mitologiji »holokausta«, te židovska antipatija spram ideje i prakse nezavisne hrvatske države.

U njemačkom egzilu djeluje kao jedan od vodećih predstavnika hrvatske osloboditeljske fronte: kao urednik mjesečnika *Hrvatski List*, vođa *Židovskog odbora za slobodnu Hrvatsku* te jedan od vođa *Hrvatskoga Državotvornog Pokreta*. Pritom tijesno surađuje s karizmatskim junakom Brunom Bušićem te inim proljećarima. Desetljećima objavljuje u elitnom *Criticónu* i velikom broju drugih glasila. U Domovini, urednik je HSP-ovog *Hrvatskog Prava*, slobodni publicist, suradnik brojnih novina i časopisa, krugovala i TV. Utemeljitelj i vođa *Nove Hrvatske Desnice*. Osnivač i glavni urednik desničarskoga mjesečnika *ULTIMATUM!*.

Objavio je tisuće bibliografskih jedinica o filozofijskim i političkim temama, te književnih radova, na hrvatskom, njemačkom i drugim jezicima. Uz suautor-

stvo u nizu zbornika na hrvatskom, njemačkom i dr., autor je samostalnih knjiga: *Židovi, Protokoli i Adolf Hitler* (1997), *Hrvatska nakon Tuđmana – Studija o nacionalnom usudu* (2000), *Što je to Desnica – O jednoj mrcvarenoj kategoriji* (2001), *Laž, zločin i smrt demokracije – 101 razlog protiv pukovlađa* (2003), te *Novi Protokoli sionskih mudraca za XXI stoljeće ili Kako uništiti svijet* (2004).

U pripravi su:

(1) Fašizam i religija – Studija o suparništvu Boga i Nadčovjeka (2) Konac Tisućljeća i Novi Eon (3) Novi Makjavel ili Politička vještina (s političkim leksikonom) (4) Finis Croatić (5) Židovska ideologija (6) Memoari (7) Transcendencija i Hijerarhija – Summa Philosophić, te nekoliko *Zbornika* objavljenih radova.

Pregled sadržaja

PROSLOV: ZAGONETNI PROTOKOLI . . . 15

I. *ABEL* ili ŠTO SMO UČINILI 43

II. *ANTIKRIST* ili TREĆI KONCIL 65

III. *BARABA* ili NEW AGE 75

IV. *BELZEBUB* ili SMRT FILOZOFIJI! 81

V. *CION* ili ŽIVJELA ZNANOST! 87

VI. *DOV* ili UMJETNOST NA SMEĆE, SMEĆE U UMJETNOST 93

VII. *EFRAJIM* ili RAT PROTIV JEZIKA 101

VIII. *FILISTEJ* ili ZOMBIZACIJA 109

IX. *IZRAEL* ili BOG TIJELO 117

X. *JUDA* ili BORDELIZACIJA 127

XI. *KAIN* ili FEMINAT I HERMAFRODITIZAM . 137

XII. *LUCIFER* ili DOLJE OBITELJ! 145

XIII. *LEVI* ili DOLJE ŠKOLE! 153

XIV. *METUZALEM* ili UNIŠTIMO NARODE! . . . 163

XV. *NATANAEL* ili ZAUSTAVIMO DESNICU! . . 171

XVI. *ONAN* ili EGALITÉ 177
XVII. *PINHAS* ili ZAŠTO SMO LIBERALI. 185
XVIII. *RUBEN* ili KAKO NJEGOVATI BIJEDU . . . 193
XIX. *SATAN* ili NEKA CVJETA OGAVNI TISAK! . 201
XX. *SAVAO* ili SMRT SMRTNOJ KAZNI! 213
XXI. *ŠILO* ili ODA POBAČAJU. 225
XXII. *TOLA* ili RAT PROTIV RATA 233
XXIII. *URIJA* ili DEKADENCIJI SVA VLAST 239
XXIV. *ZOROBABEL* ili NOVI SVJETSKI POREDAK 245

DODATAK: KAKO SPASITI SVIJET 261

Knjigopis uz »Protokole« 285
Riječ o piscu 289
Knjige Mladena Schwartza 293

Knjige Mladena Schwartza

Pljuska u lice judeokraciji:

PROTOKOLI, ŽIDOVI I ADOLF HITLER

BILI SU JEDNA OD ONIH KNJIGA, ČIJE IZLAGANJE NA SAJMU KNJIGA U FRANKFURTU 2000 NIJE DOPUSTIO FUNKCIONAR HRVATSKE NAKLADNIČKE UDRUGE ALBERT GOLDSTEIN.

Knjiga sadrži slijedeća poglavlja:

- *PROSLOV*
- *POMUTNJA OKO PROTOKOLA*
- *PROTOKOLI SVJEDOČE O XX STOLJEĆU*
- *HITLER, ŽIDOVI I PROTOKOLI*
- *PROTOKOLI I ŽIDOV WEISS*
- *NOVA HRVATSKA DESNICA I ŽIDOVSKO PITANJE*
- *ADOLF HITLER – ČOVJEK STOLJEĆA*
- *HITLER OPET OBOLIO!*

Knjizi su pridodani Bilješka o piscu i Imensko kazalo.

Izdanje: Croatiaprojekt, Zagreb 1997, str. 131

Mein Kampf hrvatskoga Haidera:

HRVATSKA NAKON TUĐMANA – STUDIJA O NACIONALNOM USUDU

Knjiga se, na 533 stranice veleformata, bavi i slijedećim temama:

- *MJESTO HRVATSKE NA RAZMEĐU TISUĆLJEĆA*
- *TUĐMANOVE ZASLUGE I PROMAŠAJI*
- *ŽIVOT I SMRT HDZ-a*
- *NARANČASTA NOVOGODIŠNJA REVOLUCIJA*
- *NEPRIJATELJSKO ROVARENJE*
- *»NEZAVISNI MEDIJI« I »NEVLADINE UDRUGE« U BORBI PROTIV HRVATSKE*
- *NACIJA, POVIJESNE PROMJENE I SUTON DEMOKRACIJE*
- *DANAŠNJA HRVATSKA KRIZA*
- *PREDSTOJI LI NAM DRŽAVNI UDAR*
- *NACIONALNA REVOLUCIJA I EKSTREMNA DESNICA*
- *HRVATSKI KOBNI NEPRIJATELJ NA ISTOKU*
- *AUTOROVI KONTAKTI S FRANJOM TUĐMANOM*
- *GDJE SMO – KAMO IDEMO – KAMO NE ĆEMO – KAMO HOĆEMO*

Knjizi su pridodani *Recenzije Kujundžić – Biondić* te *faksimilia priopćenja i pisma Ankici Tuđman u povodu Vrhovnikove smrti.*

Izdanje: Iuvenalis Samizdat, Zagreb 2000.

Nezaobilazivi priručnik za desne i lijeve:

ŠTO JE TO – DESNICA? O JEDNOJ MRCVARENOJ KATEGORIJI

Knjiga se, na 215 stranica veleformata, bavi i slijedećim temama:

- *LAŽI O DESNICI*
- *NAPADAJI NA DESNICU*
- *ŠTO UISTINU JEST DESNICA*
- *HRVATSKA DESNICA*
- *DESNICA I EKSTREMIZAM*
- *DESNICA I LJEVICA*
- *FAŠIZAM I FILOZOFIJA*
- *PODVALA ZVANA ANTIFA*
- *KAKO SAM POSTAO DESNIČAR*

Knjizi su pridodani *Recenzije Kujundžić – Lučić, Odabrana bibliografija, Popis novosdesničarskih glasila, Imensko kazalo, Bilješka o auktoru* te *Oglasi njegovih djela.*

Izdanje: Iuvenalis Samizdat, Zagreb 2001.

Smrtna presuda demokraciji:

LAŽ, ZLOČIN I SMRT DEMOKRACIJE – 101 RAZLOG PROTIV PUKOVLAĐA

Knjiga se, na 281 stranici, bavi i slijedećim temama:

- *DEMOKRACIJA – NEPRIJATELJ NARODA*
- *DEMOKRACIJA PROTIV SLOBODE I ISTINE*
- *DEMOKRACIJA I UTOPIJA*
- *DEMOKRACIJA I DEKADENCIJA*
- *LAŽ NARODNOG SUVERENITETA*
- *ZLOČIN PRISILNE JEDNAKOSTI*
- *TEROR DEMOKRATSKE VEĆINE*
- *LIBERALNI TOTALITARIZAM*
- *PREDSTOJEĆA SMRT DEMOKRACIJE*

Knjizi su pridodani *Post Scriptum: Što jest demokracija; Dodatak: Bespuća zbiljske demokracije, te napis Rok Remetić i problem demokracije itd.*

Izdanje: Iuvenalis Samizdat, Zagreb 2003.

Naskoro izlazi iz tiska nova epohalna knjiga Mladena Schwartza:

FAŠIZAM I RELIGIJA – STUDIJA O SUPARNIŠTVU BOGA I NADČOVJEKA

* * *

O POVIJESNOM SUKOBU IDEJA TRANSCENDENCIJE I HIJERARHIJE!!!

ULTIMATUM!
Desničarske novine

POLITIKA I KRITIKA – RASPRAVE I MIŠLJENJA – KULTURA I SATIRA

Od studenoga 2000 izlazi mjesečnik ULTIMATUM! *kao (neslužbeno) glasilo Nove Hrvatske Desnice. U* ULTIMATUMU! *redovito surađuje niz nacionalističkih, državotvornih, desničarskih pera. Svaki je broj pregledno podijeljen na niz redovitih rubrika. Od Nove Godine 2002* ULTIMATUM! *se može pratiti i na međumreži:*

www.ultimatum.20m.com

ili

www.ultimatum.ws

ULTIMATUM! *je u veleizdajničkoj banana-republici Hrvatskoj danas jedino uistinu slobodno i neovisno glasilo, nepotkupljivo i nepripravno na kompromis s unutarnjim i vanjskim neprijateljem.*

Tražite ultimativno ULTIMATUM! *kod svojega kolportera, a ako ga nema, javite se nama, pa će ga imati. Nazovite nas i radi dogovora o pretplati te radi dobivanja možebitnih drugih obavijesti.*

Sve naručbe na brzoglas & brzovid:

Hrvatska – Zagreb [+385-(0)1-] 3700–169

Naručitelji svih knjiga i pretplatnici uživaju popust!

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna knjižnica – Zagreb

UDK 329.18(497.5) »200«

SCHWARTZ, Mladen
Novi Protokoli sionskih mudraca za XXI stoljeće ili Kako uništiti svijet : s dodatkom: Kako spasiti svijet / Mladen Schwartz. – Zagreb : Iuvenalis Samizdat <i. e. vlast. nakl.>, 2004. – (Knjižnica Sabrana djela Mladena Schwartza ; sv. 5)

Bibliografija.

ISBN 953-98181-3-3

I. Kriptokracija, judeokracija.
II. Kritika epohe.
III. Novi Eon.

440714101

MLADEN SCHWARTZ

Objavljene knjige:

Židovi, Protokoli i Adolf Hitler (1997)

Hrvatska nakon Tuđmana (2000)

Što je to – Desnica? (2001)

Laž, zločin i smrt demokracije (2003)

Novi Protokoli sionskih mudraca (2004)

Knjige u pripremi:

Fašizam i religija

Konac Tisućljeća i Novi Eon

Novi Makjavel s Političkim leksikonom

Finis Croatiæ

Židovska ideologija

Memoari

Summa Philosophiæ

Zbornici objavljenih radova

Rani radovi

ŠTO NAM JE USPJELO
ŠTO ČINIMO
ŠTO JOŠ OSTAJE

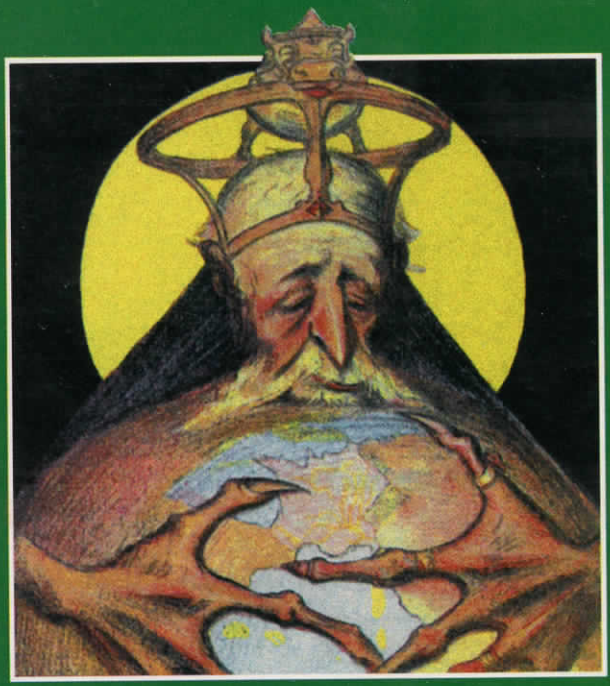

ISBN 953981813-3
9 799539 818132